

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- 🕒 ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- 🕒 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- 🕒 အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- 🕒 ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- 🕒 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- 🕒 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- 🕒 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- 🕒 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- 🕒 အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- 🕒 နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- 🕒 ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- 🕒 စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- 🕒 ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- 🕒 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- 🕒 နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- 🕒 တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
- 🕒 အမျိုးဂုဏ်၊ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- 🕒 မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- 🕒 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

အကြည်တော်

လျှောက်တော်ထောင်းခဲ့သော

ပေါင်များ

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၈၈)၊ ဒုတိယ(ညာ)ရပ်-လမ်း၊ ကျောက်တံတား။

ဖုန်း - ၂၄၅၂၀၄၊ ၃၇၉၄၈၇။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့် ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၀၀၆၀၇
မျက်နှာပုံခွင့် ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၀၀၀၆၀၈

အပုံးပန်းချီခိုင်	- ကိုဆန်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (မြ - ၀၃၉၀၀) အမှတ်(၈၈)၊ ဒုတိယ(ညာ)၊ ၃၈ လမ်း၊ ကျောက်တံတား။
မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မုရွေးပုံနှိပ်တိုက်) ၈၀/၁၊ သံလွင်လမ်း၊ ဗဟန်း။
အတွင်းပလင်	- ကိုဦးနှင့် ညီများ
စာအုပ်ချုပ်	- ကြူကြူမွှေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ် ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
အုပ်ရေ	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

စဉ်	မာ တိ ကာ	စာ မျက်နှာ
၁။	ကျွန်တော်နှင့် သေကြောင်းကြံစည်မှု	၆
၂။	ကျွန်တော်နှင့် သင်္ကြန်	၃၆
၃။	ကျွန်တော်နှင့် ပဟေဠိ	၅၃
၄။	ကျွန်တော်နှင့် ဆံပင်ရှည်ရှည်ကောင်မလေး	၇၆
၅။	ကျွန်တော်နှင့် ရေကြောက်သူ	၁၀၀
၆။	ကျွန်တော်နှင့် ယတြာ	၁၁၂
၇။	ကျွန်တော်နှင့် စာသင်ခန်း	၁၃၀

www.foreverspace.com.mm



www.foreverspace.com.mm

ကျွန်းပင်တောရပ်ကင်း | ၉

ကျွန်းပင်
တောရပ်ကင်း...



www.foreverspace.com.mm

ဒီခေါင်းစဉ်မြင်တာနဲ့ လန့်သွားမလား။ မလန့်ပါနဲ့ခင်ဗျား။
ကျွန်တော်က သေကြောင်းကြံခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကိုသာ
သေကြောင်း ကြံကြခြင်းဖြစ်၏။

“ဘယ်သူတွေက ဘယ်တုန်းက ကျွန်တော့်ကိုသေကြောင်း
ကြံစည်တာလဲ”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး ခင်ဗျား။ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်ကျော်
လောက်ကပါ”

“ဘယ်သူတွေကလဲ” . . . “ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ညီအစ်ကို
လို ချစ်ခင်ရပါလေသော ညီငယ်သူငယ်ချင်းများသာဖြစ်ပါတယ်။
သူတို့နာမည်ပြောလိုက်ရင် မိတ်ဆွေတို့ချက်ချင်းသိပါလိမ့်မယ်”

တခြားသူများမဟုတ်။ ယခု Heart (နှလုံးအိမ်)မဂ္ဂဇင်းက တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာသစ္စာပိုင်စိုးနဲ့ ဆိုပျော်တစ်ခေတ်မှာ ဆုတွေ အများကြီးရခဲ့တဲ့ အောင်ပင်လယ်အောင်ကိုဦး၊ နောက် ELEVEN ပျာနယ်မှာ ဒီဇိုင်းလုပ်တဲ့ စိုးသက်ခိုင်၊ မှုခင်းဒီဇိုင်းနာ သန်းဇော်သစ် နှင့် အပေါင်းအပါတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနာမည်စာရင်းကိုကြည့်ပြီးမိတ်ဆွေတို့ အံ့အား သင့်သွား ကြပေလိမ့်မည်။ သည်မျှလောက် ခင်မင်နေသူတွေက အကြည်တော် ကို ဘာကြောင့် သေကြောင်းကြံကြတာလဲ . . .။ အဖြေက တစ်ခု တည်းဖြစ်ပါသည်။

ရှောက်ညင်ကပ်လို့ဖြစ်ပါသည်။

“အကြည်တော်က သူတို့အမြင်ကပ်အောင် ဘာသွားလုပ်လို့ လဲ”

“ဒီလူကြီးက ဒေါင့်မကျိုးဘူးကွ၊ ဟိုတစ်နေ့က ငါ့ဆီက စီးကရက်ကို မျက်နှာထားကြီးနဲ့ ယူသောက်ပြီး ပြန်မပေးဘူး”

“ဟုတ်တယ် တစ်လောက ငါကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးကို မျက်လုံးစိမ်းကြီးနဲ့ ထိုင်ကြည့်နေတာအခိုးတွေကိုအူလို့ . . . ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တယ် . . . ဒီလူကြီးကို ဒီအတိုင်းဆက်လွှတ်ထားရင် အမှု ဖြစ်ကိန်းမြင်တယ်”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကာရာအိုကေမှာ သီချင်း သွားဆိုရအောင်ဆိုပြီးခေါ်သွားပြီး သူချည်းပဲလှိမ့်ဆို ပစ်သွား တာ။ ပိုက်ဆံရှင်းတဲ့အခါကျမှ ကောင်လေး ရှင်းလိုက်လေတဲ့ . . . တယ်ကျောတဲ့လူကြီးပဲ . . . ”

“တစ်လောကလည်း ငါ့ကောင်မလေး ဝက်ခြံပေါက်လို့ ပေးမလို့ ငယ်ထားတဲ့ မန်ကျည်းခေါက်၊ ဒီလူကြီး စင်းတီတုံးလုပ်ပစ်ခဲ့တာ”

“ဒါ ဘာဟုတ်ဦးမှာလဲကွ၊ တစ်နေ့က ငါဝတ်ဖို့ လျှော်ထားတဲ့ အင်္ကျီ ဒီလူကြီးခပ်တည်တည်နဲ့ ကောက်လျှိုသွားတာ . . . မျက်ခွက်က သူ့အပ်ထားတာရှိတဲ့အတိုင်းပဲ ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အဲသည်လို ပြစ်မှုအလွန်ကြီးခဲ့ပါသည်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

လေးဆယ့်သုံးလမ်း ဘီအီးဆိုင်တွင် လက်မရွံ့ငတီငါးဦး ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဆွေးနွေးနေကြခြင်းဖြစ်၏။

“သူ့အိမ်ခေါင်းရင်း မီးညှိပြီး ထွက်ပြေးမယ်ကွာ”

“ဟာ . . . သူ့အိမ်ခေါင်းရင်းက ဟာလာဟင်းလင်းကြီးဟာ ဘယ်လိုလုပ် မီးရှို့လို့ရမှာလဲ”

“အေးလေ . . . သူတို့အိမ်တစ်အိမ်လုံး မီးရှို့တာတောင် ထမင်းတစ်လုံးကျက်မှာ မဟုတ်တဲ့ဟာ . . . ပြီးတော့ဗွက်ချည်းပဲ”

“အရက်နင်းကန်တိုက်ပြီး အန်ဖတ်ဆို့သေအောင်ဆို့ရင် ရော”

“အဲဒါလည်း မစဉ်းစားနဲ့၊ အရက်သာတိုက်လို့ကတော့ မင်းမိဘစည်းစိမ်ပါပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားမယ်။ ဒီလူကြီးက ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ များခေါ်ပြီး အမှုဖြစ်အောင် လုပ်ရင်ရော . . . ”

“ဒီလူ့ရုပ် . . . ဒီလူ့ရည်နဲ့ ဘယ်ကောင်မလေးက သိက္ခာ အကျခံပြီး အမှုဖြစ်ချင်မှာလဲကွ . . . စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

အားလုံးငြိမ်ကျသွားသည်။ အကြည်တော်ဆိုသည့် ငတိကို လူတို့ ဘယ်လိုချောက်ချရမှန်း မသိဖြစ်နေကြသည်။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်ချင်စရာ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် အကြည်တော်မှာ ပိုင်ဆိုင်တာဆို၍ ပုဆိုးတစ်ကွင်းပင်မရှိ။ သူများအဝတ်တွေဝတ်ပြီး ခပ်တည်တည်နေ နေရတာ။ နေစရာအိမ်ကလည်းမရှိ။ ကျွန်တော့် အစ်ကို ကိုဆန်း နှင့်ကပ်နေ၏။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုဆန်းကလည်း သူတို့ဆရာ ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်မရသော်လည်း ဘာမှလုပ်၍မရ။ ကျွန်တော့်အား မတတ်သာ၍သာ အချိုသပ်ပေါင်း နေရသော်လည်း သူတို့စိတ်ထဲ အထက်ပါပြစ်မှုများကြောင့် လုံးဝမကြည်လင်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပင်။ သူတို့ချက်ကျွေးတာ ပယ်ပယ် နယ်နယ်စားပစ်သည်။ ပြီးလျှင် ဘာမှမလုပ်ဘဲ အိပ်နေ သည်။ ညနေ သူတို့ အရက်သောက်လျှင် လိုက်သောက်သည်။ သောက်လျှင်လည်း သူတို့ထက်ပိုအောင်တစ်ခွက်နှစ်ခွက်ခိုး သောက် သေးသည်။ သူတို့ပြီးသွားလျှင်လည်း ကျွန်တော်မပြီးသေး။ အိမ်ကို ပါဆယ်ထုပ်လာသည်။ ပြီးလျှင် ခိုင်ကြောင်တွေ ထိုင်ပြောသည်။ ကဲ . . . ဘယ်နှယ်အမြင် ကြည်လင်စရာအပေါက်ရှိမှာတုံး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဤကဲ့သို့သေကြောင်းကြံစည်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗြဟ္မာခေါင်းထက်ပင် အခွက်မာသော ကျွန်တော့်ကို မည်သို့မျှ ကြံစည်၍မဖြစ်။ သို့သော် သူတို့ကံကောင်းသောတစ်နေ့ ရောက်လာပါသည်။



ထိုနေ့ကား . . .

“ဟာ”

နံနက်စောစောစီးစီး အပေါ့သွားချိန်တွင် ကျွန်တော့်ဆီးထဲမှ နံရံသော သွေးများမြင်၍ ကျွန်တော်လန့်သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“ကိုဆန်း၊ ကိုဆန်း ဒီမှာလာကြည့်စမ်းပါဦး”

ဆိုတော့ ကိုဆန်းလည်းလာကြည့်ပြီး . . .

“ဟာ . . . သွေးတွေ သွေးတွေပါလား”

ကိုဆန်းလည်း လန့်သွားသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

“မသိဘူးလေ . . . ဆီးသွားလိုက်တာသွေးတွေပါလာတာပဲ”

“ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . ဆေးခန်းသွားပြမှာလား”

“နေဦးလေ . . . ဘာဖြစ်မှန်းမှမသိတာ။ တစ်ရက်လောက် စောင့် ကြည့်ဦးမှ”

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ဆီးထဲသွေးပါလာသည် ဟူသောကိစ္စမှာ ချက်ခြင်းပျံ့နှံ့သွားပါသည်။ ထိုသတင်းသည် ကျွန်တော့်ကို သေကြောင်းကြံစည်နေသော ဟိုငတိတွေအတွက် သတင်းကောင်းပင် ဖြစ်နေလေတော့၏။





“ဒါအကွက်ကောင်းပဲ”
အောင်ကို၏ စကား . . . သစ္စာပိုင်စိုးက . . .
“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”
“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲကွ . . . ဒီလူကြီးကို စိတ်ဓာတ်ကျ
အောင်လုပ်ပြီး အမှည့်ချွေချွေရမယ်”
ခေါင်းတွေအားလုံးစုကုန်၏။
“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”
“ဒီလိုကွ . . . ”



www.foreverspace.com.mm

နောက်တစ်နေ့ မနက်အစောကြီး အိမ်သို့ အောင်ကို ပျာပျာ သလဲ ရောက်ချလာသည်။

“ကိုယ့်ဆရာဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ကျွန်တော် သတင်းကြားလို့ ချက်ခြင်းလိုက်လာတာ”

“အေးကွာ . . . ဘာဖြစ်လဲမသိပါဘူး။ အရက်သောက်များလို့လားပဲ”

အောင်ကိုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး . . .

“ဟာ . . . ဒါတွေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အရက်သောက်များတာ ကျွန်တော်တို့လည်း များတာပဲ . . . ပြစ်မှား ကျွန်တော့်ကို အပေါ်သွားပြစ်မှား။ ကျွန်တော်ကြည့်ကြည့်မယ်။ ကျွန်တော်က အတွေ့

အကြံရှိတယ်”

ဟုတ်တယ် . . . ဒီကောင်က အတွေ့အကြုံရှိတယ်။ သူ့ အဖေလည်း ထိုရောဂါမျိုးနှင့်ပင် ဆုံးခဲ့ဖူး၏။

ကျွန်တော်ကသာ . . .

“ဟာ . . . ငါမှအပေါ့မသွားချင်သေးတာ”

“ဒါဆို ရေများများသောက်လိုက်လေ . . . ကျွန်တော် ရေခပ်ပေးမယ်” ဟုဆို၍ ကိုယ်တိုင်ရေသွားခပ်ပေး၏။ ရေခပ်ပေး သည်ဆိုတော့ အားနာနာနှင့် သောက်ချလိုက်ရသည်။ ဒါကိုငတိက စိန်းစိန်းကြီးကြည့်ကာ . . .

“ရပြီလား”

“နေပါဦးကွာ . . . ရေက အခုမှသောက်ရတာ”

“ဒါဆိုနောက်တစ်ခွက်ဆက်ချလိုက်”

ဆို၍ ရေကိုငါးကြင်းဖန်ခွက်မောက်မောက်ကြီး သွားခပ် ပေးပြန်သည်။ နှစ်ခွက်တောင်ဆိုတော့ရင်တောင်ပြည့်ချင်သွား၏။ အရက်သာ ဘယ်လောက် သောက်သောက် ရင်မပြည့်ဘဲလျှောခနဲ လျှောခနဲနေတာ။ ရေစစ်စစ်ကြီးကျတော့ နင်နေလို့ မနည်းကလော် ကလပ်ပြီးမျိုချနေရတယ်။

“နောက်တစ်ခွက်ဆက်ကစ်လိုက်မလား”

“တော် . . . တော်ပါပြီကွာ”

နောက်တစ်ခွက်ဆက်ခပ်ပေးနေ၍ မနည်းတောင်းပန် နေရ သေး၏။ ဒါကို ငတိက . . .

“တော်ပြီဆို ပေါက်ပြတော့လေဗျာ”

ဆိုတော့ ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူးသွားပြီး . . .

“ဟကောင် ရှူးပေါက်တာ ဘုံဘိုင်ခေါင်းလှည့်ဖွင့်သလို လွယ်တာမှမဟုတ်တာ။ ခဏတော့ စောင့်ဦးပေါ့ကွ”

ငတိကဘာမှမပြောတော့ပဲ ကျွန်တော့်နားဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ ဒူးပေါ်လက်တင်၊ လက်ကောက်ဝတ်နှင့် မေးကို ဒေါက်ထောက်ပြီး တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ ရော့ထင်။

“ခင်ဗျားကြီး ဘုံဘိုင်ခေါင်းက မပွင့်သေးဘူးလား။ သံချေးများ ကိုက်နေပြီလား”

ဆိုပြီးမေး၏။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် . . .

“ကဲလာကွာ”

ဟုဆို၍ သူ့ကိုခေါ်သွားလိုက်သည်။ ငတိက စိတ်အားထက်သန်စွာ အိမ်သာထဲထိလိုက်လာ၏။

“ကဲ . . . ဟောဒီမှာကြည့်”

ဟုဆို၍ ကျွန်တော်ဘုံဘိုင်ခေါင်းဖွင့်ပြ . . . အဲလေ . . . အပေါ့ သွားပြတော့ နီရဲနေသော ဆီးများကိုကြည့်ပြီး ငတိမျက်လုံးကြီးပြူး ပါးစပ်ကြီး ဟသွား၏။ ပြီးမှ တစ်လုံးတည်းသောစကားကို အသံကျယ်ကျယ် ရေရွတ်၏။ သင်းရဲ့ Vocal Power ကလည်းကောင်းတော့ Force ကြီးဟိန်း ထွက်လာတယ် . . . တစ်ခွန်းတည်း. . .

“ကင်ဆာ”

“ဟင်”

သူ့ စကားကြားသည်နှင့် ကျွန်တော့်ဆံပင်မွေးများ ထောင်
တက်သွားရ၏။ ပြီးတော့ မယုံသလိုနှင့် ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာရယ်”

ငတိက သက်ပြင်းကိုချပြီး ထပ်မံရေရွတ်ပြန်သည်။

အသံကတော့အဟိန်းမပျက်. . .

“ကင်ဆာ”

ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီး မည်မျှဖရုံဖရုံဖြစ်သွားမည်ကို
မခန့်မှန်းတတ်တော့ပါ။ ဒါကိုငတိက ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော
မျက်နှာမျိုးနှင့် . . . မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ရဲ့ အလယ်ကိုလက်နှင့် တမင်
ဆွဲရင်း. . .

“ကျွန်တော့် အဖေလည်း ဒီလိုပဲ . . . ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်
ဖြတ်ပစ်ခဲ့ရတာ”

“ဟင်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်အာမေဇိုတ်သံကြီး ဟိန်းထွက်
သွားရ၏။ သွားပြီ။ လူဖြစ်ရုံပြီ။ အတွေးများက ကပေါက်တိ ကပေါက်
ချာ ဝင်လာ၏။ ထိုအတွေးများထဲတွင် ခေါင်းပြတ်နေသော တီကောင်
ကြီးလည်းပါ၏ . . . အိကြာကွေးကိုဆွဲချိုးနေသော လက်မည်းကြီး
နှစ်ဖက်လည်းပါ၏ . . . ခေါင်းပြတ်နေသောလိပ်ထီးကြီးလည်း
ပါ၏ . . . အင်္ဂုလိမာလ၏ လည်ပင်းတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော လက်ညှိုး
များလည်းပါ၏ . . . ။

သူ့အဖေလည်း ဒီရောဂါကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဖြတ်
ပစ်ခဲ့ရတာတဲ့။ နောက်မှ အသေအချာစဉ်းစားကြည့်ပြီး . . .

“နေပါဦး . . . မင်းအဖေက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဖြတ်ပစ်ခဲ့

တာဆိုတော့ မင်းတို့က ဘယ်လိုမွေးလာတာလဲ။ လေဥဥပြီး မွေးလာတာလား”

ဆိုတော့ ငတိကမျက်နှာမာမာနဲ့

“ကျောက်ကပ်ဖြတ်ထုတ်ပစ်ရတာကို ပြောတာဗျ၊ ကျောက်ကပ်ဖြတ်ထုတ်ပစ်ရတာကိုပြောတာ... ဟင်း... လူကြီးကိုက အထွေးအခေါ်က အဲဒီနားတစ်ဝိုက်ကို မတက်ဘူး”

“ဟင် ... ဒါဆို ငါ ... ငါလည်းကျောက်ကပ်ဖြတ်ထုတ်ပစ်ရမှာပေါ့”

ကျွန်တော့်အမေး...။ ဒါကို ငတိက အတိတ်ကို ပြန်သတိရသွားသလိုနှင့် မျက်နှာကို ကလေးငိုသလို နောက်အူသိမ် အူမ... ပြီးတော့ ပုဆိုးကြမ်း သရက်ရွက်နဲ့ ကလီစာတွေပါကုန် သွားတယ်... မရဘူးငိုချလိုက်ပြီး ...

“ကျောက်ကပ်ဖြတ်ထုတ်လိုက်တော့လည်း မကောင်းပါဘူးဗျ၊ နောက်ဆုံးကျတော့ သေတာကသေတာပဲ”

“ဟင်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ဖင်ထိုင်လဲကျမတတ်ဖြစ်သွားရ၏။

“သွားပြီ ... ငါတော့ သွားပြီပေါ့”

နဖူးမှ ဇောချွေးများ စိမ့်ထွက်လာသည်အထိ ကြောက်လန့်နေမိသည်။ မျက်လုံးကလည်း ဟိုဘက်ကြည့်လည်းမမြင် ဒီဘက်ကြည့်လည်း မမြင်နှင့် ဝေဝါးနေလေပြီ။

“နေဦးဗျာ ... ခင်ဗျားတကယ်သေမသေ။ ဓာတ်မှန်သွား

ရိုက် ကြည့်ကြရအောင်... အဲဒါဆိုအဖြေရှင်းသွားလိမ့်မယ်... မသေဖို့ကတော့ ရာခိုင်နှုန်းနည်းတယ်...

အားမရှိစွာနဲ့ပဲဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့်ပြပြီး ရွှေဘုံသာ အလယ်လမ်းရှိ ဓာတ်မှန်ဆေးခန်းတစ်ခုသို့ခေါ်သွား၏။ ဓာတ်မှန် ရိုက်ပြီးသည်နှင့် ဓာတ်မှန်ဖလင်ကိုဆွဲယူ၍ ထောင်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟင် . . ကျောက်ကပ်တစ်လုံးမရှိတော့ဘူး”

“ဗျာ”

လူက တုန်ပါတုန်တက်သွား၏။ ကျောက်ကပ်တစ်လုံး ပျောက်သွား ပြီတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ကတုန်ကရင်နှင့် . . .

“ဟုတ်ရဲ့လား အောင်ကိုရာ . . . ဓာတ်မှန်ကို ငါ့ကိုလည်း ပြစမ်းပါ”

ဆိုတော့ငါတို့က ဓာတ်မှန်ဖလင်ကို စာအိတ်တစ်အိတ် ထဲထိုးထည့် ပြီး . . .

“အို အနီငြိရုံတွေမကြည့်ပါနဲ့. . . စိတ်ဓာတ်ကျပြီး. . . ခေါက်ခနဲဖြစ်သွားဦးမယ်. . . လာ . . . ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အထူးကုတစ်ယောက်ဆီခေါ်သွားမယ်”

“အဲ. . . အဲဒီအထူးကုကငါ့ကို ပျောက်အောင်ကု နိုင်လို့ လားဟင်”

ကျွန်တော့်ရဲ့ အားကိုးတကြီးအမေး။ ဒါကိုငါတို့က မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်ပြီး . . .

“အဲဒါတော့မသိဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေလည်း သူကုလို့သေ ခဲ့တာပဲ”

www.foreverspice.com.mm

“ဗျာ”

ကြောက်လွန်းလို့ပါးစပ် အကျယ်ကြီးဟပြီး ငြိမ်နေမိသည်။

သူ့အဖေလည်း ဒီဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သေခဲ့တာတဲ့။

“ဪ . . . အားရစရာကြီးပါလားနော်”

ဒါကိုပင် ငတိက ဆက်၍ . . .

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ . . . ဒီဆရာဝန်ကြီးက သိပ်စိတ်ကောင်းတာ”

“ဘယ် . . . ဘယ်လိုစိတ်ကောင်းတာလဲ”

ကျွန်တော့်အမေး။ ဒါကို ငတိက အားရဝမ်းသာအသံကြီးနဲ့

. . .

“သူကုလို့ သေတဲ့မသာ၊ သူကိုယ်တိုင် အသုဘလိုက်ပို့တာဗျ”

“ဟင် . . . သူကုလို့သေတဲ့လူကို သူကိုယ်တိုင်အသုဘ ပို့လိုက် တယ်”

“အေးလေဗျာ၊ စိတ်မကောင်းဘူးလား။ ဆရာဝန်ထဲမှာ တော့ ရှားပါးပဲ။ အင်း . . . ဒီနေ့တောင် သူ့ကိုတွေ့တောင် တွေ့ပါ့ မလားပဲ”

“တခြားဆေးခန်းထိုင်နေလို့လား . . . ”

“ဟုတ်ဘူးလေ . . . အသုဘပို့က နေ့တိုင်းရှိတာဆိုတော့ ဟင်း . . . ဒီအချိန်သွားရင် တွေ့မှတွေ့ပါ့မလားလို့”

“ဟင်”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်သွား၏။ ကြည့်လေ . . . ပြောပုံ။ ဆရာဝန်ကြီးကသူကုလို့သေတဲ့မသာ သူကိုယ်တိုင် အသုဘ ပို့တယ်တဲ့။ နောက်ပြီး အသုဘပို့ကလည်း ဆရာဝန်ကြီးအတွက်

နေ့တိုင်းရှိတယ် ဆိုပါရောလား...။

“ဪ... ပျော်စရာကြီးပါလားနော်... တရုတ် လူမျိုးသာ ဆိုရင် အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်ချွတ်ရမှာကို မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ... လာ... သွားရအောင်”

အောင်ကို၏ စေ့ဆော်မှု...။ ကျွန်တော်ချိနဲ့စွာ ထရပ် လိုက်သည်။

ဟိုရောက်တော့ ဆရာဝန်က တကယ်မရောက်သေး။ ဆေးပေးတဲ့ နှုတ်လေးတွေ မေးကြည့်တော့ အားရစရာအဖြေ ကိုကြားရသည်။

“မီးသင်္ဂြိုဟ်တာက နှစ်နာရီလေ။ ဒါကြောင့် သုံးနာရီမှ ဆေး ခန်းဖွင့်တာတဲ့”

“ဪ... ညနေဆေးခန်းဆိုတာ ဒါမျိုးကိုး... စိတ် ကောင်းတဲ့ ဆရာဝန် များ ညနေဆေးခန်းမှ ဖွင့်သလားပဲနော်”
သုံးနာရီလောက်ကျတော့ ဆရာဝန်ကြီးချွေးသံ တရွဲရွဲနဲ့ ရောက်လာသည်။

“ဟေ့... မနက်ဖြန်အတွက် ဖိတ်စာရောက်ပလားဟေ့”

ဆိုရင်း အခန်းထဲဝင်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့က သူ့နောက် မှလိုက်၍ အခန်းထဲရောက်တော့ နှုတ်တစ်ယောက်က ဖိတ်စာ လာပေး၏။

ဦးထွန်းမြိုင်၊ အသက် (၄၃)နှစ်၊ ရေဝေးသူသန်တွင် နေ့လယ် (၂) နာရီ မီးသင်္ဂြိုဟ်မည်...။ တဲ့

ဆရာဝန်က ဖိတ်စာကို သူ့အိတ်ထဲထိုးထည့်ပြီး...။

“ဘာဖြစ်လဲပြော”

ဆိုတော့ အောင်ကိုက ဖြတ်ပြီး . . .

“ဆရာ ကျွန်တော်ဦးအောင်မြင့် သားလေ . . .”

ဆရာဝန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး . . .

“အေး . . . ဆရာလည်းလူများလို့ မမှတ်မိတော့ ဘူး. . .

ဆရာ ကုလိက်လို့ဆုံးသွားတဲ့အထဲမှာ ဦးအောင်မြင့်ဆိုတာ နည်းမှ မနည်းပဲကိုး ကွ. . . ကိုင်း. . . ဆိုစမ်းဘယ်တုန်းက ဆုံးတာလဲ”

အင်. . . အားရစရာကြီးပါလားနော် . . .

“ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကလေ . . .”

ဆရာဝန်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး . . .

“ဖောက်သည်တွေပဲ ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့”

ဟုဆိုရင်း ကျွန်တော်တို့ ဘက်လှည့်ကာ . . .

“ကဲ . . . ဘာဖြစ်လဲပြော”

ကျွန်တော်အဖြေမပေးခင် အောင်ကိုက ဖြတ်ပြီး . . .

“သူက ဆီးသွားရင် သွေးတွေပါလို့ဆရာ”

“ဟေ”

ဆရာဝန် မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ အတော်ကလေးကို ကြာမှ သက်ပြင်းချပြီး . . .

“ဘာမှမပူနဲ့၊ ဆရာကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့မယ်ဟုတ်လား”

“ဗျာ”

မျက်လုံးတွေပြာထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဘေးဘီလိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ကြည့်သော်ကြည့်ငြားလည်း

ဘာကိုမှသဲသဲ ကွဲကွဲမမြင်ရ။ ခေါင်းတွေလည်း တရိပ်ရိပ်နှင့်မူးလာ၏။ အလိုလိုငန့်ရင်း ဇောချွေးများ မျက်ရည်များစိမ့်ထွက်လာ၏။ ဒါကို ကြည့်ပြီး ဆရာဝန်က . . .

“လူနာအခြေအနေမကောင်းဘူးထင်တယ် . . အိမ်ပြန် သယ်သွားကြပါ . . . ဟိုဥစ္စာဖြစ်ရင်သာအကြောင်းကြားလိုက်သိ လား” ဟိုဥစ္စာဆိုတာ ဆုံးရင်လို့ ပြောတာဖြစ်လိမ့်မည်။

ဆေးခန်းက ပြန်ထွက်တော့ပြောသေးသည်။

“နွေးနွေးထွေးထွေးထားပေါ့ဗျာ . . . လူနာရဲ့နောက်ဆုံး ခရီးကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါကြားလား. . . ”

တဲ့ . . . လူက ချီပါချီချင်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ လူက ဟိုနားက နာသလို ဒီနားကအောင့်သလိုနဲ့ သရိုးသရိဖြစ်လာတယ်။ နားထဲကလေတွေလည်း တဝီဝီထွက်လို့။ ဟိုကောင်ကလည်း ဆရာဝန်တောင် အိမ်ပြန်သယ်ခိုင်းပြီဆိုတော့ တကယ့်သေခါနီး လူလိုကို ဂရုစိုက်တော့တာ။ ကားစီးတာတောင် အနောက်က သိုင်း ဖက်ထားသေးတယ်။ နောက်ပြီး ကျောလေးသပ်ရင်း သပ်ရင်းနဲ့ . .

“အားတင်းထားကိုယ့်ဆရာ၊ အိမ်ရောက်မှ ပိုးစိုးပက်စက် ဖြစ်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ကားပေါ်မှာက လူမြင်မကောင်းဘူးသိလား” တဲ့ . . . ။

“ဪ . . . ချစ်လွန်းလို့အားပေးရှာတာ။လူကိုမသေသေ အောင် လုပ်နေသလိုပါပဲလားနော် . . . ”

ဒီလိုနဲ့ အိမ်ရောက်တော့ . . .

“ဟေ့. . ကိုကြည်ပြန်လာပြီဟေ့ အိပ်ရာတွေပြင်၊ စောင်

တွေခင်း... အင်္ကျီအသစ်တွေနဲ့သာတွေ အမွှေးတိုင်တွေရှာထားကြ
... ဟိုကောင်တွေတရားခွေဖွင့်လေကွာ... ”

ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာပေါ် အတင်းဆွဲတင်တယ်။ နေဦး
ဆိုလည်းမရဘူး၊ ပြီးတော့ စောင်အထူကြီးတွေလည်း ခြုံပေးတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါမီးယပ်ချမ်းထနေတာလည်းမဟုတ်ဘူး။
ဒီလောက် နွေရာသီကြီးမှာ ဒီစောင်ထူကြီးတွေ ခြုံထားရမယ်ဆိုတော့
ငါ့ကို အသေသတ်နေသလိုပါပဲလားကွာ”

ကျွန်တော့်စကားကို ငတိများက ...

“ဒါ ဆရာဝန်ရဲ့ညွှန်ကြားချက်ပဲ ...။ ကိုယ့်ဆရာလည်း
ကြားပါတယ်။ လူနာကို နွေးနွေးထွေးထွေးထားရမယ်ဆိုတာလေ ... ”

တဲ့။ သူ့စောင် ခြုံထားရတာနဲ့တင် ဇောချွေးတွေထွက်ပြီး လူကအား
တွေကုန်ပြီးမျက်လုံးတွေပြာလာသည်။ ပြီးနောက် အချင်းချင်း
လက်ကုပ်ပြီး ကျွန်တော်မမြင်နိုင်သော ကျွန်တော့်ခေါင်းရင်း တည့်
တည့်လာပြီး ... ”

“ဘယ့်နှယ်လဲ ... ”

“ဆရာဝန်က မရတော့ဘူးတဲ့ ... ”

“ဟင် ... ဒါဆိုသေပြီပေါ့”

“အေးလေ... ဒါရှိတော့တာပေါ့... ”

ဆိုပြီး တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ မကြားတကြားလာပြောသေးတာ။
ပြီးတော့ အားလုံးစုပြီး ...

“သူသေမယ်ဆိုတာ သူ့ကိုပေးမသိစေနဲ့နော်”

“အေးပါကွာ ... စိတ်ချ သူသေသွားတာတောင် သူသေ
မယ်ဆိုတာ မသိရစေရဘူး”

ဆိုပြီး တိုင်ပင်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနဲ့ပြန်တက်လာပြီး . . .

“ကိုယ့်ဆရာအေးဆေးနော်၊ နွေးနွေးထွေးထွေးနေအေးဆေးနွေးထွေးကလေးမွေးပေါ့ဗျာ . . . ဟုတ်ဘူးလား . . . ”

ဆိုပြီး စောင်တွေ ခေါင်းမြီးချုံ့လို ချုံ့ပေး။ ရင်ဘတ်ပေါ်ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိလို ဖိပေးစသည်ဖြင့် အစွမ်းကုန်ကို ပြုစုနေကြသည်။ မလုပ်ပါနဲ့ဆိုလည်း မရ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေဆိုလည်းမရနှင့် ခြေဆုပ် လက်နယ်ပြုဟန်ဆောင်ပြီး ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကိုတွယ်နေကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ညနေစောင်းသို့ရောက်သော် လုံးဝထင်မှတ်မထားသော သူတစ်ယောက်အိမ် ပေါ်ရောက်ချလာ လေသည်။

“သစ္စာပိုင်စိုး”

ငတိက လွယ်အိတ်လေးဘေးချပြီး လွန်စွာအိုလှသော သူ့မျက်နှာကိုပို၍ အိုချလိုက်ပြီး . . . ကျွန်တော့အထင် မျက်ခုံးနှစ်ခုကို တိတ်နဲ့ကပ်ပြီး ဆွဲတင်ထားသလားမှတ်ရတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ . . .

“သတင်းကြားကြားချင်း ထွက်လာခဲ့တာ။ ကိုယ့်ဆရာရဲ့ နောက်ဆုံး မျက်နှာ မမြင်လိုက်ရမှာစိုးလို့”

“ဪ . . . အရင်မျက်နှာရောရှိလို့လားဟင်”

ငတိက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး . . .

“ရှိတယ်လေ . . . အရင်မျက်နှာနဲ့ သေခါနီး လူမျက်နှာတူမှ မတူတာ။ ကိုယ့်ဆရာမျက်နှာကတော့ အခုကြည့်ရတာ ဝင်းနေတာပဲ”

“ကျောက် မင်းတို့လုပ်တာနဲ့တင် နေခြင်းပြန်တောင် သေပစ် ချင်တော့တာပဲ”

ဆိုတော့မှ ငတိက တဟဲဟဲရယ်ရင်း . . .

“ဪ ဒီလိုလား . . ဒါဆိုဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် သွားဆော် ကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျန်သည့်သူများက . . .

“ဟေ့ကောင် . . . လူနာကိုအရက်တိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“အေးလေ . . ကြည့်လုပ်ဦးနော် . . . တော်ကြာ ကိုယ့် လက်ပေါ် အသက်ထွက်သွားမှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဟုတိုးတိုးတိုင်ပင်ကြသေး၏။ ဒါကို ကျွန်တော်ကပင် . . .

“ငါသေရင် မင်းတို့လိုမသမာသူတွေရဲ့ လက်ပေါ်မှာတော့ မသေပါဘူးကွာ၊ ကန်သင်းရိုးသွားသေပစ်မယ်။ ဒီအတိုင်းသေမယ့် အစား၊ အရက်ကလေး တမြဲမြစုတ်ပြီး ငုတ်တုတ်သေပစ် မယ်. . .”

ဟုဆို၍ ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ကာ အရက်ဆိုင်သို့ ချီတက် ခဲ့လေသည်။ ငတိတွေက အနောက်မှမအေ ပျောက်နေသော ခွေးလေ တသင်း သို့သောမျက်နှာမျိုးနဲ့ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့်လိုက်လာကြ၏။

x x x



အရက်ဆိုင်ရောက်ပြီး အရက်တစ်ခွက်နှစ်ခွက်ဝင်သည်နှင့် စိတ်ထဲ အနည်းငယ်တော့ အားတက်လာရ၏။ ဟိုလေးကောင်က တော့ အရက်ကလေး တမြဲမြဲသောက်ရင်း ကျွန်တော့်ကိုစွေကြည့် နေကြသည်။ အရက်ကို အရသာခံနေတာလား၊ ကျွန်တော့် မျက်နှာကြီးကို အရသာခံနေတာလား မပြောတတ်။ သူတို့မျက်နှာ များကလည်း သနားနေတာလား၊ ဝမ်းပဲသာနေတာလားမသိ။ ကြည်နူးသယောင် ကြေကွဲသယောင်နှင့်။ နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ကွဲသွားသော ယောက္ခမဟောင်းကြီးအား ငွေထုပ်ပိုက်လျက် ရုတ်တရက် အရှင်လတ်လတ်ပြန်မြင်လိုက်ရသည့် မျက်နှာမျိုး။ ရီဝေဝေနှင့် ပျော်ပျော်ကြီး ငေးနေကြသည်။

အရက်တစ်ပိုင်းလောက်ကျတော့မှ သစ္စာပိုင်စိုးက . . .

“သေရင်ပြီးပြီ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်အလန့်တကြား သူ့ကိုပြန်ကြည့်မိသည်။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ပြန်သတိရပြီး၊ ခုနက သောက်ထားတာတွေတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ ကြောက်စိတ်က ငယ်ထိပ်လာပြန်ဆောင့်၏။

သူကသာ ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ . .

“ဒီလိုဆိုကြတာကိုးဗျ”

ဆိုပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှို့လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ ခုနစကားကိုပြန်ဆက်သည်။

“ပို့စ်မော်ဒန်သဘောတရားနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် နေဝင်ချိန်က နေ့တိုင်းရှိပေမယ့် နေဝင်ချိန်ကိုနေ့တိုင်းမမြင်နိုင်ဘူး။ မနက်ခင်းတိုင်း ရှိပေမယ့် မနက်ခင်းတိုင်းကိုမကြုံနိုင်ဘူး။ ဒီလောက်ထွန်းလင်းတောက်ပနေတဲ့ နေမင်းကြီးတောင် နေကြတ်တာကြုံရသေးတာပဲ ကိုကြည့်ရာ . . .”

သူ့ဘာပြောလို့ ပြောနေမှန်းမသိ။ ထို့ကြောင့် ဇေဝေဝါဖြင့်-

“ဘာ . . . ဘာပြောနေတာလဲဟင်”

ဆိုတော့ ငတိက ပြုံးပြီး

“ဘဲဥတစ်လုံးပြုတ်ရင် ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်သလို ဘဲဥအလုံးသုံးဆယ်ပြုတ်ရင်လည်း ဘယ်နှမိနစ်ကြာမယ်ဆိုတာမသိနိုင်ဘူး။ အဲဒီမသိခြင်းကိုက ပို့စ်မော်ဒန်ရဲ့ အမှန်တရားပဲ”

သူ့ဆက်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ကျွန်တော်ပို၍

ခေါင်းရှုပ်သွားရသည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

ဆိုတော့ ဘေးနားက ELEVEN ဒီဇင်နာ စိုးသက်ခိုင်က

လွန်စွာသေလှသော သူ့လူနာပြန်သေမျက်နှာကြီးနှင့် . . .

“ကိုယ့်ဆရာကို သေလူလို့ပြောတာ”

“ဪ. . . ငါက. . . ဟုတ်လား. . . ”

ဒီလိုတော့လည်း အရှင်းသားပါလား။ ပို့စ်မော်ဒန်နည်းနဲ့ကျ
မှ ဘာလို့လာရှုပ်နေပါလိမ့်။

ကျွန်တော်ခေါင်းကုပ်လိုက်မိသည်။

“မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းနဲ့ သမင်တစ်ကောင်ကို တွဲလျက်မမြင်
နိုင်သလို အတိတ်ကံနဲ့ အနာဂတ်ကံကိုလည်း ဘယ်လိုမှဆက်စပ်
လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မြေနီလမ်းဆိုတာလည်း မြို့ကြီး ပြကြီးနဲ့ မပတ်
သက်ပါဘူး။ ဒီလိုပါပဲ. . . ။ ကြာပန်းပွင့်ကို ရေမွှေးဆွတ်နေတော့ရော
သမိုင်းကဘာဖြစ်လာမှာတဲ့လဲကွယ် . . . ”

“ဘာ . . . ဘာတွေလဲဟ”

စိုးသက်ခိုင်က . . .

“ကိုယ့်လူ မကြာခင်သေရတော့မှာမို့ စိတ်မကောင်း ဘူးလို့
ပြောတာ”

ဪ. . . ရိုးရိုးပြောလည်း ရရဲ့သားနဲ့ကိုနော် . . . ပို့စ်
မော်ဒန်ကဗျာဆရာများလုပ်ပုံ ဒါကိုငတ်ကမပြီးသေးဘူး။ အရက်
ကလေး မူးလာတာနဲ့ ကဗျာဆရာစိတ်က တားမနိုင်ဝင်ပြီးဆီးမရ
မို့ တားမရတော့။

“အိပ်မက်မပါဘဲ မီးရထားကို အလံနီပြထားတော့လည်း ဘာထူး ငဇာ့မှာလဲ . . . ။ ရထားက ဘူတာကို လွန်လို့ကောင်းကင်ကို ယုံတက်နေပြီလေ . . . တိမ်တိုက်တွေကိုတောင်ကခုန်နင်းလို့ . . . ”

“အဲ . . . အဲဒါလည်း ငါသေမယ်လို့ ပြောတာပဲလားဟင်”
သစ္စာပိုင်စိုး ပြုံးသွားသည်။

“ကိုယ့်ဆရာနည်းနည်းတော့ သဘောပေါက်လာပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ လျှို့ဝှက်တယ်။ နက်ရှိုင်းတယ်။ လေးနက်မှုတွေ သည်ဆောင်လာတဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက်မြင်းယုံတစ်ကောင်ပါ။ သူ့ကျောပေါ်က ခရမ်းပြာရောင် ကုန်းနီထဲမှာ ဝတ်လစ်စလစ်ကတ္တရာ လမ်းမကို ဖမ်းဆုပ်ရင်း ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျား သူ့ကိုယ်တိုင်ယုံသန်းသွားတဲ့ သူပါ။ သဘောပေါက်လား မသိဘူး။”

“မင်း . . . မင်းစကားတွေဆက်နားထောင်မယ့်အစား ငါသေလိုက်ဖို့ပဲကောင်းတော့မယ်ထင်တယ် သစ္စာ . . . ကိုင်းဖျာ သာခင်းပေးကြတော့ကွာ . . . ”

ကျွန်တော့်စကားကို ငတိက ပြုံးပြီး . . .

“အရင်မလိုနဲ့လေ . . . သေချင်းတရားကို အရင်လိုလို့ မရဘူး သုံးဆယ့်တစ်ဘုံက ပါမစ်မရမခြင်းအရင်လိုလို့မရဘူး။ ဟိုဘဲဥပြတ်သလိုပေါ့။ သုံးမိနစ်ကြာချင်ကြာမယ်။ မိနစ်သုံးဆယ် ကြာချင်ကြာမယ်”

“ဒါလည်း ငါအနှေးနဲ့အမြန်သေမယ်လို့ ပြောတာပဲ မဟုတ်လား ဟင်”

ကျွန်တော့်၏ ကတုန်ကရင်အမေးကို ဘေးနားက တစ်ခွန်းမှ မှဝင် မပြောသော သန်းဇော်သစ်က တစ်စခန်းထပြီး . . .

“ကိုယ့်လူသေရင် မှုခင်းရှုထောင့်ထဲမှာ ဖိုးကာလာနဲ့၊ ကိုယ့်လူရဲ့ မသာပုံကို ပြုံးပြုံးကြီးထည့်ပေးဖို့ ဟောဒီက သန်းဇော် ရဲရဲကြီး တာဝန်ယူတယ်”

“ဟင် . . . ငါမသေသေးဘူးလေ”

“သေမှာ သေချာနေပြီလေ. . . ကိုယ့်လူရဲ့ အနေအထိုင် ပက်စက်မှု ကိုယ့်လူယုတ်မာမှုတို့က တေလေမလေး နဲ့ ကြောင်ခံတွင်း ပျက်ဖြစ်နေပြီ”

“ဟင် . . . အဲဒါမှုခင်းရှုထောင့်က အမှုခင်းစဉ်ကြီး မဟုတ်လား”

“အဲလိုကိုဖြစ်နေပြီလို့ . . . ပြောပါတယ်. . .”

“ဪ . . . ငါဟာ ဟိုဘက်လှည့်လည်းသေ။ ဒီဘက်လှည့်လည်း သေဖြစ်နေပါပကောလား။ အဲဒီတော့ ငါဘာဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲဟင်”

“ကိုယ့်ရွာကိုယ်ပြန်ပြီး ခေါင်းချတာ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျ”
သူတို့ပြောမှ ကျွန်တော့်အမေကို ကျွန်တော်သတိပြန်ရသွား၏။

“ဟုတ်သား ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ပြီး ကိုယ့်အမေလက်ပေါ်မှာ ခန့်ခန့် ညားညားပြန်သေတာကမှ ဟုတ်ဦးမယ်။ နောက်မဟုတ်ရင် ဒီမသမာသူတွေ လက်ထဲမှာတော့ သေတောင်အေးအေးစိတ်လက်ချမ်းသာသေရမှာမဟုတ်ဘူး. . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါသေမယ်ဆိုရင်တောင် မော်လမြိုင် ပြန်သေမယ်ကွာ”

ကျွန်တော်ရဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်စကား။ ထိုတော့မှ အားလုံးမျက်လုံး

များဝင်း လက်သွားပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်လူ ဒီအချိန်က အချိန်ကောင်းပဲ၊ ဒီအချိန်မှာ သေမှ ကိုယ့်လူအသုဘလူစည်မှာ။ နောင်ဆိုကိုယ့်လူလို အကျင့်လုတ်ပုံမျိုးနဲ့က မိဘတောင်လိုက်ပို့ချင်မှာမဟုတ်ဘူး. . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ နောက်ကွယ်မှာတော့ ဘလောင်းဘလဲ လုပ်ပြီးမသေနဲ့. . . နောက်သေကို သေမယ်ဆိုတဲ့ကတိပေးသွား. . .”

“အင် . . .”

ကြည့်ပါဦး ပြောပုံကအားရစရာ ဒါကိုနောက်တစ် ယောက်ကဆက်ပြီး

“ဒါအမှန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ့ဗျ . . . ကဲ . . . ဒါဆို အားလုံးခွက်တိုက်ပြီး ကိုကြည်အတွက် သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ချီးမြှင့်လိုက်ကြရအောင်”

ဆိုပြီးခွက်အားလုံးမြှောက်လိုက်တော့ ကိုယ်လည်း ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့ ကိုယ့်ခွက်ကို မြှောက်ပြီး ချွင်ခနဲနေအောင် တိုက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ငတိများထံမှ သံပြိုင် ထွက်လာသော သီချင်းသံက . . .

Happy Dead Day to you.
Happy Dead Day to you.
Happy Dead Day Saw Kyi Phyu.
Happy Dead Day to you.

“ဪ . . . ပျော်စရာကြီးပါလားနော် . . . သေတာတောင် သီချင်းလေးနဲ့ သေရမှာ”

x x x

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်



“ကင်ဆာတဲ့၊ အမေရဲ့ . . . ကျောက်ကပ်တစ်လုံးတောင် မရှိတော့ ဘူးတဲ့ဗျ”

အိမ်ရောက်ရောက်ခြင်းပြောလိုက်သော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အမေ မျက်လုံးပြူးတက်သွားသည် . . . နောက်မှ . . .

“ဟယ် . . . နင့်ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး။ တို့ဆီမှာ ဒီမျိုးရိုး မရှိပါဘူး။ လာ . . . ဆရာဝန်သွားပြမယ်”

ဆိုပြီး လမ်းထိပ်ဆေးခန်းခေါ်သွားတယ်။ ဆေးခန်းရောက်တော့ဆရာဝန်က . . .

“ဓာတ်မှန်ရိုက်ထားတာရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှိပါတယ်”

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကိုပြပါ”

ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ကျောက်ကပ်တစ်လုံးမဲ့ ဓာတ်မှန်ကို တုတ်ပြလိုက်သည်။ ဒါကို ဆရာဝန်က ဓာတ်မှန်ကိုကြည့်ပြီး . . .

“ဟာ . . . ဘယ်နှယ်ကင်ဆာရမှာလဲဗျ . . . ဒါရေသောက်နည်းလို့ ကျောက်ကပ်နဲ့ဆီးအိမ်သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းပွတ်ပြီး သွေးကြောပေါက် သွားတာ ဘာကင်ဆာမှမဟုတ်ဘူး”

“ဟင် . . . ဒါဆို ကျောက်ကပ်တစ်လုံး မရှိတော့ဘူးဆို”

ကျွန်တော့်အမေးကို ဆရာဝန်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး . . .

“ဘယ်နှယ်မရှိရမှာလဲ၊ ဒီမှာနှစ်လုံးလုံးရှိနေတဲ့ဟာ ဒီမှာတွေ့လား”

ဆိုပြီး ကျောက်ကပ်နှစ်လုံးလုံးကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြသည်။ ထိုတော့မှ ကျွန်တော်လည်း အဖြေရှင်းသွားတော့၏။

“တောက် . . . ဟိုကောင်တွေ့ငါ့ကိုဘာမဟုတ်တဲ့ရောဂါအကြောင်းပြပြီး သေကြောင်းကြံတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပရိသတ်ကြီးများခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သေကြောင်းကြံခံခဲ့ ရဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သေကြောင်းကြံသူများလည်း ယခုလက်ရှိ သက်ရှိ ထင်ရှားရှိနေကြပါသေးတယ်။ ဒီမသူတော်များကို လက်စားခြေရန် ကျွန်တော်အကြည်တော်ကလည်း သူတို့ဖျားနာမည့် ရက်ကိုလက်ချိုး၍ စောင့်နေပါကြောင်းခင်ဗျား . . . ။



www.foreverspace.com.mm



www.foreverspace.com.mm



ကျွန်တော်နှင့်
အမျိုး...

www.foreverspace.com.mm



ပြောရဦးမယ်ဗျ . . .

ဒီကောင်က မင်းသားသာဆိုတယ်၊ မျက်နှာတောင်သစ် တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်နဲ့ကျွန်တော် အတော်ကြာကြာ နေဖူးတယ်။ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် အတွင်းသိ အစင်း သိ။ မဟုတ်တာ လုပ်မယ်ဆို တိုင်ပင်စရာမလိုဘူး။ လက်ညှိတယ်။ အကြိုက်ကလည်းတူ တယ်။

အကြိုက်ချင်းတူတယ်ဆိုတာ တခြားတော့မဟုတ်ဘူး။ အရက်ကြိုက်တာပြောတာဗျ။ အဲ . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော် က အရက်ကို ညှဉ်းသောက်တာ။ ဒီကောင်ကတော့မရဘူး။ တစ်ခါ တလေ မနက်ကတည်းက ဆွဲပြီး ပြန်အိပ်ရင်အိပ်နေတတ်တယ်။

တော်ဝင်မြို့စားအုပ်စိုး

ကျွန်တော်ကတော့ နေ့ဘက်ဆို လုံးလုံးမသောက်ဘူး။ အဲ
... သင်္ကြန်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။

ဟော ... သင်္ကြန်လာပါပြီ။

နေဦး ... နေဦးဟိုကောင့်အကြောင်းပြောဦးမယ်။
ဟိုကောင်ဆိုတာ မင်းသားလေ။ ဒီကောင်နဲ့ ကျွန်တော်က
သူလည်းမင်းသားမဖြစ်ခင်၊ ကျွန်တော်လည်း စာရေးဆရာမဖြစ်ခင်
ဟိုး... ကုပ်ချောင်းချောင်းဘဝကတည်းက ခင်လာတာ။
မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံကြီးပတ်ပြီး အိပ်ဖူးတယ်။ ဂုံး တံတားအောက်က
တောင်းစားတဲ့လူတွေကို ထိုင်ကြည့်ဖူးတယ်။ ပိုက်ဆံမရှိလို့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာပြီး ရေနွေးတွေဖိ
သောက်ဖူးတယ်။ ဝက်ခြေထောက်ရိုးတစ်ချောင်းဝယ်ပြီး ဘာမှမပါဘဲ
ပြုတ်စားဖူးတယ်။

အဲ ... အဲဒီနောက်တော့ ငတိပျောက်သွားပါလေရော။
ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်သွားမှန်းမသိဘူး။ အဆက်အသွယ်လည်း
ပြတ်သွားတယ်။ ဟော ... ပြန်ပေါ်လာတော့လည်း အဟုတ်ဗျ။
တီဗွီမှန်သားပြင်မှာ ကောင်မလေးတွေက သည်းသည်းလှုပ်၊ ရုပ်ချော
လှပါချည်ရဲ့ဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေတဲ့ မော်ဒယ်ဗျ။

အံ့တောင် ဩယူရတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဆိုရင်တော့
ဒီကောင်နဲ့က ကိုယ့်မျက်နှာလည်း သူမကြည့်ချင်၊ သူ့မျက်နှာလည်း
ကိုယ်မကြည့်ချင်၊ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ဘယ်သူ့ကြည့်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။

အဲ ... ပြောရဦးမယ်။ ဒီကောင်က တော်တော် အတော်
တော်တဲ့လူ။ စာရေးဆရာသာမလုပ်တာ စာတော့အတော် ဖတ်ထား
တာ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်မသိတဲ့ဟာတွေဆို သူ့ကိုမေးရတယ်။

ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့။ ကျွန်တော့်ဆီက စာအုပ်တွေလည်း ဒီကောင် ယူပြီးပြန်မပေးတာ အများကြီးပဲ။ သရုပ်ဆောင်ကိုလည်း အရမ်းဝါသနာပါတယ်။ တော်တော်လေးကိုလည်း လေ့လာထားတယ်။

ဆောရီး . . .

နာမည်မပြောရသေးဘူး။

ကျွန်တော်အခုပြောနေတာကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်းကြီး စိုင်းဘိုဘိုကိုပြောနေတာ။ သူနဲ့ကျွန်တော်က နှစ်ပေါင်းများစွာအတူနေဖူးတာဗျ။ ဒီကောင်ဆို ကျွန်တော်တို့ မော်လမြိုင်က အိမ်တောင်ရောက်ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက သင်္ကြန်တွင်းကြီးလေ။

သင်္ကြန်ဟေ့ဆို ကျွန်တော်တို့ ခြေလှမ်းတွေ မော်လမြိုင်ကို လှည့်ပြီးသား။ ရန်ကုန်မှာမဏ္ဍပ်ရေးရမှ သင်္ကြန်တွင်းနေတာ။ မဏ္ဍပ်မရေးရရင် နှစ်စဉ်မော်လမြိုင်ပြန်ပြီးသား။

အဲဒီနှစ်က စိုင်းဘိုဘို ကျွန်တော်နဲ့အတူ မော်လမြိုင်လိုက်လာတယ်။

“ငါက သင်္ကြန်ဆို ရန်ကုန်မှာနေရင် ဟိုဟာလျှောက်ရိုက်၊ ဒီဟာ လျှောက်ရိုက်နဲ့ ပိုက်ဆံရတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်တော့ ဘာမှ မရိုက်တော့ပါ ဘူးကွာ။ မင်းတို့နဲ့မော်လမြိုင်လိုက်ခဲ့မယ်”

အောင်မာ . . . ပြောပုံကိုက အင်မတန်ချစ်လို့ခင်လို့လိုက်လာရပုံမျိုး။ စိတ်မပြတ်သလိုနဲ့ သက်ပြင်းတွေဘာတွေချလို့။ သရုပ်ဆောင်တာ ပြောပါတယ်။ မင်းသားကျင့် မင်းသားဉာဏ်နဲ့ အမှန်တော့ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ မော်လမြိုင်လိုက်ပြီး ကမြင်းချင်တာ။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ဒီလိုနဲ့ သင်္ကြန်မကျခင်တစ်ရက်အလို ကျွန်တော်တို့အားလုံး မော်လမြိုင်ဆင်းချသွားတာပေါ့။ သွားရတာကလည်း ညကား ဆိုတော့ သိတယ်မဟုတ်လား။ သောက်သွားလိုက်တာ မော်လမြိုင် ရောက်မှ စပယ်ယာ နှိုးယူရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်တော့ သင်္ကြန်အကြိုနေ့ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် တို့ရောက်တာနဲ့ စိုင်းဘိုဘိုနဲ့ အကြည်တော် မော်လမြိုင် ရောက်နေပြီဆိုတော့ နှုတ်ခမ်းနီ၊ နှုတ်ခမ်းညို၊ နှုတ်ခမ်းဖြူ၊ နှုတ်ခမ်း နက်မလေးတွေက ကျွန်တော်တို့အိမ်နား ရစ်သီရစ်သီလာ ကြည့်ကြ တာပေါ့။ မတွေ့ဘူး။ ဘယ်တွေ့မှာလဲ။ အိမ်မှာအဝတ်အစားအိတ် ပစ်ချပြီး မြစ်ကမ်းနံဘေး ထန်းတဲလေးမှာ လေတဖြူးဖြူးနဲ့ မူးနေကြ ပြီ။ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှ ထမင်းစားဖို့ အိမ်ပြန်ကြတယ်။

အိမ်ရောက်တော့လည်း စိုင်းဘိုဘိုကိုတွေ့ချင်တဲ့ ကောင် မလေးတွေက စောင့်နေကြတုန်း။ စိုင်းဘိုဘိုကိုလည်းတွေ့ရော ငတိမလေးတွေက ပြေးလာပြီး ‘ကိုစိုင်းဘိုကြီးတော့’ဆိုပြီး လက်မှတ် တွေထိုး ခိုင်း၊ စကားတွေ ပြောပေါ့။ ပထမတော့ စိုစိုပြည်ပြည်ပဲ။ နောက်မှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခုန်ထွက်လာတယ်။

“ဘယ်လိုလူကြီးမှန်းမသိဘူး။ ဘယ်လောက်မှမကြာသေးဘူး အကျင့်ကပေါ်ပြီ” စသည်ဖြင့် ပွစိပွစိနဲ့ ပြန်ထွက်လာတယ်။ ခုနတုန်း ကတော့ အဲဒီကောင်မလေးက အသည်းဆုံး။ သူပဲ ဦးဆောင်ပြီး ပြောနေတာ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စိုင်းဘိုဘိုခေါ်ပြီး တိုးတိုးကပ် မေးရတယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းခုနကောင်မလေးကို ဘာလုပ်လိုက် လို့လဲ”

ဆိုတော့ ငတိက စပ်ဖြဖြနဲ့ ခေါင်းကုပ်ပြီး . . .

“ငါ့ကိုကွာ ထိုင်ရင်းနဲ့စကားပြောတာ။ ငါ့ပေါင်ကို ပုတ်ပုတ် ပြီး အားရပါးရပြောတာ။ အဲဒါ ငါလည်းအားကျမခံ သူ့ပေါင်ကို ပုတ်ပုတ်ပြီး ပြောတော့ စိတ်ဆိုးပြီးထွက်သွားတယ်”

“ခွီးထဲမှ . . . တူမလားကွ၊ သူက မင်းပေါင်ပုတ်ပြီးပြောတာ ဟုတ်ပါရဲ့၊ မင်းက သူ့ပေါင်ပုတ်ပြီးပြောတော့ ကောင်းမလားကွ။ အခုထွက်နေတဲ့ မင်းမျက်လုံးကြီးနဲ့”

ဆိုတာကို ငတိက အူကြောင်ကြောင် ရုပ်လုပ်ပြီး . . .

“မသိဘူးလေကွာ . . . ငါလည်း မင်းတို့မော်လမြိုင်မှာ လူချင်း ခင်ရင် ဒီလိုပဲပြောရတာမှတ်တာပေါ့”

ကဲ . . . ကြည့်။ သောက်ကျင့်ကိုက ကျွန်တော့်အတိုင်းပဲ။ ဒါကြောင့် ပေါင်းလို့ရတာ။ ဟုတ်ပေါင် . . . ။

ဒီလိုနဲ့ နေ့လယ်ကျတော့ လျှောက်လည်တာပေါ့။ နေ့ခင်း ပိုင်းဆို မော်လမြိုင်သင်္ကြန်က တအားကိုစည်တာ။ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ လျှောက် လည်တာလို့ပြောတာနဲ့စာရင် ဆိုင်ပေါက်စေ့ လျှောက်သောက်၊ မဏ္ဍပ်တွေ ရင်ကတော့တာပဲ။ အုပ်စုကလည်း တစ်ဖွဲ့ကြီးလေ။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွေရော၊ တူ၊ တူမတွေရော၊ စိုင်းဘိုဘိုဆို သင်္ကြန်မှာ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ရှမ်းအိုးစည်ထတီးနေပြီ။ ဘယ်လောက်ထိများမူးလဲဆို မဏ္ဍပ်တစ်ခုမှာ ကနေရင်းနဲ့ ငတိက ကျွန်တော့် နားကပ်လာပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မောင်ကြည့်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အရမ်းမိုက်တယ်ကွ။ မျက်ခုံးထူထူလေးနဲ့ ငါ့မျက်လုံးမှိတ်ပြတော့ သူပြန်မှိတ်ပြတယ်ကွ”

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ဆိုတော့ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ပါသွားပြီး . . .

“ဘယ်မှာလဲကွ”

“ဟေ့ကောင် . . . လှည့်မကြည့်နဲ့ဦး၊ ကောင်မလေးက မျက်ခုံးကို နက်နေတာပဲ”

“အေး . . . ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အနားကပ်သွားရအောင်”

“အေး . . . အဲဒါကောင်းတယ်”

ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူပြောတဲ့ ကောင်မလေးဆီ မခွဲတရို့ကပ်သွားတယ်။ ဒါကို ငတိက ဖလှိုင်းကစ်တွေ ဘာတွေလုပ်ပြီး . . .

“ဟေ့ကောင်ရ ပြန်လုပ်ပြတယ်ကွ၊ ပိုင်ပြီကွ၊ ပိုင်ပြီ။ လှလိုက် တဲ့ မျက်ခုံးကွာ”

ဆိုပြီး တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်ပြောသေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အနား ရောက်ခါ နီးတော့ . . .

“ဘယ်မှာလဲ . . . ဟေ့ကောင် ရောက်ပြီလား”

“အေး . . . ရောက်ပြီကွ၊ လှည့်မကြည့်နဲ့ဦး . . . ဟာ . . .”

ငတိပြောရင်းနဲ့ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ကြက်သေသေသွား တယ်။

“ဟင်”

သူကြည့်နေရာကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း အတော်အံ့အား သင့်သွားတယ်။

“ကိုမိုး . . . ကိုမိုးကြီး”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံးကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့

အစ်ကို ကိုမိုးကြီးပါ။

“ဟာ . . . မှားသွားပြီ”

ငတိဆီက အာမေဍိတ်သံ။

“ဘာမှားသွားလို့လဲဟင်”

ကျွန်တော့်အမေး။ ကိုမိုးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို

ကြောင် ကြည့်နေတယ်။

ဒါကို ငတိက ကိုမိုးကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး . . .

“နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ မျက်ခုံးမွေးမှားတာ”

“အာ . . . ဒီကောင်ကွာ . . . တောက် . . .”

ကြည့်ဦး၊ ဒီကောင်ဖြစ်ပုံ။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုမိုးရဲ့နှုတ်ခမ်းမွေးကို မျက်ခုံးမွေးထင်လို့တဲ့။ အဲဒါကြာသွားပစ်နေတာ။ ဒီကြားထဲ သူ့မျက်စိမှိတ်ပြတော့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကလည်း အချင်းချင်းတွေပဲ ဆိုပြီး ပြန်မှိတ်ပြတာပေါ့။ သူ့ဖလှိုင်းကစ်တော့လည်း ဟိုကလည်း အူတီအူကြောင်နဲ့ ဖလှိုင်း ပြန်ကစ်ရတာပေါ့။ ငါတို့ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ပုံမျိုးနဲ့။ ဒါကို ငတိက သွေးနားထင် ရောက်ပြီး အပိုင်ပဲဆိုပြီးကပ် သွားတာ။

“တောက် . . . မင်းတော့ကွာ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ မျက်ခုံးမွေး မှားရတယ်လို့”

ကျွန်တော်ရဲ့ ရေရွတ်သံ . . . ဒါကို ငတိက . . .

“အေးကွာ . . . ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့ ပါးသိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး

နဲ့ ကုလားကြီးဆိုဒုက္ခ”

တဲ့။

“ဒုက္ခမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ မင်းရဲ့ လူကြိုက်များလှပါတယ်ဆိုတဲ့ အခွက်ကြီး”

“လာကွာ . . . အမြင်တွေမှားကုန်ပြီ. . . ဆိုင်ပြန်သွားစို့”
အောင်မာ . . . လာလာချည်သေး။ အမြင်တွေမှောက်မှား
နေလို့တဲ့။

ရောက်သွားတဲ့ ဆိုင်ကလေးက အစုတ်ကလေးပါ။ နိုင်ငံခြား
ဖြစ် အရက်မရှိသလောက်ပဲ။ ဆိုင်ထဲလည်းရောက်ရော . . .

“ဟယ် . . . ကိုစိုင်းဘိုကြီးတော့ လာကြည့်ကြပါဦး၊ ကိုစိုင်း
ဘိုကြီး လာတယ်”

“ဟယ် . . . စိုင်းဘိုဘို . . . စိုင်းဘိုဘို”
ဆိုပြီး လာကြည့်ကြတယ်။ ဒါကို ငတိက မင်းသား အိုက်တင်

နဲ့
“ဒီမှာ ဘာစားစရာရှိလဲ”

“စားစရာကတော့ ကြက်သားကြော်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်၊
ကန်စွန်းရွက်ကြော်၊ ဝက်နံရိုး၊ မြေပဲ ဒါတွေပဲရှိတယ်”

ဆိုတာကို ငတိက ဟင်းအိုးတွေလိုက်လုန်ကြည့်ပြီး . . .

“အဲဒါတွေ မစားချင်ဘူးဗျာ၊ တခြားဘာတွေရှိလဲ”

ဆိုတော့ ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးက . . .

“အဲဒါတွေ မစားချင်ရင်တော့ ဆိုင်က အလုပ်သမားတွေ
စားဖို့ချက်ထားတဲ့ ငါးခြောက်နဲ့ ဒန့်ဒလွန်သီးဟင်းတော့ရှိတယ်”

“ငါးခြောက်နဲ့ ဒန့်ဒလွန်သီး”

အဲဒီအသံလည်းကြားရော ငတိလည်းမျက်နှာ ဝင်းလက်

သွားပြီး

“အား . . . ကြိုက်ပြီဗျ၊ စားမယ်၊ အဲဒါစားမယ်”

ဆိုတော့ ဆိုင်ရှင်ကလည်း ဝမ်းသာအားရပဲ . . .

“ဟေ့ . . . ဒီမှာ ကိုစိုင်းဘိုက နှင်တို့အတွက်ချက်ထားတဲ့ ငါးခြောက်နဲ့ ဒန့်သလွန်သီးဟင်းစားချင်လို့တဲ့ဟေ့ . . .”

ဆိုင်သားတွေက ခိုးရယ်ပြီး . . .

“အောင်မယ် . . . မင်းသားက ကျွန်တော်တို့စားတာ စားနိုင်ပါ့မလား”

ဆိုပြီးပြောတယ်။ စိုင်းဘိုက . . .

“စားနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အဲဒါမျိုးကြိုက်တာ။ ထမင်းပါ တစ်ပန်းကန်မောက်မောက်ထည့်ပေး”

သိပ်မကြာဘူး၊ အရက်တစ်လုံး၊ ထမင်းတစ်ပန်းကန်၊ ငါးခြောက်နဲ့ ဒန့်သလွန်သီးတစ်ခွက်လာချပေးတယ်။ ချပေးတဲ့သူ မီးဖိုထဲမရောက်သေး ဘူး။

“ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ လုပ်ပါဦး နေ့ခက်တစ်ပန်းကန် လောက်”

ကြည့်လိုက်တော့ ငတိကစားချလိုက်တာကုန်နေပြီ။ ဘယ်လောက် မြန်လဲဆို မျက်စိမလျင်တဲ့သူ မမြင်လိုက်ဘူး။ ရပ်ကြည့် နေတဲ့သူတွေအားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားတယ်။ သူတို့ ထင်တာက မင်းသားဆိုတော့ ရုပ်ရှင်ထဲကလိုပဲ တို့ကနန်း၊ ဆိတ်က နန်းစားမယ်ထင်တာ။ အခုတော့ မိလ္လာပိုက်ဟောင်းကြီးထဲ ယက်ထည့်သလို ယက်ထည့်လိုက်တာမြင်တော့ အားလုံး အံ့အားသင့်

သွားတယ်။ ဒါကို ငတိက သတိမထားမိဘူး။ အရက်ကလေးသောက်
လိုက် . . .

“မောင်ကြည်ရ”

အစချီပြီး စကားတွေပြောလိုက်နဲ့ ဟုတ်နေတာ။ နောက်
တစ်ပန်း ကန်လာချတယ်။ ပြိုက်ခနဲပဲ။

“လုပ်ပါဦးဗျို့ . . . အခုမှ ခံတွင်းလိုက်တာ”

ဟိုကလည်း ချပေးပါတယ်။ ငတိကစားလိုက်၊ သောက်လိုက်
စကားပြောလိုက်လုပ်နေတုန်း . . . ။

‘မောင်ကြည်ရ’

ပြီးရင် . . .

“လုပ်ပါဦးဗျို့ . . .” ပဲ။

ကြာတော့ ဆိုင်ရှင်က သည်းမခံနိုင်ဘူးထင်တယ်။ သူတို့
အင်မတန်ချစ်တဲ့မင်းသား အပင်းဆို့သေပါစေရဲ့လို့လားမသိဘူး။
ဟင်းချက်ထားတဲ့ ဒန်အိုးကြီး စားပွဲပေါ် ‘ဂလွမ်’ခနဲလာချပေးတယ်။
အဲဒီတော့မှ ငတိ မျက်လုံးအရောင်လက်သွားပြီး . . .

“အဲဒါကိုပြောတာ၊ အဲဒါမျိုးစားချင်တာ”

ဆိုပြီး စားတာဗျာ၊ တကယ်ပါဗျာ။ သူပစ်ထားတဲ့ ဒန်ဒလွန်
ရိုးနဲ့ ငါးခြောက်ရိုး။ နှစ်ချို့ခြံတောင်ပို့လောက်ရှိတယ်။ စားလိုက်၊
သောက်လိုက်၊ အူမြူးလိုက်လုပ်နေတာ။ ထမင်းက ခြောက်ပန်းကန်
ကွက်တိပဲ။ အရက်က နှစ်လုံး။

အားလုံးကုန် အားလုံး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မှ နှစ်ယောက်
သားအိမ်ကို ဒယီးဒယိုင်နဲ့ ပြန်လာတယ်။ အိမ်နားရောက်တော့

ကျွန်တော်က သူ့ကို သတိပေးတယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . စိုင်းဘိုဘို၊ အိမ်ရောက်ရင် စကားသိပ် မများနဲ့နော်၊ ငါတို့အမေက အရက်သောက်တာ ကြိုက်တာ ဟေ့တစ်ဘူး” ဆိုတာကို ငတိက . . .

“အေးပါကွာ ငါသိပါတယ်” တဲ့ မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်လို့။

အိမ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့် အမေက တံခါးလာဖွင့်ပေး တယ်။ ငတိက ကျွန်တော့်အမေကို ခပ်တည်တည်နဲ့ နှုတ်ဆက်တယ်။

“ဝတ်မောနီး အဘွား” တဲ့။

ညက ခုနစ်နာရီလောက်ရှိပြီ။ ကျွန်တော့်အမေကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ကြည့်တယ်။ စကားမများပါနဲ့ဆိုတာကို စပြောတဲ့အလုံးက စများနေတာ။ အမေ ကတော့ . . .

“အေး . . . အေး . . . နင့်တို့နှစ်ယောက် ထမင်း မစားရသေးဘူး မှတ်တယ်”

ဆိုတော့ ငတိက မျက်လုံးကြီးဝင်းလက်သွားပြီး . . .

“ဟာ . . . အဘွားပြောမှ သတိရတယ်။ ကျွန်တော် မနက်ကတည်းက ထမင်းစားဖို့မေ့နေတာ။ ဟေ့ကောင် မောင်ကြည် စားရအောင်ကွ”

ဆိုပြီး ထမင်းထည့်ပြီး ထပ်ကြိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်းက အိမ်မှာ ဝက်သားနဲ့ ခရမ်းသီးလားမသိဘူးချက်တာ။ ငတိက ခံတွင်း လိုက်လို့ ဆိုပြီး သုံးပန်းကန်ဝါးသွားတယ်။

ကျွန်တော်က အရင်ပြီးလို့ ပန်းကန်ဆေးတယ်။ ပြီးတော့

သူ ပန်းကန်ဆေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုဆန်း ပြန်ရောက်လာပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် စိုင်းဘို့ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

ဆိုတော့ ငတိက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး . . .

“အခုပဲစားမလို့ ပန်းကန်ဆေးနေတာလေဗျာ။ ဘာလဲ မစားရ တော့ဘူးလား”

ဆိုပြီး စိတ်တောင်ဆိုးသွားသေးတယ်။ ဒါကို ကိုဆန်းက . . .

“အေး . . . ဒါဆိုလည်း လာလေကွာ၊ ငါနဲ့အတူစား ရအောင်”

ဆိုတော့ ထမင်းထပ်ထည့်ပြီး ထပ်အုပ်ပြန်ရော။ ကိုဆန်းပြီး လို့ ကိုဈာန်တို့ရောက်လာပြန်တော့ ငတိက စားလက်စပျ။ ကိုဈာန်တို့ မေးတော့

“အခုမှ စစားမှာဗျ။ ကိုဈာန်တို့ကို စောင့်နေတာ”

ဆိုပြီး ကြိုတ်ပြန်ရော။ ကျွန်တော့်အမေဆို ဒီကောင့်ကို ဖုတ်ဝင် သွားပြီတောင်ထင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အမူးလွန်ပြီး မေ့မေ့ပြီး ဝါးနေတာ။

ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင့်ကို ကြည့်မနေနိုင်တာနဲ့ အိမ်ပေါ် ထပ် တက်အိပ်လိုက်တယ်။ ညဆယ့်နှစ်နာရီလောက် တစ်ရေးနိုးလို့ ထကြည့်တော့ ငတိကဝါးနေတုန်းဗျ။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ နှုတ်တောင်ဆက် လိုက်သေးတယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . မောင်ကြည့်၊ မင်းဘယ်တုန်းကရောက်လဲ၊ ငါအခုမှပြန်ရောက်လို့ ထမင်းစားရုံရှိသေးတာ”

တဲ့။
က . . . ။

မနက်မိုးလင်းတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အိပ်ရာထကြ
တယ်။ ငတိက ဘယ်အချိန်ဝင်အိပ်မှန်းမသိဘူး။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ
ခွေခွေလေး။ ဒါနဲ့ သူ့ကိုနှိုးပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားထိုင်ကြတယ်။
အဲဒီတော့မှ ငတိက

“ဟေ့ကောင် . . . မောင်ကြည်၊ ငါ့ဗိုက်တွေအောင့်
နေတယ်ကွ။ ငါမနေ့က ဘာမှမစားမိဘူးလားမသိဘူး” တဲ့။

နားရင်းချည်းသာ ဆွဲအုပ်ချင်တော့တယ်။ အဲဒါနဲ့
ကျွန်တော်က

“မင်း ဘာလို့မစားရမှာလဲကွ. . . ဟိုဆိုင်မှာလည်း
ငါးခြောက်နဲ့ ဒန့်ဒလွန်တစ်အိုး၊ အိမ်မှာလည်း ညဆယ့်နှစ်နာရီအထိ
မင်းစားနေတုန်း”

ဆိုတော့ ငတိက . . .

“ဟင် . . . ဒါဆို ငါ့ဗိုက်ပြည့်နေလို့ အောင့်တာပေါ့နော်”

ကျွန်တော်က ဆရာကြီးလေသံနဲ့ . . .

“အေးပေါ့ကွ၊ မင်းစားထားတာတွေပြည့်နေလို့ အောင့်တာ
ပေါ့ကွ”

ဆိုလိုက်မှ ငတိက ရွှေဥရတဲ့ငန်းကိုမြင်သလို ချက်ချင်း
ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားပြီး

“ဟာ . . . ဒါဆို ဗိုက်ထဲမှာ အစာရှိနေပြီပဲ၊ လက်ဖက်ရည်
မသောက်တော့ဘူး၊ ဟိုဟာပဲ သွားချရအောင်”

ကဲ . . . ကျွန်တော်မပြောလား။ ဘယ်လောက်နားရင်းအုပ်ချုပ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်တဲ့လို့။ မထူးပါဘူး။ ကိုယ်လည်း အညှာလွယ်တဲ့သူဆိုတော့ နှစ်ခါမပြောရဘူး။ တစ်ခါတည်း ဆိုင်ချီတက်ပြီး ချတော့တာ။ ဘယ်လောက်ချမိမှန်းမသိပါဘူး။ ဘယ်လိုလည်ခဲ့လဲတော့ မသိဘူး။ ဘာတွေဖြစ်မှန်းလည်း မမှတ်မိဘူး။ ကျွန်တော် သတိပြန်ရတော့ အိမ်ပြန် ရောက်နေပြီ။ မျက်လုံးပွင့်ပွင့်ချင်း သတိထားမိတာက တစ်ခုခုမှားနေသလိုမျိုး။

“အေး . . . ဒါ ငါ့အိမ်တော့ ငါ့အိမ်ပဲ။ ဘာမှားနေလဲ မသိဘူး”

ပေါ့နော်။ အိပ်ရာကထတော့ ခေါင်းတွေ တစ်စစ်စစ်နဲ့ ကိုက်နေတယ်။ ဒါနဲ့ အားယူပြီးအပြင်ထွက်တော့ ကိုဆန်းနဲ့တွေ့တယ်။

“ဘယ်လိုလဲ သတိရပြီလား”

ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး . . .

“သတိတော့ရပြီ။ အဲ . . . ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်က ကိုယ်တို့အိမ်တော့ ကိုယ်တို့အိမ်ပဲ . . . ဒါပေမယ့် ဘာမှားနေလည်းမသိဘူး”

ဆိုမှ ကိုဆန်းက ခါးကိုထောက်ပြီး . . .

“ဒါ . . . တို့အိမ်တော့ တို့အိမ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရန်ကုန်အိမ်ကွ”

အဲဒီတော့မှ သတိပြန်ရတယ်။ ဟုတ်တယ် ဒါ ရန်ကုန်အိမ်။ မော်လမြိုင်ကနေ ရန်ကုန် ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာပါလိမ့်။ စဉ်းစားလို့ မရခင်မှာ ကိုဆန်းက . . .

“မင်းတို့သင်္ကြန်မှာ မူးရူးလိုက်ကြတာ၊ သင်္ကြန်ပြီးတာတောင် အမူးမပြေလို့ မိဘတွေက မင်းတို့ကို ကားပေါ်ကန်တင်ပေးလိုက်တာ”

“ဟာ . . .”

“သင်္ကြန်ပြီးသွားတာတောင် မသိလိုက်ရပါလား။ ဒါဆို ဟိုကောင် ရော”

“စိုင်းဘိုလား၊ ဒီကောင်က မင်းထက် နာရီဝက်လောက်စော သတိရသွားလို့ . . . ရှုတင်ရုံတယ်ဆိုပြီး မျက်နှာတောင်မသစ်ဘူး . . . ထထွက်သွားပြီ”

ကဲ . . . မပြောလား၊ ဒီကောင်က မင်းသားသာဆိုတယ်။ မျက်နှာတောင်သစ်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူးလို့။



www.foreverspace.com.mm



www.foreverspace.com.mm

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က အင်မတန်အူကြောင်ကြောင်နိုင်
လှသော သူငယ်ချင်းပေါင်းမြောက်မြားစွာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပါသည်။
ထိုသူငယ်ချင်းများကလည်း ကျွန်တော့်ကို ရည်းစားစာအရေးကောင်း၊
ပေါက်ကရ အကြံဉာဏ် လွန်စွာထွက်သည်မို့ လက်မလွှတ်နိုင်အောင်
ပေါင်းသင်းတတ်ကြပါသည်။

လူငယ်တို့ဘာသာဘာဝ ချစ်သူရည်းစား အငမ်းမရလို
ချင်သော အချိန်မျိုး၌ ကျွန်တော့်ကို လွန်စွာအားကိုးတတ်ကြပါသည်။
ကျွန်တော်ကလည်း ထိုကိစ္စမျိုးတွင် ရှူးကြောင်မူးကြောင်နှင့်
ဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ရည်းစား စကားလိုက်ပြောပေးခြင်း၊ အရှက်မရှိ
စာလိုက်ပေးခြင်းမျိုးများကို ဘလဘိုင် လိုက်နေသော ကိုယ့်မျက်နှာ
ကောက်ကြီးနှင့် အခွက်ပြောင်စွာ လိုက်လံကူညီတတ်ပါသည်။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

အဲ . . . ကိုယ်တိုင်လုပ်ရမည့်အလုပ်မျိုးကျတော့ မလုပ်ရဲ၍ ကျွန်တော့်ကြောင့် လင်နောက်လိုက်သွားသည့် မိန်းမများလည်း အများကြီးရှိခဲ့ပါသည်။ ထားပါတော့ . . . ထိုမျှလောက် လက်မစွာ သော ကျွန်တော့်ကိုမှ ဉာဏ်ကြီးရှင်သဖွယ် အားကိုးကြသော သူငယ်ချင်းများအဖြစ်မှာ လွန်စွာသနားစဖွယ်ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ထိုအထဲတွင်မှ လွန်စွာသနားစဖွယ် ကောင်းသော ငတ်တစ်ကောင် လည်း ပါလာပါသည်။

သူ့အမည်မှာ ကျော်မင်းဖြစ်၏။ လူက တရုတ်အနည်းငယ် စပ်သောကြောင့် မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် သွားတွေက အရှေ့သို့ အနည်းငယ် စိုင်းထွက်နေပါသည်။ ဒါကိုပင် သူ့သွားကို သူ့ကိုယ်တိုင် အမည်ပြန်ပေးထားသေး၏။

စံပယ်ခေါ် . . . တဲ့။

မိတ်ဆွေတို့အားလုံး စပယ်တင်မှဲ့သာ မြင်ဖူးကြလိမ့်မည်။ စံပယ်ခေါ်သွားတော့ မြင်ဖူးမည်မထင်။ ထိုသွားသည် စံပယ်တင် မှဲ့လိုပဲ ပါးစပ်အနီးတစ်ဝိုက်မှာရှိပြီး၊ စံပယ်တင်မှဲ့လိုသာ မှုန်ဝါး သယောင်ထင်ရှား သယောင်ရှိပါသည်။ စပယ်တင်မှဲ့က ရယ်လိုက်ရင် လှသလောက် စံပယ် ခေါ်သွားကတော့ ရယ်လိုက်လျှင် ထွန်ခြစ်သာ ပြေးပြေးမြင်နေမိတတ်ပါ သည်။ ထားပါတော့။ ယခုတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းအကောင်းစားကြီး စပယ်ခေါ်က ကောင်မလေးတစ် ယောက်ကို ကြိုက်လို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ဒူးထောက်ရောက်လာပါပြီ။

‘လုပ်ပါဦးကွာ . . . ငါ အဲဒီကောင်မလေးကို ကြိုက်လို့ပါ’

‘ဘယ်ကောင်မလေးလဲ . . .’

‘ဟိုလေကွာ ရွာအရှေ့ဖျားက ဦးဖိုးဆိတ်သမီး၊ အရိုးထွေး

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

တူမလေကွာ . . . သူ့အစ်မကမဲတူ သူ့အစ်ကိုက သံခဲ . . . ပြီးခဲ့တဲ့ နွေရာသီက လက်မှာဝဲစွဲသေးတယ်လေကွာ . . . သူ့တူမ ပုစူးလေး ကိုချီချထားတာ . . .’

‘ဟယ် . . . ပြောနေတာက စုံလိုက်တာ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး လည်းကုန်ပြီ။ သူ့အမည်သာပြောစမ်းပါ’

‘အဟီး . . . သူ့နာမည်ပြောရမှာရှက်လို့ကွ . . . ဟီးဟီး’

ကြည့် . . . ဘယ်လောက်အူကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ ကောင် လဲလို့ တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးကျတော့ ဖလွတ်၊ ဖလွတ်နဲ့ ပြောထွက် တယ်။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးနာမည်ကျတော့ ပြောရမှာရှက်လို့ တဲ့။ အောင်မာ . . . ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး လုံချည်ခါးပုံစတောင် ကိုက် ထားသေး။ မျက်လုံးက ကလယ် ကလယ်။။

“ပြောမယ့်သာပြောစမ်းပါကွာ . . . မင်းမပြောတော့ ငါက ဘယ်လို ကူညီလို့ရမှာလဲ”

ဆိုမှ ငတိက စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် . . .

“မင်းဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောရဘူးနော်”

“အေးပါကွာ . . . ပြောမယ့်သာပြောစမ်းပါ”

“ဟိုလေ . . . ”

“အင်း . . . ”

“တင်တင်လှလေ”

ဪ . . . ဒီကောင်က တင်တင်လှကို ကြိုက်နေတာကိုး။ တင်တင်လှဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ရွာလေးမှာမသိသူမရှိ။ ရုပ်ကလေး သနား ကမားနှင့် လှတပတကလေးမို့ လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားကြသည်။

နောက် ကောင် မလေးက ဆယ်တန်းကျောင်းသူကလေး။ ကျွန်တော် တို့ငါးတန်းမခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်းစသည်ဖြင့် တဘုန်း ဘုန်းကျနေချိန်ဝယ် ကောင်မလေးက ကျော်တက်ပြီး ဆယ်တန်း ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

“အဲ . . . အဲဒါ ငါဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်”

“ဟ . . . ကြိုက်ရင် ရည်းစားစကားလိုက်ပြောပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားကို ငတိက ခေါင်းမယားပါဘဲ ခေါင်းကုပ် ပြီး . .

“အဲလို . . . အဲလို . . . ငါမှမပြောရဲတာကွ . . .”

“ဒါဆို စာလိုက်ပေးရင်ရောကွာ . . . ငါပါလိုက်ပေးမယ်”

ငတိက လက်နှစ်ဖက်ကို ပြောင်းပြန်ယှက်လျက် လူပျို ရှက်ရှက်ပြီး-

“အဲ . . . အဲဒါလည်း မလုပ်ရဲလို့ပေါ့ကွ . . . အဟီး”

ခက်ပြီ။ ကြိုက်တာတော့ကြိုက်ပြီး လိုက်တာတော့ မလိုက်ရဲ ဘူးဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်ခေါင်းကုပ်လိုက်မိသည်။ ဒါကို ငတိက . . .

“ဒီလိုလေကွာ စကားတော့လိုက်ပြောမှာပေါ့. . ဒါပေမယ့် မပြောဘူးဆိုတဲ့သဘော စာလည်းပေးတာကပေးတာပဲ မပေးဘူးဆို တဲ့ သဘော အဲလိုဖြစ်အောင်လုပ်ချင်တာ . . .”

“ဟာ . . . မင်းဟာကလည်း ရှုပ်နေတာပဲ”

သူ့စကားက ဘာမှန်းမသိ။ ရည်းစားစကားပြောတာလည်း မပြောဘူးဆိုတဲ့သဘောဖြစ်ချင်တယ်။ စာပေးတာလည်း စာမပေး တဲ့သဘောဖြစ်ချင်တယ်။ မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း။

“နေဦးကွာ . . . ငါတစ်ရက်နှစ်ရက်စဉ်းစားဦးမယ်”
ဟုဆိုပြီး လှည့်အထွက် ငတိက ကျွန်တော့်လက်ကို ကမန်း
ကတမ်းလှမ်းဆွဲကာ . . .

“ဟာ . . . နေ. . . နေပါဦးကွာ . . . တစ်ရက်နှစ်ရက်
တော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ အခုကို စဉ်းစားပေးပါ . . . ငါတောင်းပန်
ပါတယ်. . . မင်းက ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ ဖြစ်မှာပါကွာ. . . နော်. . .
နော်. . . ”

ဪ . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ . . . မျက်လုံးမှာလည်း တဏှာ
တကြောက ရာနှုန်းပြည့်ထောင်လို့ . . . အဲလေ အရည်တွေလဲ့ . . .
လို့”

ကျွန်တော်အတန်ကြာစဉ်းစားမိ၏။ ငတိက ဘေးနားကနေ
အူကြောင်ကြောင်နှင့် ငြိမ်ကုပ်နေသည်။

ထွက်စမ်းပေါက်ကရ အကြံဉာဏ်တွေ . . . ။ အတန်ကြာမှ

“ဟုတ်ပြီ . . . ငါသိပြီကွ . . . ”

ကျွန်တော်အားရဝမ်းသာစကား။ ငတိကပါအားရပြီး

“ဘယ်လို . . . ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲဟင်”

ဟု အလောတကြီးမေး၏။ ကျွန်တော်က . . .

“ဒီလိုကွ”

“အင်း . . . ”

“မင်းရည်းစားစာလည်းပေးချင်တယ်။ မပေးဘူးဆိုတဲ့
သဘော။ ရည်းစားစကားလည်းပြောချင်တယ် မပြောဘူးဆိုတဲ့
သဘောဖြစ်ချင်တယ် မဟုတ်လား. . . ”

“အေးလေ . . . အဲဒီတော့ . . . ”

“အဲဒီတော့မင်းက သူ့ကိုစာသွားပေးရမယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ငတိမျက်နှာအိုကျသွားပြီး . . .

“ဟာကွာ . . . ငါစာလိုက်မပေးချင်ဘူးဆိုမှ . . . ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြုံးဖြစ်သွား၏။

“ငါပြောတာ အသေအချာနားထောင် . . . အခုဟာက ပဟေဠိ ပါတယ်”

“ဘယ်လို”

“ဒီလိုကွ . . . ငါတို့စာတစ်ကြောင်းရေးလိုက်မယ်၊ ပြီးရင် သူ့ဆီကို တစ်လုံးစီဖြတ်ပြီး လိုက်ပေးမယ်”

“အဲဒီတော့ . . . ”

“သူက စာတစ်နေ့ကို တစ်လုံးစီပဲရတော့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာမှန်း ရုတ်တရက် သိမှာမဟုတ်ဘူး. . . အဲဒီတော့ သူ့နေ့စဉ်ရတဲ့ စာလုံးတွေကို သူ့ဘာသာသူ စီလိမ့်မယ်. . . ကြာလာလေ သူစိတ် ဝင်စားမှု ရင့်သန်လာလေဖြစ်လိမ့်မယ်. . . အဲဒီအတွင်းမှာ မင်းတို့ ကလည်း စကားပြောစရှိပြီး ရင်းနှီးလာလိမ့်မယ်. . . ပြီးတော့စာလုံး အားလုံးစုံမှ သူ ငါတို့ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကိုသိလိမ့်မယ်. . . အဲဒီအချိန်ကျရင် မင်းနဲ့သူလည်း ချစ်သူ ရည်းစားဖြစ်လုလုကို ရင်းနှီး နေပြီလေ . . . ”

“ဝွန် . . . အိုင်ဒီယာ . . . ”

စပယ်ခေါထံမှ ထွက်လာသောရင်ခေါင်းသံ . . . ။ ငတိက ခေါသော သွားအကုန်ပေါ်အောင်ပြုံးပြီး . . .

“ကောက် ငါအဲဒါမျိုးတစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိဖူးဘူး။ အို . . . ငါမှ မဟုတ်ပါဘူး . . . ဘယ်သူမှလည်း စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်ဘူး . . . မင်းလို ပေါက်ကရအတော်နိုင်တဲ့ လူမှစဉ်းစားမိမှာ . . . အေးလေ ဒီလိုခပ်ကြောင် ကြောင်အတွေး မင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိမှာပါ”

“အင်”

ကြည့်ဦး . . . ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ကိုမှ သင်းက မစာ ပလေပြောရက်တယ်။ ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါဘူး။ ကိုယ်ကလည်း ဒီအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားနေတာကိုး . . .

“ကဲ . . . ဒါဆို ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးကို ရွေးမှာလဲ”

စပယ်ခေါ၏ အမေး . . . ။ ကျွန်တော်က . . .

“ဒီလိုကွ . . . ဒီစာကြောင်းမှာ ချစ်ဆိုတာ တစ်လုံးမှ မပါရဘူး”

“ဟ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲကွ . . . ရည်းစားစာ ပေးပါတယ်ဆိုမှ ချစ်မပါရင်ဘယ်လိုရေးမလဲ”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကိုတုံးလို့ပြောတာ မင်းချစ်ဆို တာကြီး ပါလာရင် မင်းကွာ . . . ကောင်မလေးက ဖတ်ပျံတော့မလားကွ . . . ခွီးထဲမှပဲ ကိုယ်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့အခါကျမှ နောက်ပဟေဠိတစ်ခုမှာ ဒီချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်းထည့်ရမှာ”

ကျွန်တော်လည်း အနိုင်ရတုန်းမို့ ဖိအုပ်သည်။ ဒါကို ငတိက ခေါင်းကုပ်ပြီး . . .

“အေးဟုတ်တော့ ဟုတ်သားကွ၊ ကိုယ့်ပထမဆုံး ပဟေဠိမှာ

သူ့ကို မြှောက်ပင့်ဖမ်းစားပြီးမှ နောက်ပဟေဠိတစ်ခုမှာ တစ်ခါတည်း ပွဲသိမ်း ချုပ်ပစ်ရမယ် . . . ဟဲ . . ဟဲ”

ဘယ်ဘက်လက်ဖမိုးပေါ် ညာဘက်လက်ဖဝါးနှင့် ‘ဖတ်ခနဲ ဖတ်ခနဲ’ နေအောင် ရိုက်ပြလိုက်လေသည်။ ငတိမျက်နှာကြီးကပီဘီ စပ်ဖြဖြ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်ကသာ သူ့အတွက် စကားလုံး အနုအရွက်လေးများ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

“ရပြီ . . .”

“ဘာရတာလဲဟင်”

ကျွန်တော် သူ့စကားကို ပြန်ပြောမနေတော့ပဲ စာရွက် တစ်ရွက် ပေါ် စာတစ်ကြောင်းချရေးလိုက်သည်။

“တင်ရေ . . . ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လိုလှပကြောင်း ချီးမွမ်း ပြောဆိုပါရစေ”

ငတိက စာတန်းကိုကြည့်ပြီး . . .

“ကြိုက်တယ်ကွာ . . . စကားလုံးကလေးက နုနေတာပဲ . . . အဲဒါနဲ့ စကားလုံးကရှည်နေသလားလို့ . . . ဒီစာသားအတိုင်း ငါတစ်နေ့ တစ်လုံးသွားပေးနေရင် တစ်ရက် နှစ်ရက်”

ငတိက စကားလုံးတစ်လုံးကို တစ်ရက်နှုန်းနှင့်ရေတွက် နေသည်။ ပြီးမှ . . .

“ဟဲ . . . ဆယ့်ရှစ်ရက်တောင်ကြာမှာကွာ . . . ငါ့အဲ လောက်ထိတော့ မစောင့်နိုင်ဘူးကွာ . . .”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ခေါင်းကုပ်မိသည်။

“ဟာကွာ . . . မင်းကလည်း ရည်းစားရဖို့ ဒီလောက်တော့

စောင့်ရမှာပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားကို ငတိက သူ့စံပယ်ခေါ်အပေါ်မှာ တင်နေသော ကြက်ဆီဘူးသဖွယ် နှုတ်ခမ်းကြီးကို စုချွန်လိုက်ပြီး ယောက်ျား မူကူကာ . . .

“အင် . . . အဲဒါတော့ များလွန်းတယ်ကွာ . . . ဟိုလေ . . . ဒီစာတန်းမှာပဲ မလိုတာတွေ ပိုနေတာတွေဖြုတ်ပစ်ပြီး ချုံ့လိုက်ပါလားကွာ လုပ်ပါကွာ . . . မင်းလုပ်တတ်ပါတယ်”

“ခက်ပြီ . . . ကိုယ့်မှာ စာအနုအရွက်လေးဖြစ်အောင် ရေး ထားပါတယ်ဆိုမှ . . . ”

“ကဲ . . . မင်းပဲ ပြောစမ်းပါဦး . . . ဒီစာတန်းမှာ ဘာတွေ ပိုနေလို့လဲ”

ငတိက ကျွန်တော်ပြသော စာတန်းကို အသေအချာ ငုံ့ကြည့်ပြီး . . .

“ဒီမှာကွာ . . . မင်းရေးထားတာက . . . ”

“တင်ရေ . . . ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လိုလှပကြောင်း ချီးမွမ်း ပြောဆိုပါရစေ . . . မဟုတ်လား . . . အေးလေ မင်းမြင်သားပဲ”

“အေး . . . အဲဒီမှာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို . . . ဆိုတာကို ပန်းလို ဆိုပြီးနေတာပဲကွာ”

“ရော် . . . စာလှအောင်ရေးထားတာပါဆိုမှ ”

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို စိတ်မရှည်တော့တာမို့

“ကဲ . . . ပြီးရောကွာ . . . ပန်းလို နောက်ပြီးဘာဆက် ဖြုတ်ဦးမလဲ”

ငတိက စာတန်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး . . .

“ဟောဒီမှာတွေ့ပြီ . . . ဟောဒီ လှပကြောင်းဆိုတာ မလိုဘူး . . . ပန်းလိုချီးမွမ်းပြောဆို ဟောကြည့် တွေ့ပြန်ပြီ ပြောဆို တာကြီးက ထောင့်နေတယ် . . . အဲဒါပါဖြုတ်လိုက်”

ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း သူပြောသမျှ ပြီးရောသဘောဖြင့် ဖြုတ် ပစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်နေသောစာမှာ . . .

“တင်ရေ ပန်းလိုချီးမွမ်းပါရစေ”

ဟူသော စာလုံးကိုးလုံးသာ ကျန်တော့၏။ ထိုတော့မှ ငတိ လည်း ဝမ်းသာသွားပြီး . . .

“တွေ့လား တိုတိုလေးနဲ့ထိသွားပြီ . . . အဲဒါကိုပဲ တစ်နေ့ တစ်လုံး ဖြုပြီးပေးရင် ကိုးလုံးဆိုတော့ ကိုးနဝင်းကြေပြီးသားဖြစ် ပြီ . . . ဟိဟိ”

ဆိုပြီး စာရွက်တွေဖြုနေသည်။ ကျွန်တော်ကသာ . . .

“နေဦးကွ . . . မင်းဒီစာကို တစ်နေ့တစ်လုံးအစဉ်အတိုင်း ပေးနေရင်လည်း ကောင်မလေးက အစောကြီးအဖြေသိနေမှာကွ . . . အဖြေသိသွားရင် မင်းရဲ့ပဟေဠိက သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းတော့ဘူးဖြစ်သွားမယ် . . . အဲဒါဆို လုပ်ခဲ့သမျှ ပိန်းကြာ ရွက်တွင် ရှူရှူးစင်သလို အရာထင်မှာမဟုတ်ဘူးကွ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ငတိတွေသွားပြန်သည်။ အတန် ငယ် စဉ်းစားနေ၏။ နောက်မှ . . .

“ငါက ဘယ်လိုပေးရမှာလဲ”

“ဒီလိုကွ . . . မင်းဒီစာကိုးလုံးကို ‘တင်ရေ’ တစ်ခုကလွဲပြီး

ကျန်တာတွေ အစီအစဉ်လွှဲပေးရမယ်ကွ ဒါမှသူက စာကိုးလုံးပြည့် တဲ့အချိန်ထိကို ဒီစာတန်းကို သူစိတ်ဝင်စားနေမှာ”

ငတိမျက်နှာဝင်းလက်သွား၏။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို သွားပြီးကြီးနှင့်ဖွဖွထုပြီး . . .

“ကျေးဇူးပါပဲ . . . သူငယ်ချင်းရာ . . . မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်ကွ ပဟေဠိဆိုတာ နေရာလွဲဖွက်ရှာရသူအတွက် အရသာရှိတာကွ. . ဒါ မိန်းပျိုင့်ပဲ. . . ကဲ ငါသွားမယ်”

ဆိုပြီး စာရွက်ပိုင်းများကိုယူ၍ ပုဆိုးမကာ မပြေးရုံတမယ် ထွက်ချသွားလေတော့၏။

“ဟေ့ကောင်. . . ဖင်ပေါ်နေပြီကွ. . . ဖင်ပေါ်နေပြီ”

မကြားတော့။ စံပယ်ခေါတမနှင့် လေဟုန်ကိုခုတ်ကာ ခုတ်ကာ မောင်းနှင်လေပြီ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင်တော့ ကောင်မလေးကျောင်း
တက်ချိန်ကို ငတိကစောင့်ပြီး . . .

“တင်တင်လှ”

သူမစေ့ကြည့်သည်။ ငတိက စံပယ်ခေါ်ပေါ်ရုံ ပြုံးလိုက်ပြီး

. . .

“နင့်ကို ငါပဟေဠိတစ်ခုဖွတ်စရာရှိတယ်”

“ပဟေဠိ”

သူမလိုက်လံရေရွတ်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်. .

ငတိက သူ့အိတ်ထဲဖြဲထားသော စာရွက်ပိုင်းလေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြီး

. . .

“ရော့ . . . ဒီမှာ စာတစ်လုံးရေးထားတယ်။ နင့်ကိုငါ စာတစ်နေ့ တစ်လုံးပေးသွားမယ်။ အဲဒီအဖြေကို နင်ကိုးရက်ရောက်ရင် သိလိမ့်မယ်”

ဆိုပြီး တင်တင်လှလက်ထဲ စာရွက်ပိုင်းလေးတစ်ခုထိုး ထည့်ပေးပြီး လှည့်ထွက်လာတော့တယ်။

တင်တင်လှကတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း စပယ်ခေါပေးသွားသော စာရွက်ပိုင်းလေးကိုကြည့်ပြီး ငေးကျန်ခဲ့၏။

x x x



နောက်နေ့တွင်လည်း ငတိက တင်တင်လှကို စာရွက်ပိုင်း
 လေး တစ်ခုကိုသွားပေးပြီး စကားတွေပြော၏။ ကောင်မလေးက
 ‘အဲဒီအဖြေက ဘာလဲလို့’
 ဆိုသော မူနဲ့နဲ့မေးသံကိုကြားရ၏။ ကျွန်တော့်မှာတော့
 ကိုယ် မဟုတ်သော်ငြား ကိုယ့်အောင်မြင်မှုအတွက် ပီတိတွေဖြစ်လို့။
 သုံးရက် လေးရက်လောက်တွင်မူ အတော်ကြီးကို အဆင်ပြေ
 နေကြပြီ။ တင်တင်လှကပင် ကျော်မင်းစာရွက်ပိုင်း ကလေးလာမပေး
 လျှင် မျှော်နေတတ်ပြီ။ ကျော်မင်းထံမှ စာရွက်ပိုင်း ကလေးရမှ စိတ်ချ
 လက်ချ ကျောင်းသွားတတ်သည်။ ဒါကို ငတိက ကျွန်တော့်ဆီလာ
 ပြီး...

“ဟေ့ကောင် စောကြည်ဖြူ . . . ငါနဲ့ တင်တင်လှ အတော် ကြီးကို အဆင်ပြေနေပြီကွ . . . အခုနေ ငါဖွင့်ပြောလိုက်ရင် သူငြင်း တော့မယ်မထင်ဘူး . . . ဖွင့်ပြောလိုက်ရင်ကောင်းမလား မသိဘူး”

ဆို၍ပင် ကျွန်တော့်ကိုလာတိုင်ပင်သေး၏။ ဒါကို ကျွန်တော် က ဆရာကြီးအထာနှင့်ပြုံးပြီး . . .

“အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ . . . အဲလိုလုပ်လိုက်ရင် မင်းရင်ဘတ် ထဲက ကိစ္စတွေပေါ်သွားလိမ့်မယ် . . . ကိုးနဝင်းကျေရင်သာ အဖြေ ကဒီထက်ပိုလှမယ် . . . ဒါပဲ . . . စောင့်နေ”

ငတိက ဘာမှပြန်မပြောပါဘူး။ ဝမ်းသာလုံးကိုပဲ ‘ဂလု ဂလု’ နဲ့ မျှီချနေရတယ်။

ဤသို့ဖြင့် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့အရောက်တွင် တင်တင်လှ၏ မျက်နှာပြောင်းလဲသွားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ငတိကို စကားလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်မပြောတော့ဘဲ မျက်နှာမာမာကြီး နှင့် စာရွက်ကိုဆွဲ ယူသွား၏။

ရုတ်ရက်မြောက်နေ့တွင်တော့ ပိုဆိုးလာပြီ။ မျက်နှာကြီးနီ အံကြီးကြိတ်ပြီး စကားတစ်ခွန်းမှမပြောပဲ စာရွက်ကိုဆွဲယူသွားပြန်၏။ ဒါကို ငတိက ခေါင်းလေးကုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ထံရောက်လာကာ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . စောကြည်ဖြူ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူးကွ . . . တင်တင်လှမျက်နှာမကောင်းတာ နှစ်ရက်သုံးရက်ရှိပြီ သူမကြိုက်တဲ့ စာများဖြစ်နေလို့လားမသိဘူး”

တဲ့ ဒါကို ကျွန်တော်က လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး . . .

“ဟား ဟား . . . မင်းရဲ့ပဟေဠိအဖြေကို သူသိပ်သိချင်ပြီး မချင့်မရဲဖြစ်နေတာကွ . . . မင်းစာလုံးကို နေရာလွှဲပေးထားတယ်

မဟုတ်လား”

“အေးလေ . . . မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းလွှဲပေးခဲ့တာ”

“ဒါပဲပေါ့ကွ . . . မင်းရဲ့အဖြေကိုသိချင်လွန်းလို့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေတာ . . . မနက်ဖြန် မင်းပေးရမယ့် စာတစ်လုံးရရင် မင်းရဲ့ အဖြေကိုသိပြီး ကြည်လင်ပွင့်လန်းသွားမှာ တို့ရေးခဲ့တဲ့စာသားလေး လိုပေါ့ကွာ”

“တင်ရေ . . . ပန်းလိုချီးမွမ်းပါရစေ . . . ဆိုတာမျိုး ပန်းကလေးလို ပွင့်လန်းသွားမယ်”

ဆိုတော့မှ ငတိမျက်နှာ ပြန်ဝင်းတက်သွားပြီး . . .

“ဟုတ်သားကွ . . . သူ့ခမျာ ငါ့ရဲ့ပဟေဠိအဖြေကို သူ့သိပ် သိချင်နေတာဖြစ်မယ် . . . မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ကွာ . . . ”

ငတိရဲ့အံ့ကြိတ်သံနှင့်စကား . . . ။ စံပယ်ခေါကြောင့် သွားချင်းထိ မထိတော့ မသိ။

“ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် ပေးဖို့ကျန်တဲ့ တစ်လုံးက ဘာတဲ့”

“လို . . . တဲ့ကွ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“အဲဒါပဲပေါ့ကွ၊ အဲဒါပဲပေါ့၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ မင်းကိုလိုအပ်နေပြီ။ ဒါ အတိတ်နိမိတ်ကောင်းပဲပေါ့ကွ . . . ဒါကြောင့် ‘လို’ဆိုတဲ့ တစ်လုံးတည်းကျန်ခဲ့တာ . . . ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ငတိအပျံသင်စလင်းတပေါက်စလို ဟစ်ဟစ်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့စံပယ်ခေါက အရောင်လက် . . . လို့။

x x x

www.foreverspace.com.mm



နောက်တစ်နေ့မနက်လည်းရောက်ရော ငတ်က ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ပါသည်။

“လာပါကွာ . . . မင်းပါလိုက်ခဲ့ပါ. . . ငါ့ရဲ့ ရင်ခွင်နန်းသိမ်းပွဲကြီးကို”

“ဟာ . . . ငါက ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ. . . ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်းပါ”

“မဟုတ်ဘူးကွ. . . ညက အိပ်မက်မကောင်းဘူး. . . ငါလက်ဆောင်ပေးတဲ့ ပါတိတ်ထဘီက အသည်းပုံမီးပေါက်ကြီးပါနေလို့ ပါးရိုက်ခံရတယ်ဆိုပြီး မက်တာကွ”

“ဟာ . . . အိပ်မက်က အိပ်မက်ပါပဲကွာ . . . မင်းဟာက

အခြေအနေကောင်းနေပြီဟာ . . . ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားစမ်းပါ ကွာ . . .”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ. . . ငါကြောက်လို့ပါ. . . လက်ဖက်ရည် တိုက်ပျံ့မယ်ကွာ. . . လိုက်ခဲ့ပါနော်. . . နော်. . .”

ငတိအတင်းဆွဲခေါ်တာနဲ့ပဲ ကိုယ်လည်း မလိုက်ချင်လိုက် ချင် လိုက်ခဲ့ရတော့တယ်။

“ဟင်”

ကျွန်တော်တို့ရောက်တော့ တင်တင်လှကြိုရောက်နှင့်နေပြီ။ မျက်နှာကလည်း နီရဲပြီး ခက်ထန်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဟိုမှာ တင်တင်လှရောက်နေပြီ . . . သွားလေ မြန်မြန်သွား”

ကျွန်တော့်၏ စေ့ဆော်မှု။ ငတိက မိထွေးကိုမြင်သော သားငယ် အဖေရင်းကိုတွယ်သလို ကျွန်တော့်ကိုတွယ်ကပ်ပြီး . . .

“ငါ . . . ငါ မသွားရဲဘူးကွ . . . သူ့မျက်နှာကြီးက အခြေ အနေမကောင်း ဘူးနဲ့တူတယ် ဟေ့ကောင် . . .”

ဘာအခြေအနေမကောင်းစရာရှိလဲကွ. . . ဒါဝမ်း သွားချင် ရင် ဖြစ်တတ်တဲ့မျက်နှာမျိုးကွ. . . ဝမ်းသွားချင်ရက်ကြီးတောင် မင်းပဟေဠိကို သိချင်လို့အားတင်းပြီးစောင့်နေတာကွ. . . အခြေ အနေကတော့ အပေအတေမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ကွာ. . . သွားမယ့်သာသွားစမ်း ပါ . . . ငါ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ကြည့်နေမယ်”

ကျွန်တော်အတင်းတွန်းလွှတ်တော့မှ ငတိက မသွားချင်

သွားချင်နဲ့ ထွက်သွားရ၏။ အနားရောက်သည်နှင့် ငတိမက...

“ပြော . . . ဒီနေ့ ဘာစာလုံးပေးမလဲ”

ငတိမ ခေါင်းကိုကုပ်ရင်း . . .

“နင် . . . နင်စိတ်ဆိုးနေလားဟင်”

သူ့စကားကို တင်တင်လှက -

“ပေးမယ့်သာပေးစမ်းပါ”

ဟုဆိုပြီး ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြော၏။ ငတိမ ဘာမှဆက် မပြောတော့ဘဲ သူ့အိတ်ထဲက ‘လို’ ဟူသော စာရွက်ပိုင်းလေးကို ထုတ် ပေး၏။ ထိုစာသားကိုမြင်သည်နှင့် ငတိမမျက်နှာ ပို၍ ရဲတက်သွား ပြီး . . .

“ဟင် . . . နင် . . . နင်မိုက်ရိုင်းလှချည်လား ဟင် . . .

ငါ ပါးချထည့်ရမကောင်းရှိတော့မယ်”

ဟုဆို၍ လက်ပြင်တော့ ငတိမ အူကြောင်ကြောင်နှင့် . . .

“ငါ . . . ငါဘာမိုက်ရိုင်းမိလို့လဲဟင် . . . ဟင်”

ဆိုတော့ ငတိမက သူ့ခါးပေါ် လက်ကိုခေါက်တင်ပြီး . . .

“ဘာမိုက်ရိုင်းဘူးဟုတ်လား . . . နင်ရေးထားတဲ့စာက မမိုက်ရိုင်းဘူး . . . ဟုတ်လား”

“ဟင် . . . ရေးထားတာအကောင်းကြီးပဲ ဘာမိုက်ရိုင်း မိလို့လဲ”

ဆိုတော့ ငတိမက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး . . .

“မမိုက်ရိုင်းဘူးဆို၊ နင်ရေးတဲ့စာ နင့်ဘာသာနင်ပြန်ကြည့်”

ဟုဆို၍ သူ့စာရွက်တစ်ရွက်တွင်ကပ်ထားသော ကျော်မင်း

ပေးထားသည့်များကို ဖွင့်ပြလိုက်တော့ . . .

“ဟင် . . . ရေမွှန်းချီးပန်းရပါစေလို . . .”

“ဟာ . . .”

ငတိစာတန်းကို ဖတ်ပြီး အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဟင် . . . အဲဒါမှမဆိုရိုင်းရင် ဘာကမိုက်ရိုင်းဦးမှာလဲ မသာရဲ့ . . . ဟင် မောင်နဲ့နှမသားနဲ့ အမိကြည့်လို့မှမသင့်တော်တဲ့ စာတန်း”

ငတိဆံပင်များပင် ထောက်တက်သွား၏။ နောက်မှ သတိ ပြန်ရသွားပြီး . . .

“ဟာ . . . ငါပြောတာ အဲလို မဟုတ် . . . မဟုတ်”

ဆိုပြီး ရှင်းပြဖို့ကြံတော့ ငတိမက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး . . .

“ဪ . . . ဆင်ကောင်ကြီးမြင်တာတောင် ဆင်ခြေရာရှာ ချင်သေးတယ်ဟုတ်လား . . . ကဲဟာ . . .”

ဆိုပြီး ငတိမျက်နှာကို စာအုပ်နှင့် ပစ်ပေါက်ပြီး . . .

“နင် နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ငါနဲ့လာမပတ်သက်နဲ့”

ဟုဆို၍ ဇောက်ဇောက်၊ ဇောက်ဇောက်နှင့် ထွက်ချသွား လေတော့၏။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း စံပယ်ခေါ် ဒူးတွေညွတ်ကျသွား၏။

ပြီးနောက် ခုနက တင်တင်လှပစ်ပေါက်သွားသောစာရွက်မှ

‘တင် . . . ရေမွှန်းချီးပန်းရပါစေလို’

ကိုနေရာပြောင်းကပ်ကြည့်သည်။

“တင်ရေ . . . ပန်းလိုချီးမွန်းပါရစေ . . . ”

ကွက်ဘိ။ ထိုတော့မှ ငတိလည်း သဘောပေါက်တော့၏။
သူနေ့စဉ်လွဲမှားပေးခဲ့သမျှကို အစီအစဉ်အတိုင်းကပ်ခဲ့၍ ဤကဲ့သို့
အဓိပ္ပာယ်ပြောင်းသွားခြင်းကို . . . ။ နောက် ဤအကြံကို တခမ်း
တနားကြီးပေးခဲ့သော ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဝေ ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်
လည်း မျက်လွှာ ကမန်းကတန်းချပြီး မျက်နှာလွဲထားမိ၏။ မရဲတရဲ
နှင့်မျက်လွှာပင့်ပြီး သကောင့်သားကိုကြည့်မိတော့လား. . . လား. .
ခုနကငတိမ သူ့ကိုပစ်ပေါက်လိုက်သောစာအုပ်က ကျွန်တော့်
မျက်နှာဆီသို့ ကစုန်ဆိုင်းလျက်. . . ။

www.freetextbooks.com



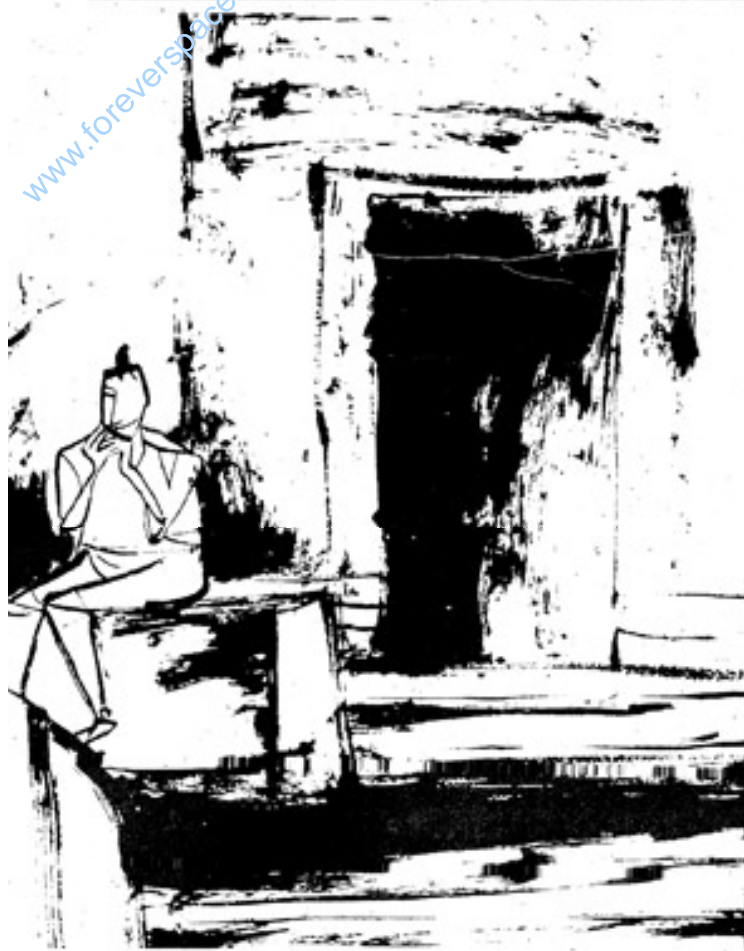
၆ | ဟိုအိမ်

ကျွန်တော်နှင့်
ဆွမ်းကျွမ်း
ကောင်းပေး



www.foreverspace.com.mm

www.foreverspice.com.mm



www.foreverspace.com.mm

သူမ၏ အမည်ရင်းမှာ နန်းယဉ်နွယ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူမကို “နွယ်”ဟုသာ အဖျားဆွတ်ခေါ်တတ်ကြပါသည်။ သူမနှင့် ကျွန်တော် မည်သို့သိကျွမ်းခဲ့သည်ကို မမှတ်မိတော့ပါ။

သူမနှင့်ကျွန်တော် စတင်သတိထားမိချိန်တွင် အတော်ကလေးကို ခင်မင်နေပြီ။ မည်ကဲ့သို့ ခင်မင်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ သူမကို မေးကြည့်တော့ . . .

“ဒီလိုပဲ နင်နဲ့ငါတွေ့ရင်း ခင်လာတာပဲ”

ဟုပြောတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က . .

“တစ်ယောက်ယောက်မိတ်ဆက်ပေးတာဖြစ်မယ်”

ဟုပြန်ချေပတတ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူမမျက်

စောင်းထိုးတတ်ပါသည်။ ပြီးလျှင် . . .

“ဘယ်သူမိတ်ဆက်ပေးလို့လဲ”

ဟုပြန်မေးတတ်ပါသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ သူမနှင့် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်မမှတ်မိ တော့ပါ။ သေချာသည်က သူမနှင့်ကျွန်တော်သည် လွန်စွာခင်မင် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ချိန်ချိန်တွင် ချစ်သူရည်းစားဖြစ်လာကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ကြပေမည်။ မဟုတ်ပါ။ သူမနှင့် ကျွန်တော်ဘယ်သောအခါမှ ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ရန် မရည် ရွယ်ခဲ့ပါ။ သူမကို ကျွန်တော်က ချစ်သူရည်းစားလို တစ်ခါမှစိတ်ကူး မယဉ်မိခဲ့သလို သူမကလည်း ထိုကဲ့သို့ တစ်ခါမှတွေးခဲ့ လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမနှင့် ကျွန်တော်စတင် သိရှိ ချိန်ကတည်းက သူမတွင် ချစ်သူရည်းစားရှိနေသလို ကျွန်တော့် တွင်လည်း ချစ်သူရည်းစားရှိနေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် မှန်ရာကိုဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ရှိရင်းစွဲ ချစ်သူ ရည်းစားများထက် ပိုတွဲနေမိခြင်းပင်။

သူမခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် အလှဆုံးအရာကိုပြုပါဆိုလျှင် ရှည်လျား နက်မှောင်လှသော ဆံပင်ကိုသာ ရည်ညွှန်းရမည် ဖြစ် သည်။ သူမ၏ ဆံပင် သည် အမြဲတစေတံခေါက်ခွက်နေရာတွင်သာ ဝဲလည်နေလျက် ရှိတတ်သည်။ သူမ၏ဆံပင်သည် သိပ်အထူကြီး လည်း မဟုတ်၊ သိပ်အပါးကြီးလည်း မဟုတ်သော သာမန်ဆံပင် မျိုးသာဖြစ်သည်။ သို့သော် လွန်စွာပျော့ပြောင်းသော ဆံပင်မျိုးဖြစ်

သောကြောင့် သူမလမ်းသွားတိုင်း ဆံပင်က သူမ အနောက်မှာ ရမ်းခါနေတတ်၏။ ထိုသို့ရမ်းခါနေသော ဆံပင်ကိုပင် သူမက အမြဲကမ်း တယုတယကိုင်ထားတတ်ပါသည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူမ၏ ပုံစံမှာ အလှဆုံးဟုပင်ဆိုရပေမည်။

သူမ၏မျက်နှာမှာ ထူးထူးခြားခြားကြီးလှသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် ကြည့်ပျော်သောမျက်နှာ မျိုးသာ ဖြစ်၏။ မျက်လုံး မျက်ဆံနက်နှင့် မျက်ခုံးထူထူလေး ရှိသော ကြောင့် ဖြူဝင်းသော သူမမျက်နှာသည် အနည်းငယ်ထင်ရှား သယောင်ထင်ရ၏။ ထိုအပေါ်မှာမှ နက်မှောင် ရှည်လျားသော သူမဆံပင်ထပ် အုပ်လိုက်သောအခါ မည်သူကမှ သူမကို မလှပါဘူးဟူ၍ ငြင်းဆန် မရလောက်အောင် ပြေပြစ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်လာ၏။

ဤသို့ဆိုသော် သူ၏ကောင်လေးကရော . . .

သူ၏ကောင်လေးနာမည်မှာ လင်းသိုက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ကိုလင်းဟုသာခေါ်ပါသည်။

သူ၏ကောင်လေးက ကျွန်တော်တို့၏သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။ သို့သော် သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတော့မဟုတ်ပါ။ သူမနှင့်ဆက်နွယ်၍ သိကျွမ်းရသော သူငယ်ချင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်ရည်ကသနားကမားနှင့် လွန်စွာယဉ်ကျေး သောသူဖြစ်ပါသည်။ စကားပြောလျှင်လည်း တိုးတိုးဖြည်းဖြည်းနှင့် ညင်ညင်သာသာ ပြောတတ်ပါသည်။ ထို့အပြင် သူမကိုလည်း လွန်စွာဂရုစိုက်တတ်ပါ သည်။ သူ့အဓိကဂရုအစိုက်ဆုံးမှာ သူမ၏ဆံပင်ကိုသာဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ သူ့အလွန်ကြိုက်လှပါချည်ရဲ့ဟူသော သူမ၏

ဆံပင်များ မုန့်တော့ပါ။ သူမနှင့်သူလည်း ထိုဆံပင်ကြောင့်သာ လမ်းခွဲလိုက်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့် လမ်းခွဲခဲ့သည်ကို သူမအားမေး သောအခါ . . .

“ငါ့ဆံပင်တွေ ညှပ်လိုက်လို့တဲ့ဟေ့ . . . အဲဒါနဲ့ ငါ့ကိုဖြတ် သွားတာ”

ဟု ပြန်ပြောတတ်ပါသည်။ ဒါကို ကျွန်တော်က . . .

“နင်က ဘာလို့ဆံပင်တွေအလကားနေရင်း ဖြတ်ပစ်တာလဲ”

သူမ ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲငှေ့ကြည့်ပြီး . . .

“ငါ သူ့ကိုကောင်းစေချင်လို့ပါ”

တဲ့ . . .။ သူ့စကားက အူကြောင်ကြောင်ရယ်ပါ။

“သူကောင်းစေချင်တာနဲ့ ဆံပင်ဖြတ်တာ ဘာဆိုလို့လဲ”

ကျွန်တော့်အမေးကို သူမကပြုံးစိစိနှင့် . .

“နင်မသိပါဘူး၊ စောကြည်ဖြူရာ . . .”

ဟုသာ ပြန်အဖြေပေးတတ်ပါသည်။

“နောက် အဲဒီဆံပင်တွေရော”

“ကိုလင်းလိုချင်တယ်ဆိုလို့ပေးလိုက်တယ် . . ဟီးဟီး . . .”

ဆိုပြီး စပ်ဖြိုးဖြိုးနှင့်ဖြေလေသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ရပြီ။ ဆံပင်နှင့်ပတ်သက်တိုင်း ကိုလင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပြတ်သွား သည့် အကြောင်းတွေမေးတိုင်း သူမ အမြဲတမ်း စပ်ဖြိုးဖြိုးဖြစ်နေတတ် သည် မဟုတ်ပါလား။

“ပြောပြပါဟာ . . . ငါသိချင်လို့ပါ”

“ဟာ... မသိချင်ပါနဲ့ဟာ”

“သိချင်လို့ပါ... နင်ကလည်း အချင်းချင်းတွေပဲ”

အကြိမ်ကြိမ်မေးတော့မှ သူမက လည်ကုပ်လောက်သာ ရှိသော သူ့ဆံပင်ကို ဝဲခနဲခါပြီး...

“နင်ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်မပြောဘူးဆို ပြောပြမယ်... တီးတီး”

သူမပုံက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ချင်နေပုံ။ ကျွန်တော်က သိချင်ဇောနဲ့...

“အေးပါ မပြောပါဘူး”

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်”

“အထူးသဖြင့် ကိုလင်းကိုပြန်မပြောရဘူးနော်...”

“အေးပါ... ငါနှုတ်လုံပါတယ်”

သူမ ကျွန်တော့်ကို အထပ်ထပ် ကတိတွေတောင်းနေသည်။ ပြီးမှ ဘယ်သူ့မှမပြောရဘူး ဟူသော အောက်ပါဇာတ်လမ်းကို ပြောပြလေတော့ သည်။

ကဲ... သူငယ်ချင်းနန်းယဉ်နွယ်ရေ... နင်ဘယ်သူ့မှ ဖွင့် မပြောရဘူးလို့ ကတိတောင်းထားတဲ့အတိုင်း ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီဇာတ်လမ်း မပြောခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ အခု စာရေးဆရာဖြစ် ပြီဆိုတော့ ပါးစပ်နဲ့မပြောတော့ဘူး။ စာနဲ့ပဲရေးပြလိုက်တော့တယ်။ နှစ်တွေလည်း ကြာလာပြီဆိုတော့ နင် ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာပါ”

နန်းယဉ်နွယ်ဖြောင့်ချက်။ ။ (၁)

ကိုလင်းက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးနောက် ခပ်ဖွဖွလေး ပြုံးပြီး . . .

“ကျွန်တော် နွယ်ကိုချစ်တာ ဟောဒီဆံပင်ကြောင့်လို့ဆိုရင် မမှားပါဘူး. . . ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် နွယ်ကို သတိမထား မိခင်ကတည်းက ဟောဒီဆံပင်လေးကို သတိထားခဲ့မိတာပါ. . . နောက်ပြီး နန်းယဉ်နွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ခင်တဲ့အချိန်မှာ ဟောဒီ ဆံပင်လေးနဲ့ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲမှာ ချစ်သူရည်းစားဖြစ်နေကြ ပြီလေ. . .”

ကိုလင်း အသံကတိုးတိုးယဲ့ယဲ့လေး နန်းယဉ်နွယ်က မကြည် သလို မူပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ဒါဆို ကိုလင်းက နွယ်ကို နွယ်ဆံပင်လောက် မချစ်ဘူးဆိုလို တာလား. . . ဒါဆို ဒီဆံပင်တွေ ကိုလင်းတစ်သက်လုံးချစ်ဖို့ နွယ်ဖြတ် ပေးလိုက်မယ်လေ. . .”

ဆိုတော့ ကိုလင်းက ပျာပျာသလဲဖြင့် လက်ကာပြီး . . .

“ဟာ ကျွန်တော်ပြောတာ အဲသည်လို မဟုတ်ဘူး. . . ဆိုလိုတာက နွယ်နဲ့ကျွန်တော် ဒီလိုချစ်သူရည်းစားဖြစ်ဖို့ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ဟောဒီနွယ် ဆံပင်ကလေးက အောင်သွယ်ပေးခဲ့တာ ကိုပြောတာ . . .”

ဟုဆိုပြီး ကိုလင်းက နွယ်ဆံပင်ဖျားလေးယူပြီး ရှူးခနဲ နမ်းလိုက်သည်။ နွယ်ကတော့ ရှက်သလို ပြုံးရင်း . . .

www.foreverspace.com.mm



ကိုလင်းသိုက်ဖြောင့်ချက်။ ။ (၁)

“စောကြည်ဖြူရာ... ကျွန်တော် နွယ်ဆံပင်လေးတွေကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်... ကျွန်တော့်မှာ သူ့ ဆံပင်လေးကိုကိုင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ လောကကြီးကိုမေ့လို့ရသလို သူ့ဆံပင် လေးခိုးနမ်းရတဲ့အချိန်မှာ သူ့ဆံနွယ်သင်းနွံကလေးကလွဲပြီး၊ အာရုံငါးပါးတစ်ပါးမှ အနားမသိနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်ဗျာ... ”

ဒါကိုသိလျက်နဲ့ဘာလို့ သူ့ဆံပင်ကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့တာလဲ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရပါဘူးဗျာ... ”

ကျွန်တော်သူ့ကို အကြာကြီးငေးနေမိသည်။ နောက်မှ... ”

“သူ့ဆံပင်ကို ဘာကြောင့်ဖြတ်ပစ်ရတယ်ဆိုတာ ဘာမှ

မပြောဘူးလား... အကြောင်းပြချက်ရော မပေးဘူးလား... ”
ကိုလင်းထံမှ စိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်းချသံကြားရ၏။ အတန်
ကြာမှ နွမ်းလှတဲ့လေသံနဲ့ ...

“ဘာမှအကြောင်းပြချက်မရှိခဲ့ပါဘူးဗျာ... အဲ...
ဒါပေမယ့် သူ့ဆံပင်မဖြတ်ခင် သူနဲ့ကျွန်တော် မိန်းထဲမှာ ချိန်းတဲ့
နေ့က ကျွန်တော် ချစ်လှပါသည်ရဲ့ မြတ်နိုးလှပါသည်ရဲ့ဆိုတဲ့ သူ့ဆံပင်
ကို ပေးမနမ်းတော့ဘူးဗျာ... ဒါကို ကျွန်တော်အတင်းနမ်းခဲ့သေး
တယ်... သူ့ဆံပင်နမ်းခဲ့သမျှ အဲဒီနေ့အကြိမ်ရေ အများဆုံး ထင်
တယ်...”

လေပူတွေကဝေနေသည်။ ကိုလင်း၏ မျက်နှာပေါ် ဆွေးရိပ်
တွေ သန်းနေသည်။ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်ကြည်များ လှဲနေသည်
ကို တွေ့ရ၏။ အတော်ကြာမှ ကိုလင်းက လေပူတချို့ကို မှုတ်ထုတ်
ရင်း ...

“အခုတော့ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့သူ့ဆံပင်လေးကိုပဲ သိမ်းဆည်း
ရင်း...”

စကားဆက်သံမကြားရတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှ
မျက် ရည်တစ်စက် ‘တောက်ခနဲ’ ကျလာသည်ကို တအံ့တဩ
တွေ့လိုက်ရ၏။

www.foreverspace.com.mm

နန်းယဉ်နွယ်ဖြောင့်ချက်။ ။ (၂)

ထိုနေ့နံနက်ကိုးနာရီတွင် ကိုလင်းနှင့်ချိန်းထားသည်မို့ သူ့ကိုယ်သူ အလှဆုံးပြင်ဆင်နေမိသည်။ အဓိက ကိုလင်းချစ်မြတ် နိုးလှစွာသောသူမ၏ ဆံပင်ကိုလှသည် ထက်ပိုလှအောင် ပြင်ဆင်နေ မိသည်။ ခေါင်းတွင် ဘီးကုပ် အဝါလေးတပ်ဆင်ပြီး ဆံပင်ကို ထုံးသွား ရန် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ နောက်မှ ကိုလင်းအတွက် အဆင်မပြေဖြစ် မည်စိုး၍ ဆံပင်ကို ဖြန့်လျက်သားပင်ထား လိုက်သည်။ ကိုလင်းက သူမဆံပင်ကို တယုတယ နမ်းတတ်သည်မဟုတ်ပါ လား။ နောက် အင်္ကျီကိုလည်း ကိုလင်းကြိုက်သော ပန်းရောင်ရှုပ်အင်္ကျီကိုယ် ကျပ်ကလေးဝတ်ပြီး ထိုအင်္ကျီနှင့်လိုက်ဖက်သော ဂျင်းဘောင်းဘီကို တွဲဝတ်လိုက်သည်။ အားလုံးအဆင်ပြေတော့မှ စာအုပ်ကလေးနှစ်အုပ် နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးတစ်ခု ရင်ဝယ်ပိုက်၍ ချိန်းထားရာသို့ ထွက်လာလိုက်သည်။ အချိန်က ရှစ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ် . . . မိန်းထဲ ရောက်တော့ ကိုလင်းရောက်နေပြီ။



ကိုလင်းသိုက်ဖြောင့်ချက်။ ။(၂)

သူမ၏ ဆံနွယ်စများ လေထဲတွင် လှိုင်းသဖွယ် လွင့်မျောနေသည်။ နံဘေးနားကဆံနွယ်စများက ကျောပေါ်ပြန်မကျဘဲ လေထဲမှာပင် တောင်ပံခတ်နေသည်။ တချို့ဆံနွယ်စများက သူမ မျက်နှာပေါ် အလှားလိုက်ပျံကျ ဖြတ်လျှောက်နေသည်။ တံခေါက်ခွက်များ အထိ ဆံနွယ်စများက သေးငယ်သော ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲများအား ဖြတ်တိုက်ရသောရေလှိုင်းငယ်သဖွယ် လူးလွန်နေ၏။ အို . . . လှလိုက်တဲ့ ဆံကေသာ . . .

ထိုမျှလောက်လှပပြီး ကျက်သရေရှိ လှသောဆံကေသာကို သူ မကြာခင်နမ်းရှိုက်ရမည်မို့ လွန်စွာဝမ်းမြောက်နေမိသည်။

“ရောက်နေတာကြာပြီလား . . .”

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ဆည်းလည်းသံနှင့်အတူ သူမဆံနွယ်စများ သိမ်းသပ်ရင်း ပိုက်လာသောစာအုပ်ကလေးချကာ သူ့နှံဘေးနားဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခါးကိုမတ်ပြီး . . .

“သိပ်တော့မကြာသေးပါဘူး. . . ဒါပေမယ့် နည်းနည်းလေး တော့ကြာပြီ”

“ဪ”

ရေရှုတ်သံနှင့်အတူ သူမမျက်နှာပျက်ပြီး ခါးမတ်သွားသည် ကို တွေ့ရသည်။ နောက်မှ မျက်နှာအပျက်ပျက် အယွင်းယွင်းနှင့် ချထားသော စာအုပ်ကလေးပြန်ကောက်ကာ . . .

“ဒါဆို ဒီကခဏစောင့်နော် . . . အခုမှ သတိရတယ်. . . ကျောင်းထဲမှာ ဆရာတစ်ယောက်ဆီ သွားတွေ့ရဦးမှာမို့သွားတွေ့ လိုက်ဦး မယ်”

ဟုဆိုကာ ကမန်းကတမ်းထထွက်သွား၍ . . .

“ဟာ . . . နေဦး. . . ကိုယ်လည်းလိုက် . . . လိုက်”

သူ့စကားမဆုံးလိုက်၊ သူမက ခပ်မြန်မြန်လှမ်းနေရာမှ ပြန်ဝေ့ ကြည့်ပြီး -

“မလိုက်နဲ့ . . . မလိုက်နဲ့တော့ . . . အခုပဲပြန်လာ မယ်. . . ဒီက ပဲစောင့်နေ . . .”

ဟုဆိုပြီး ခပ်သွက်သွက်ချသွားလေသည်။ သူမ၏ ဆံနွယ် စများ လေထဲ ဝေ့ခနဲဝဲခနဲ ငါးမျှားချိတ်တွင်ပါလာသော ငါးလေး သဖွယ် လူးလွန်နေ၏။

www.foreverspace.com.mm



နန်းယဉ်နွယ်ဖြောင့်ချက်။ ။ (၃)

ချိန်းထားသောနေရာတွင် သူ့အရင်ရောက်နှင့်နေသော ကိုလင်း ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ရင်လည်း တခိုင်းခိုင်း နှင့်ခုန်သွား၏။ ရင်ခုန်ခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ ကိုလင်း ကိုမြင်လိုက်ရ၍ ထက် ဗိုက်ထဲကတစ်ခုခုခုန်လှုပ်သလိုဖြစ်သွား လို့ဖြစ်၏။ ပြန်စဉ်းစားစမ်း ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

“ဟာ ဟုတ်သား”

မနက်က ကိုလင်းနှင့် ချိန်းထားသည်ကို မမိမှာစိုး၍ စော ကြည်ဖြူနှင့်ပင် လက်ဖက်ရည်သွားမသောက်ဘဲ အဆောင်မှာရှိသည့် မရမ်းသီး ငပိချက်နှင့်သာ အဆာပြေစားမိ၍ဖြစ်သည်။

“အင်း... ဒီလောက်နဲ့ကတော့ အခြေအနေမဆိုးနိုင်သေး”

ကိုလင်းက သူမကို ငေးလျက် . . .

ခပ်တည်တည် ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ပြီး ကိုလင်းနားဝင်ထိုင်
လိုက်ကာ

“ရောက်နေတာကြာပြီလား. . .”

ဟုပင် ခပ်တည်တည်မေးလိုက်သေးသည်။ ကိုလင်းထံမှ

. . .

“သိပ်တော့မကြာသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့
ကြာပြီ”

ဖြေသံနှင့်အတူ ဗိုက်ထဲက စွဲခနဲအော်သံကြားရ၏။ ထိုအသံ
ကိုလင်းကြားလားတော့မသိဘူး မျက်နှာရဲခနဲ . . .။ သေချာပြီ . . .။
ဝမ်းဒုက္ခပေးပြီ။ မည်သို့လုပ်ရမှန်းလဲမသိ။ သူ့အကြောင်းလည်း
သူသိသည်။

“ဒါဆို ခဏစောင့်နော်. . . အင်အင်းသွားညှစ်လိုက်ဦး
မယ်” လို့ပြောရင်ကောင်းမလားဟာ ဒါဆိုရည်းစားရှေ့ရှက်စရာကြီး
တော်ကြာ သူလိုက်လာမှဖြင့် နောက်ဆုံးမတတ်သာသည့်အဆုံး

“ကျောင်းထဲမှာ ဆရာတစ်ယောက်သွား တွေ့စရာရှိလို့
သွားတွေ့ လိုက်ဦးမယ်. . .”

ဟုဆို၍ ချထားသော စာအုပ်ကိုကောက်၍ ကမန်းကတမ်း
ထထွက်လိုက်သည်။

“ဟ . . . နေဦးလေ . . . ကိုယ်လည်းလိုက် . . . လိုက်”

ဟူသော ကိုလင်း၏အော်သံ . . .။ သူလည်း ရှက်ရှက်နှင့်

ပင်။

“မလိုက်နဲ့ မလိုက်နဲ့ အခုပြန်လာမယ်။ ဒီကပဲစောင့်”
ဟူ၍ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းထွက်လိုက်သည်။ ကိုလင်း
ရှေ့မှာတော့ ကုန်ကြွေးသိပ်မပျက်ရဲသေး။ သူကွယ်သည်နှင့် . . .

“ပြေးပြီဟေ့ . . . ပြေးပြီဟ”

Toilet ရောက်တော့ ပိုက်ထားသော စာအုပ်နှစ်အုပ်နှင့်
အလုပ်ရှုပ် ရပြီ။ ဝတ်ထားတာကလည်း ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်ဆိုတော့
. . . ။

ဟိုကလည်းတိုး ဒီကလည်းကျပ်ကျပ်ညပ်ညပ်နဲ့ဆိုတော့
အလျဉ် မိအောင်မနည်းလုပ်ယူနေရသည်။

“တောက် . . . ဒီစာအုပ်ကလည်းတစ်မှောင့်”

စာအုပ်ကို ရေကန်ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်သည်။ နောက် . . .

“အင်း . . . အခုမှပဲပေါ့သွားတော့တယ်”

ကိစ္စပြီး၍ ပြန်ထရန် ကြံချိန်မှ သူမသတိထားမိတာက . . .

“ဟာ”

အိမ်သာကြမ်းခင်းပေါ်နှင့်အိမ်သာခွက်ထဲ ဖွာလန်ပြန်ကျဲ
နေသာ သူမဆံနွယ်စများ။ ခါတိုင်း သတိရှိချိန် ဆံထုံးထုံးပြီးမှ
အိမ်သာတက်လေ့ ရှိသော သူမဆံပင်များအခုတော့။

သူမ ဆံပင်များကို ကမန်းကတမ်းကောက်သိမ်းပြီး ရေဆေး
ရန် ရေဘုံဘိုင်ခေါင်းဖွင့်လိုက်သည်။

“အင်”

ရေက တစ်စက်မှ ကျမလာ။ အနီးနားဝေကြည့်တော့လည်း
သုတ် စရာဘာမှမတွေ့ . . . ။ ထိုအချိန်၌ သူမ၏လှပစွာသောဆံပင်ကို

ဗျ မာကပ်ဒေါ့န

သူမ မသတိဆိုးဖြစ်နေ၏။ မသတိတော့ရော ဘာမှလုပ်စရာမရှိ။
ထို့ကြောင့်...



တောင်မြို့စာအုပ်တိုက်



ကိုလင်းသိုက် ဖြောင့်ချက်။ ။ (၃)

“အို . . . လှလိုက်တာ ရှည်လျားလှသော ဆံနွယ်စများကို ဆုပ် ကိုင်လာသော နွယ်။ ပေါ့ပါးစွာ လျှောက်လှမ်းလာသော နွယ် သူ့မျက်စိထဲတွင် ဒီတစ်ခါ အလှဆုံး”

“စောင့်ရတာကြာသွားပြီလား”

သူမ၏ အမေးကိုပင် ပြန်မဖြေနိုင်ပဲ ကိုလင်းက သူမကိုင် ထားသော ဆံနွယ်စအဖျားများကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ရှူးခနဲနမ်းလိုက် သည်။

“အို . . . မွေးလိုက်တာ”

သူမကသာ ကိုလင်းကို တအံ့တဩကြည့်ကာ ဆံနွယ်စများ

ပြန်ဆွဲယူပြီး . . .

“အို . . . ကိုလင်း . . . ဘာ . . . ဘာလုပ်”

ကိုလင်းက သူ့စကားကို ပြန်မဖြေဘဲ သူမလက်ထဲ ရောက်
နေသော ဆံနွယ်စကို ပြန်လှူရင်း . . .

“နမ်းကြည့်တာလေ . . . နမ်းကြည့်တာ”

ဟုဆို၍ ဆံနွယ်စကို ဘိန်းရှူသလို နှာခေါင်းနားတွေ၍
ရှူးခနဲရှူလိုက်ပြန်သည်။

“ဟာ မွေးနေတာပဲကွာ”

“မွေးတယ်”

နွယ်၏ ဇဝေဇဝါအသံ။ ကိုလင်းက မြိန်မြိန်ကြီး မျက်စိမှိတ်
ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် ခါတိုင်းနေ့တွေနဲ့ကိုမတူဘူး။ ဒီနေ့ကိုယ်သင်းနဲ့
နဲ့ ပိုမွေးနေသလိုပဲ . . . ရှလူး . . .”

ဟုဆို၍ သူ့နှာခေါင်းကြီးနှင့် ရှလူးခနဲအားရပါးရနမ်းကာ
အနံ့များပြန် ထွက်သွားမည်စိုး၍ မျက်လုံးကို မှိတ်ကာပြုံးပြီး အသက်
ကိုအောင့်ထားလိုက်၏။ သူ့နှာခေါင်းထဲတွင်တော့ ထိုဆံပင်နံ့ကို ဘာ
ရေမွှေးနံ့နှင့်မှမလဲနိုင်။ ထို့ကြောင့်ဆံပင်အဖျားကို ဆွဲယူပြီး တရွံ့ရွံ့နှင့်
လုပ်လိုက်သေးသည်။

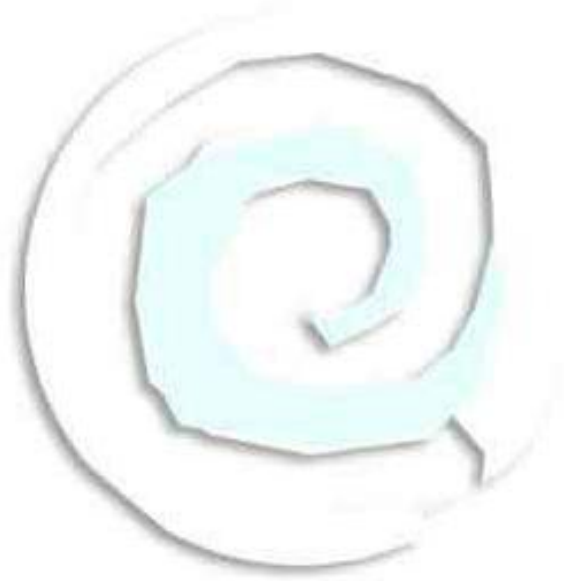
“ကိုလင်း . . . ကိုလင်း . . . အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ”

နွယ်၏ တားမြစ်ချိန်မရတော့။ ဖီးလ်က ငယ်ထိပ်တက်
ဆောင့်နေပြီ။ ပါးစပ်နှင့်ကကျပ်၊ ကကျပ်လုပ်ရုံနှင့် အားမရ၍
ရှုလွှဲခနဲ လျှာနှင့်သပ်လိုက်သေး၏။

“Good taste”

“မွေးနေတာ . . . ကမ္ဘာကျော်ပြင်သစ်တန်ဖိုးကြီး ရေမွှေးနံ့
တောင် ယှဉ်လို့ရတယ် . . . ရှိ . . . ”

x x x



www.foreverspace.com.mm



အဲဒီနောက် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။
နွယ်က သူ့ရဲ့သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းသော သွားများပေါ်အောင်
ရယ်ပြီး-

“ဟီး ဟီး ငါလည်း ဆံပင်ကိုပြန်ဆောင်ဆွဲယူပြီး ထွက်
ပြေးခဲ့ရတာ ပေါ့။ ပြီးတာနဲ့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ဝင်ပြီး ဆံပင်တွေဖြတ်ပစ်
ခဲ့တယ်”

“နောက် အဲဒီဆံပင်တွေရော . . . ”

“ပေးလိုက်ပြီ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

သူမ ကျွန်တော့်ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီး . . .

“ကိုလင်းကိုလေ . . . ငါ့ကိုစိတ်အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့ မိန်းမမို့ ပုချစ်တော့ဘူးတဲ့ . . . အဲဒါ သူ့ကိုသူ ချစ်တဲ့၊ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ ငါ့ ဆံပင်ပေးပါဆိုလို့ ပေးလိုက်တယ် ဟီး ဟီး . . .”

“ဪ”

ငတိမက သူ့ဘာသာသူ သဘောကျပြီးတီးတီးနှင့် ရယ်နေလေ၏။

“မိန်းမဆိုရင် ဘယ်မိန်းမမှ မကောင်းဘူးကွ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ မိန်းမတွေက ပိုသစ္စာမဲ့တယ်”

အရက်ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အထက်ပါ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ပြောသံကြောင့် ကျွန်တော်တွေကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုလင်း . . . ကိုလင်းပါလား”

တစ်ခါမှ အရက်ဆိုင်မှာ မတွေ့ဖူးသော ကိုလင်းကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“မိန်းမတွေဟာ သူတို့ရဲ့ဆံပင်ကို ဗန်းပြုပြီး လူတွေကို ဖမ်းစားတော့တာ . . . ဒါကြောင့် ငါတောင်ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးထားတယ်။ နားထောင် . . .”

“ဆံနွယ်စမှာ တီကောင်ချည်”

“ငါးမျှားတတ်သူကို ငါချစ်တယ်”

တဲ့ . . . ။

“ကဲ . . . ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ”

ကိုလင်းအာတွေ အတော်လုံးနေပြီ။ ဘေးနားက သူ့သူ

ငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကလည်း မှောက်လုလု . . .

ကျွန်တော် သူတို့ထံခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

“ကိုလင်း . . .”

“ဟာ . . . စောကြည့်ဖို့”

ကိုလင်း ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုလင်း အရက်တွေ ဘာတွေသောက် လို့ပါလား”

ကိုလင်းမျက်နှာအိုကျသွားသည်။ နောက် စိတ်မကောင်းသလို အသံ ကြီးနဲ့ . . .

“မင်းသူငယ်ချင်းမကြီးကြောင့်ပေါ့ကွာ . . . ဒါကြောင့် ငါအရက် သောက်နေရတာ”

ကျွန်တော်သက်ပြင်းချမိသည်။ ဒါကို ကိုလင်းကဆက်၍

. . .

“နွယ်က ငါချစ်တဲ့ သူ့ဆံပင်ကို မချစ်တော့လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့ပေမယ့် ငါကတော့ သူ့ဆံနွယ်စကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ သိမ်းဆည်းထားဆဲပါကွာ”

“သိမ်းထားတယ်”

ကျွန်တော်၏ အလန့်တကြားရေရွတ်သံ။ ကိုလင်းက ဆက်၍

. . .

“သိမ်းထားရုံ ဘယ်ကမှာလဲ ငါ ညတိုင်း အဲဒီဆံပင်လေးကို ချစ် မြတ်နိုးစွာ နမ်းရှိုက်နေတုန်းပါ”

ကျွန်တော်ရယ်ချင်သွားသည်။ နောက်သိချင်ဖောနှင့်

“ဘယ့်နှယ်လဲမွေးတုန်းလား”

ကိုလင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်ကာ . . .

“မွေးတုန်းပဲ၊ အဖျားပိုင်းက ပိုမွေးတယ်။ အရင်းပိုင်းက သိပ်မမွေး ဘူး။ အဖျားပိုင်းကတော့ အနံ့ကလေးကိုက အီနေတာပဲ”

ကျွန်တော် အော်ရယ်ချင်သွား၏။ နွယ်ကို ပြောပြလျှင်လည်း နွယ် အော်ရယ်မှာ သေချာ၏။

“အေးလေ . . . အများသုံးအိမ်သာနဲ့ပဲ၊ အနံ့ထွက်ကိုက အီနေမှာပေါ့”



www.foreverspace.com.mm

၀၀၀ မြန်မာ့အလင်း

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်
အတူတူပါ



www.foreverspace.com.mm

ကမ္ဘာ့အလင်းဓာတ်ပုံ

၁၀၀



www.foreverspace.com.mm



ကမ်းမှခွာလုလုဖြစ်နေသော သဘောပေါ်သို့ ကျွန်တော်ပြေး
တက်လိုက်သည်။ အနောက်တွင်ကျန်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းက အလန်
တကြားဖြင့် . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ငါ့ကိုစောင့်ဦးလေကွာ . . . ငါ့ကိုစောင့်ဦး . . .”

သူငယ်ချင်းမှာ ကမ်းမှတစ်ပေခန့်ကွာနေပြီဖြစ်သော
သဘောပေါ်သို့ ခုန်မတက်ရဲဘဲ ကုန်းပေါင်ပေါ်ယက်ကန်ယက်ကန်
ဖြစ်နေ သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ခုန်တက်လိုက်လေကွာ . . . မင်းကျန်ခဲ့မယ် . . .
ကျန်ခဲ့မယ် . . .”

“ဟ. . . ငါမခုန်ရဲဘူး. . . မခုန်ရဲဘူး. . . ”

သူငယ်ချင်းမှာ အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်သည်။

“ခုန်လိုက်စမ်းပါ. . . ဘာမှမဖြစ်ဘူး. . . ခုန်ခုန်. . . ”

ကျွန်တော်၏အလောတကြီးစကားကြောင့် သူငယ်ချင်းမှာ မခုန်ရဲခုန်ရဲဖြင့် ခုန်တက်လိုက်သည်။

“ယစ်. . . ”

သူ့ခန္ဓာကိုယ်က သင်္ဘောပေါ်အတော်လေးကိုရောက်ပြီး လူကိုတောင် တက်နင်းမိမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်အထိသူ ငယ်ချင်းမှာ မျက်လုံးကို မဖွင့်ရဲသေး။ ကတုန်ကရင်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြောက်လန့်တကြား ဖက်တွယ်ထားတုန်း။

သင်္ဘောပေါ် နေရာတစ်ခုရအောင်လိုက်ရှာ၍ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူကို ထိုင်ခိုင်းရင်း. . .

“မင်းကွာ. . . ရေကိုဒီလောက်တောင်ကြောက်ရလား. . . ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ သူငယ်ချင်းမှာ အကြောက်မပြေသေးသော မျက်နှာနှင့်. . .

“ကြောက်တာပေါ့ကွာ. . . ကြောက်လွန်းလို့ရတောင်မခိုးဘူး. . . ”

ကြောက်လန့်နေသည့်ကြားက အရွန်းဖောက်လိုက် သော သူငယ်၏ စကားကြောင့် ရယ်ဖြစ်၏။ နောက်မှ. . .

“မင်းဘာကြောင့် ရေကိုဒီလောက်တောင် ကြောက်ရတာ လဲကွာ. . . ”

ကျွန်တော်၏အမေးကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူမှ. . .

“ငါငယ်ငယ်က စမ်းချောင်းတစ်ခုမှာ ရေနစ်ဖူးတယ်ကွာ. . . ”

အဲဒီကတည်းက ရေဆိုင်ရင်မမြင်ချင်လောက်အောင်ကို ကြောက်
တာ... အကြောင့် ရေချိုးမယ်ဆိုရင်တောင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ
သုံးနှစ်ပဲ ရည်းစားရှိတုန်းကမှ သူ့နဲ့ချိန်းတွေရင် မိဘဆရာပေါင်းပြီး
ဝါးခွက်ချိုးတာ... ”

သူငယ်ချင်း၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်မိ၏။ ထိုစဉ်
မှာပင်။

“ဟုတ်တယ်ကွ... ရေဆိုင်တာလူကို အကျိုးပြုပေမယ့်
တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ အင်မတန်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်ကွ...”

“မှန်လိုက်တာ... အဲဒီစကားသွေးထွက်အောင်မှန်တယ်...”

သူငယ်ချင်း၏စကားသံမဟုတ်။ အနားရောက်နေသော
ထိုသူက အားရပါးရဝင်ထောက်ခံလိုက်သောအသံ။

ထိုလူ ကျွန်တော်တို့အနားခပ်လေးလေးနှင့်ဝင် ထိုင်လိုက်
သည်။ ထိုတော့ မှ ထိုသူမှာအသက်သိပ်မကြီးသေးသော လူလတ်
ပိုင်းအရွယ်ခန့်သာရှိသေးကြောင်း သိရ၏။ သူ၏စုတ်ပြတ်ပြတ်
အဝတ်အဆင်၊ ညစ်ထေးနေသောမျက်နှာကြောင့် ထင်သည်
ထက်ပို၍ကြီး နေသယောင်ထင်ရခြင်းဖြစ်၏။

“ရေဆိုင်တာအင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ
ကြုံဖူးတဲ့သူ ကပိုသိတယ်ဗျ... ”

သင်္ဘောကမြစ်ကျဉ်းတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ရန်တူစုနေပြီ။

“ကျုပ်ကတော့ကိုယ်တွေဗျ... နောက်ပြီး ရေထက်ပို
ကြောက်စရာ ကောင်းတာရှိသေးတယ်...”

ကျွန်တော်နှင့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်

ပြန်ကြည့်မိသည်။ နောက် အပျင်းပြေစကားပြောသွားလျှင်လည်း မဆိုးဘူးဟုစိတ်ကူးမိပြီး ထိုသူ၏စကားကိုထောက်ခံပေးလိုက်သည်။

“လုပ်ပါဦးဗျ. . . ရေထက်ကြောက်စရာကောင်းတာဘာလဲ. . .”

ကျွန်တော်၏စကားကို ထိုသူမှအားတက်သရောဖြင့်

“လူလေဗျာ . . . လူ . . . လောကမှာကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးဟာ လူတွေပဲပေါ့ဗျ. . . လူလူချင်းအတင်းပြောရတာ မနိုင်ပါဘူးဗျာ. . .”

ထိုသူ၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ပြန်ကြည့်မိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းလူ ဖြစ်နေပါလျက်နဲ့ လူကိုအပြစ်တင်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ ထိုသူက တော့ ဘာကိုမှဂရုမစိုက်ပဲ သူ့မီးသေနေသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိ လိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ. . .

“ဟုတ်တယ်ဗျ. . . ကျုပ်အရင်က လောကမှာ ရေဆိုတာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးလို့ထင်ခဲ့မိတယ်. . . ဒါပေမယ့် ရေနဲ့ လူကိုတွဲပြီးမြင်လိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ လူဟာရေထက်ကို အဆမတန် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းမှန်းသိလိုက်ရတယ်. . .”

ထိုသူ၏ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဝင်စားမိသွားကြ၏။ ထို့ကြောင့်. . .

“လုပ်စမ်းပါဦးဗျ. . . လူနဲ့ရေကိုတွဲဖက်ပြီးသိခဲ့ရတဲ့အတွေ့အကြုံ. . .”

ဆိုတော့ထိုလူက သူ၏အဓိပ္ပါယ်ကိုဖော်ဆောင် ရခက်လှသော ရီဝေဝေ မျက်လုံးကို ဝင့်ကြည့်ပြီး. . .

“ကြာအင်းဆိပ်ကြီးမှာ သင်္ဘောနစ်တုန်းကပေါ့ဗျာ. . .”
သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ပိုစိတ်ဝင်စားသွားသည်။
ဟိုလူက စကားကိုထပ်မဆက်ဘဲ ဆေးပေါ့လိပ်ကိုရဲခနဲဖွာလိုက်သည်။
ပြီးမှ. . .

“အဲဒီတုန်းက ကျုပ်လည်းအဲဒီသင်္ဘောပေါ် ပါသွားခဲ့တာ
လေ. . .”

“ဪ. . .”

ကျွန်တော်လည်း သိချင်စိတ်နဲ့ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့မှ ကျုပ်လည်းသိတော့တယ်. . . လူဆိုတာမျိုး
ဟာ ဘယ်ဘုရားသခင်ကမှချွတ်လို့မရနိုင်တဲ့လောဘသားတွေဗျ
. . . ဟားဟား. . .”

သူ့စကားကိုသူ သဘောကျစွာရယ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်
ကသာ အထွန့်တက်ပြီး. . .

“ခင်ဗျားကဘာလို့အဲဒီလိုပြောနိုင်တာ လဲဗျ. . . ခင်ဗျားမှာ
အကြောင်း ပြချက်တစ်ခုထက်မကရှိ မယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော်စကားကိုဟိုလူကပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ. . .

“ခင်ဗျားပဲစဉ်းစားကြည့်လေ သင်္ဘောမှောက်လို့ အား
လုံးရေထဲနစ်နေတဲ့အချိန်ကျမှ အမေရေ. . . အဘရေ. . . ဘုရား
ရေ တတော့တာ. . . အဲ. . . အဲဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ ကျုပ်ကလည်း
ရေကူးကျွမ်းကျင်တော့ သူတို့ကိုကယ်တာပေါ့ဗျ. . .”

“ဪ. . .”

“အဲဒီလိုကယ်လိုက်မှလူတိုင်းဟာ လောဘသားကောင်

တွေ့မှန်းသိရတော့တယ်... ”

“ဟာလို့လဲ... ”

“သင်ဘာက ကမ်းနဲ့နှစ်ဖာလုံလောက် အဝေးမှာနှစ်
တာ... အဲဒါကို ကျုပ်က အားကြိုးမာန်တက်နဲ့အသက်စွန့်ပြီး
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကယ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကိုတော့ကျေးဇူး
မတင်ကြဘဲ ငါ့ပိုက်ဆံထုပ်ကြီးကျန်ခဲ့လို့ရှာပေးပါဦး... ငါ့သားလေး
ပျောက်လို့ လုပ်ပါဦး... ငါ့ပစ္စည်းတွေတော့တုန်ပါပြီ... လုပ်ပါ
ဦး... ယူပေးပါဦး... စသည်ဖြင့် သတိလက်လွတ်နဲ့အော်နေကြ
တာ အော်နေကြတာ... လောဘတက်ပြီးအော်နေကြတာ ငရဲခန်း
လို့တောင်ထင်ရတယ် ... ဟားဟား... ”

သူ့ပြက်လုံးကို သဘောကျစွာရယ်ပြန်၏။ ပြီးမှ ဆေးလိပ်
ကိုဖွင့်ပြီး...

“ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်လေ ကယ်ရတဲ့လူက တစ်ယောက်
နှစ်ယောက်ဆို တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ... အားလုံး ဆယ့်ရှစ်ယောက်
တောင်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့...”

သူ့စကားကြောင့်ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ပြန်ကြည့်မိသည်။ ကမ်းနှင့်က နှစ်ဖာလုံအကွာ
အဝေးကို လူဆယ့်ရှစ်ယောက်ကယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ လုံးဝမဖြစ်
နိုင်ဘူး။ ရေထဲတွင် လူတစ်ယောက် ကိုကယ်ဖို့ဆိုတာတောင် အတော်
ပင်မလွယ်သည့်ကိစ္စ။ ရေမကူးတတ်သည့်လူများသည် များသော
အားဖြင့် ရေထဲတွင်ရုန်းကန်နေတတ်ကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကယ်
ဆယ်သူက ရေနစ်သူအား မေ့မော့အောင်လုပ်ပြီးမှ ကယ်တင်ရ

သည်။ တစ်ယောက်တည်းကိုပင် လူနှစ်ယောက်သုံး ယောက်ဝိုင်းပြီး တော့ ခုတ်ခက်ခဲခဲ ကယ်တင်ရသည်မဟုတ်ပါလား။ အခုထိုသူက လူဆယ် ရှစ်ယောက်ကို လက်ပစ်ကူး ကယ်ခဲ့သည်ဆိုတာကတော့ တစ်ဆိတ် လွန်လွန်းပြီထင်သည်. . . ကျွန်တော်တို့လည်း ရွဲ့ချင်စိတ် ဖြင့်. . .

“လုပ်စမ်းပါဦးဗျ. . . ခင်ဗျားလူဆယ်ရှစ်ယောက်လောက်ကယ်ခဲ့ တယ် ဆိုတဲ့စွန့်စားခန်းလေး. . . ”

ထိုသူကတော့ ကုန်ကြမ်းမပျက်ပင် အစီခံကိုထိလုလုဆေးလိပ် တို့ကို ဖွာရှိုက်ပြီး. . .

“သိပ်ထူးဆန်းတာပေါ့ဗျာ. . . လေးငါးယောက်ကယ်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်ကကြွက်တက်နေပြီဗျ. . . ဒါပေမယ့် လူတွေကိုကယ် တင်ချင်စိတ်နဲ့ အားတင်းပြီးကယ်ခဲ့တယ် လူကိုးယောက် လောက် ကယ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်ကြားနေရတဲ့ လောဘသားကောင်တွေရဲ့ အသံတွေ. . . ပင်ပန်းမှုတွေနဲ့ ကျုပ်လက် လျှော့လိုက်မလို့ စိတ်ကူး သေးတယ်. . . ဒါပေမယ့် မျက်ကလဲဆန်ပြာဖြစ်နေတဲ့ ရေထဲကလူ တွေကိုမြင်ပြီး ကျုပ်မနေနိုင်ပြန်ဘူး. . . ဒါနဲ့ပဲ အားတင်းပြီး သင်္ဘော ဆီပြန်ကူးသွားမိတယ်. . . သင်္ဘောကလည်း မီးဟုန်းဟုန်း တောက် နေပြီလေ. . . ”

“ဪ. . . ”

“ပြောရဦးမယ်ဗျ. . . အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ခြေထောက် နှစ်ဖက်က ကြွက်တက်ပြီး ကောက်ကွေးကုန်ပြီဗျ. . . ဒါပေမယ့် ကျုပ်သန်မာနေသေးတဲ့ ဟောဒီလက်နှစ်ဖက်ကို သုံးပြီးရောက်အောင်

သွားသေးတယ်... ”

သူပြောတဲ့လက်မောင်းက ပိန်လို့သေးကွေးကွေးပါ။ ရေထဲ
လက်ချည်း ကူးပြီးကယ်ဖို့မဖြစ်နိုင်မှန်းသိ၏။ သို့သော် ဘာမှ
မပြောဖြစ်။

“အဲဒီလက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကမ်းပေါ်ကိုတစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက်တွန်းတင်သေးတယ်... ”

စီးလာသောသင်္ဘောက ကမ်းကပ်ရန်ပြင်နေပြီ။ ဇာတ်လမ်း
ကမဆုံး သေး၍ သိချင်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ထိုင်မိနေတုန်း။ ဒါကို
သူငယ်ချင်းက မရိုးမရွနဲ့...

“အဲဒါနဲ့ဘာဆက်ဖြစ်သေးလဲ... ”

“ဆယ့်ရှစ်ယောက်မြောက်လူကို ကမ်းပေါ်တွန်းတင်ပြီး
ဘယ်လိုမှ မဟန်နိုင်တဲ့အဆုံး ကျုပ်လည်းရေထဲမြုပ်ကျသွားတော့
တယ်... ”

“နောက်... နောက်ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ... ”

သိချင်စိတ်နှင့်ကျွန်တော်၏အလောတကြီးအမေးဟိုလူမျက်နှာ
ချက်ချင်း မာတက်သွားပြီး...

“သေသွားတယ်လေဗျာ... ကျုပ်သေသွားတယ်... အဲဒီလောဘ
သားကောင်တွေကိုကယ်လို့ ကျုပ်သေသွားတာ... ”

“ဗျာ... ”

ထိုသူ၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံး
ကြီးပြူး၊ ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသားနဲ့ ငြိမ်နေမိသည်။ ဟိုလူကသာ
ငေါက်ခနဲထပြီး...

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ ရေထက်ကြောက်စရာကောင်းတာ လောဘသားကောင်လူတွေလို့ . . . တောက် . . . ကျုပ်က အသက်နဲ့ရင်းပြီးမှ သိခဲ့ရတာ . . . ကဲ . . . သွားမယ်ဗျာ . . . ခင်ဗျား ကိုလည်းဆင်ခြင်ကြပေါ့ . . . ဒီတစ်ခေါက် သင်္ဘောမှောက်ရင်တွေ ကျုပ်မကယ်တော့ဘူး . . . ရေကိုလည်း ကြောက်သွားပြီ လူကိုလည်းကြောက်သွားပြီဗျာ . . . ”



www.forever-space.com.mm

၁၁၂ မြန်မာ့အလင်း



ကုန်သွယ်ရေး
အဖွဲ့
အစည်း

www.foreverspace.com.mm



www.foreverspace.com.mm



“သား... ကိုကို ... တစ်ယောက်တည်းနေတာတွေ
ကောင်းပါတယ်ကွယ်... ဒါပေမယ့်ကိုယ်အသက်ကြီးလာ ၊ အိုလာ
နာလာတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုကြည့်ရှုမဲ့သူမရှိရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မှာလဲ...”

အမေ့ရဲ့စကား။ ကျွန်တော်က... ။

“ကျွန်တော်လည်းကြိုးစားတာပဲမေ ... ဒါပေမယ့်
မအောင်မြင်တာတွေ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ...”

ကျွန်တော့်ကိုယ်စား အမေသက်ပြင်းချတယ်။

ကျွန်တော့်ကိုအမေက မိန်းမပေးစားဖို့ပြောနေတာပါ။

ကျွန်တော်ကလည်းသိတယ်မဟုတ်လား နိုင်ငံကျော်အပေအတေ။

ကျွန်တော့်ကို ရေရှည်ဘယ်သူမှမပေါင်းချင်ကြဘူး။ ကျားအချင်း

ချင်းတောင်လန်ကြတယ်။ “မ”ဆိုဝေးရော။ ဓားမတောင်အိမ်မှာမနေ ချင်လို့ အစောကြီးအသွားလိပ် ပစ်လိုက်တာသာကြည့်။

“နေဦး . . . နင့်ကိုဗေဒင်တွက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် . . . ”

ကျွန်တော်လန့်သွားတယ်။ တစ်ခါလည်းသူ့ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်တွက်ပေးဖူးတယ်လေ . . . ကျွန်တော်နဲ့အိမ်ထောင်ကျမဲ့အမျိုး သမီးက ကျွန်တော့်ထက်နှစ်နှစ်ကြီးမယ်။ ကျွန်တော်ခြောက်ဆယ့် လေးနှစ်မှာအိမ်ထောင်ကျမယ်ဆိုပြီး။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ကျွန်တော့် အိမ်သူအသက်ကဘယ်လောက်ဖြစ်နေမလဲ . . . ။ ပြီးတော့ပြောသေး တယ်။ ကျွန်တော့်အသက်လမ်းကြောင်းက ခြောက်ဆယ့်သုံးနှစ်မှာ ဆုံးနေပြီ တဲ့ . . . ။ ကဲ . . . ။

ဟော . . . အခုလည်းတွက်ပြန်ပြီ။

အမေက သူ့ဘာသာသူ့စာရွက်တွေထုတ် ဘောပင်တွေ ယူပြီး ဗေဒင်တွက်တော့တာ။ မဟာဘုတ်ထူ။ အောင်လံထူ စစ်သူကြီး ပွဲ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ တော်ကြာမှ . . .

“ဟဲ့ . . . ဒီနှစ်အတွင်းကံကောင်းနိုင်တယ်”

ရွှေ နိပ်ဟဟ . . . ။ ဒီနှစ်အတွင်းကံကောင်းနိုင်တယ် ဆိုပါ လား။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးဘယ်လောက်တောင်အရောင်တောက်သွား မယ်ထင်လဲ . . . ။ ဇာတ်ပွဲမှာဆို အဲဒီမျက်လုံးမျိုးနဲ့ ဒစ်စကိုမီးထိုးလို့ ရတယ်။

“အဲ . . . ဒါပေမယ့် . . . ယတြာတော့ချေရလိမ့်မယ်”

“ဘယ် . . . ဘယ်လိုချေရမှာလဲဟင်”

ကျွန်တော့်ရဲ့အလောတကြီးစကား . . . ။ အမေက ခေါင်း

မော့ စဉ်းစားပြီး . . .

“နင့်ဟာက လူနာမ်ဆိုတော့ . . .”

ဪ . . . လူနံ့ရဖို့ကို လူနာမ်နဲ့ယတြာခြေရမတဲ့ . . . ။

“လူနာမ်က . . . ဗုဒ္ဓဟူး . . . ။ အဲ . . . ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတ္တဝါ အထီးအမတစ်စုံဝယ်မွေးရမယ်”

“ဟင်”

ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတ္တဝါတစ်စုံဝယ်မွေးရမယ်တဲ့ . . . ။

ဗုဒ္ဓဟူး နဲ့ပတ်သက်တဲ့သတ္တဝါ ဘာရှိလဲ . . . ။

“ရ ယ လ ဝ . . . ဆိုတော့ . . .”

ဝက် . . . ဟာမဖြစ်သေးပါဘူး . . . ဝက်ကညစ်လည်းညစ်ပတ်တယ်။ ညရောက်ပြီဆို အိမ်အောက်က ရင်ခေါင်းသံကြီးနဲ့ “အုချ် . . . အချ်” ဆိုပြီး အော်တတ်လို့လေ . . . နောက်တစ်ကောင်စဉ်းစားစမ်း ဘာရှိ ဦးမလဲ ရှင့် . . . ဒီကောင်လည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဟိုလျှောက်ပြေး ဒီလျှောက်ပြေးနဲ့ဖမ်းရခက်တယ်။ လိပ် . . . လိပ်ဆိုရင်ရော . . . ဟယ် . . . ဒီကောင်တွေကနှေးတေးနှေးတေးနဲ့ အလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး . . . ပြီးတော့ ပျောက်ပါပြီတဲ့ ပြောလို့ဆိုလို့ မေးလို့ မကောင်း။

“အစ်ကို ကျွန်တော့်လိပ်ထီးကြီးပျောက်သွားလို့”

ဆို ဘယ်လိုမှလမိုင်းမကပ်။ ဒါဆို . . . ။

“ယုန် . . . ယုန်ရှိတယ်”

“အေး . . . အဲဒီယုန်အထီးအမတစ်စုံဝယ်မွေးလိုက် အဲဒီ ကောင်တွေ သားကျရင် နင့်မှာရှိတဲ့အညံ့တွေ အားလုံးပျောက်သွား

လိမ့်မယ်. . .”

ဒါမျိုးကတော့သိတယ်မဟုတ်လား. . .။ အကြည်တော် တို့ ပြေးတာများမှုန်လို့. . .။ ယုဇနပလာဇာအောက်ထပ်က တိရစ္ဆာန် တွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေဆီကိုလေ. . .။ ဟိုရောက်တော့. . .။

“အေးဗျာ. . . အခုတစ်လောဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိဘူး။ ခါတိုင်း ဆိုများလွန်းလှတဲ့ယုန်တွေ ထိန်းတောင်မနိုင်ဘူး. . . အခု တော့ သေကုန်လို့ တစ်ကောင်မှမရှိတော့ ပါဘူးဗျာ. . .”

လူကမျက်လုံးပါပြာချင်သွားတယ်. . . အင်မတန်သား ပေါက်တဲ့ယုန်. . .။ ကိုယ်ဝယ်မယ်ဆိုတဲ့အပတ်မှမရှိတော့ဘူး တဲ့. . .။ ဒါနဲ့ တိရစ္ဆာန်အစုံရောင်းတဲ့ ‘သံ’ ဈေးကို ပြေးရတယ်. . . ‘သံ’ဈေးရောက်တော့ ယုန်တွေ အများကြီးတွေ့တော့ မှသက်ပြင်းချ နိုင်တော့တယ်။

စပြီဟဲ့ ယတြာ. . .

“တစ်ကောင်ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်ကောင်နှစ်ထောင်ငါးရာ. . . တစ်စုံငါးထောင်. . .”

ဈေးကတန်လှချည်လားပဲ. . .။

“ဒါဆိုလေးကောင်ပေး. . .”

“အထီးအမ နှစ်စုံလားဆရာ”

“မဟုတ်ဘူး. . . အထီးတစ် အမသုံး. . .”

သိတယ်မဟုတ်လားအကြည်တော်တို့ယတြာချေတာတောင် အပြတ် အသတ်ချေပစ်တယ်။ ကိုယ် မရချင် နေ. . . ဒီကောင် ရရင် တော်ပြီ. . . အဲသလို. . . ယုန်ရောင်းတဲ့သူက ကျွန်တော့်ကိုမယုံသလို

ကြည့်တယ်။ ပြီးမှခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ . . .

“မနေသား နေတက်ရေတက်ဖွားနဲ့တူတယ်နော် စိတ်ကို တော့ လေးစားတယ်ဗျာ . . . ”

ဆိုပြီးယုန်ထီးတစ်ကောင် ယုန်မသုံးကောင် ထုတ်ပေးတယ်။

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး . . . အဖြူချည်းပဲမဟုတ်ဘူး . . .

အဲ . . . အထီးကအဖြူ . . . အစ်မတစ်ကောင်ကအညိုတစ်ကောင် အကျားတစ်ကောင် . . . ရောင်စုံပေး . . . ”

ယုန်ရောင်းတဲ့လူက ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ကြီးငေးကြည့် တယ်။ ပြီးတော့မှ အားရတဲ့အသံကြီးနဲ့ . . .

“ပိုလေးစားသွားပြီဗျာ . . . ”

တဲ့ . . . ။မလေးစားလို့မရဘူးလေ . . . ။ ကိုယ်မိန်းမသုံး ယောက်ရရင်လည်း အဖြူချည်းဘယ်ယူမှာလဲ၊ တရုတ်မတစ် ယောက်၊ ကုလားမတစ်ယောက်၊အင်္ဂလိပ်မတစ်ယောက် စသည်ဖြင့် လက်စားချေချင်ကြမှာပဲ . . . ။အဲလေ . . . ယူချင်ကြမှာပဲပေါ့ . . . ။ ကြက်သားဟင်းစား ရင်တောင် ငပိရည်တို့ ဟင်းချိုတို့နဲ့တောင်စား ကြတာပဲမဟုတ်လား . . . ။

“ခင်ဗျားကိုလေးစားသောအားဖြင့် . . . လျှောင်ချိတ်တစ်လုံးပါအလ ကားပေးလိုက်မယ် . . . ”တဲ့ . . . ။

ယုန်ရောင်းတဲ့ဆရာလေးကစေတနာပိုသွားတယ်။ သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲထင်တယ်။ အေးလေ . . . ဘယ်ယောက်ျားမဆို ဒါမျိုးဖြစ်ချင်ကြမှာပါ။အနည်းဆုံးသုံးယောက်မ ယူချင်တဲ့ယောက်ျားရှိ မယ်ထင်ဘူး။ မရတာရယ် မိန်းမကြောက်ရတာရယ်ကြောင့်သာ

မယူကြရတာ။ ရလို့ကတော့ ဇီးဖြူသီး ဖန်ခါးသီးဝါးသလို ခွမ်းခွမ်းနဲ့ တောင်နေဦးမှာ . . . ။

အိမ်ရောက်တော့အိမ်ကလူတွေ အံ့ဩနေကြတယ်။ ခြံထဲ ခွေးဝင်တာတောင် ကန်ထုတ်နေတဲ့လူက ယုန်လေးကောင်ပူးကြီး ဝယ်လာတာဆိုတော့ . . . ။

“ကဲ . . . ယုန်တွေထားဖို့အိမ်တွေလုပ်ကွာ . . . ”

အိမ်ကငတ်တွေ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး . . .

“အိမ်က လေးလုံးလုပ်ရမှာပေါ့ . . . ”

“လေးလုံးလုပ်မနေနဲ့ သုံးလုံးပဲလုပ် . . . ”

“ဟင် . . . လေးကောင်လေ”

“အေး . . . ယုန်လေးကောင်ဆိုပေမယ့် အမကသုံး ကောင် ထဲ”

“ဒါဆိုယုန်ထီးက . . . ”

“ယုန်ထီးက အစ်မတွေအိမ်တစ်လှည့်စီနေမှာပေါ့ကွ . . . ။
ခွီးထဲမှပဲ . . . ။ မင်းမယားငယ်ယူမယ်ဆိုရင်ကော ဘယ်လိုနေမလဲ . . . ”

ငတ်တွေပွစိပွစိဖြစ်ကုန်ကြတယ် . . . ပြီးတော့ ကတ်ထူပြား တွေနဲ့ အိမ်ဆောက်ဖို့လုပ်ကြတယ် . . . ။

“ကဲ . . . ဒီနေ့ကနေစပြီး ယုန်တွေကို ငါကင်ပွန်းတပ်ပေး ထားမယ် . . . ”

“ဟောဒီယုန်အဖြူမလေးက (မိဖြူ)၊ ဟိုအညိုမလေးက (မညို)၊ ဟိုအကျားမလေးက (မိကျား) . . . တဲ့ . . . မှတ်ထားကြ . . . ”

“ဟင်ဒါဆိုဟိုအထီးရော. . .”

“အထီးက. . .”

စကားမဆက်သေးပဲ သူတို့ယုံမယုံကြည့် ရသေးတယ်. . .
အားလုံးကတော့ ဒီလူကြီး ဘာပေါက်လာတယ်မသိဘူးဆိုတဲ့မျက်လုံး
မျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုငေးကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်တည်
တည်ပဲ သူတို့ကိုဂရုမစိုက်သလိုလုပ်ပြီး . . . ယုန်ထီးလေး ကျောကို
ပွတ်ကာ. . .

“ဒီကောင်က မျက်လုံးလေးတွေကြည်ကြည်လေးနော်. . .”

“အင်း”

အားလုံးဘုမသိဘမသိနဲ့ ခေါင်းညိတ်ကြတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် မျက်လုံးကြည်ကြည်၊ အမွှေးဖြူဖြူလေး. . .
ကဲ. . . ဒီတော့ကွာ ဒီကောင့်နာမည်ကို(ကြည်ဖြူ)လို့မှည့်ထားမယ်
. . . ဘယ့်နှယ်လဲ”

“အင်. . .”

“ဗျာ. . .”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အားလုံးဝိုင်သွားကြတယ်။ ပြီး
တော့ ယုန်ထီးကို အကြည်ညိုပျက်တဲ့မျက်လုံးမျိုးနဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။
ကျွန်တော်ကသာမျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး. . .

“နောက်ပြီး. . . ဒီကောင်ငါ့လက်ထဲ အစောဆုံးရောက်တာ
ကွ. . . ဒါကြောင့်စောပါထည့်လိုက်မယ်. . . (စောကြည်ဖြူ)ကွာ”

အားလုံးမျက်နှာတွေမဲ့ကုန်ကြတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ. . .
မယားသုံးယောက်နဲ့. . . အဲလေ. . . မယားသုံးကောင်နဲ့ယုန်ထီးကို

မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ကိုယ့်နာမည်ပေးရဲတယ်ဆိုတော့ တော်ရုံ တန်ရုံအဖွဲ့ကမရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ရှက်ကြောက်တိုက်ခံနေရအောင် ဖြတ်ကားပါမှ ဒါမျိုးလုပ်ရဲမှာ...။ အဲဒါငါက...။

ကိုယ်ကတော့ခပ်တည်တည်ပဲ...။ ယတြာချေတာတောင် အဲဒီလိုချေပစ်တာဆိုတဲ့ ရုပ်မျိုးနဲ့...။ ဟိုကောင်တွေကတော့ နောက်ကွယ်မှာ...။

“အတော်မျက်နှာပြောင်တဲ့လူကြီးနော်...။”

“အေးလေ...။ ကြေးဖလားထက်အခွက်ပြောင်မှ ဒါမျိုး လုပ်ရဲတာ...။”

“အေးလေ...။ သူမရှက်လို့သူလုပ်တာပဲ”

စသည်ဖြင့်မှတ်ချက်ချသံတွေကြားနေရတယ်...။ ဒါပေမယ့်သိတယ်မ ဟုတ်လား...။ အကြည်တော်တို့ကပြောင်တယ်။ ပြောင်တာမှ တစ်ကိုယ်လုံး အင်းလေ...။ ပြောင်တယ်ပဲထားလိုက်ပါတော့...။။ ကိုယ်တွေ့...။။

“ကဲ...။ ပြီးရင်တော့ယုန်တွေမင်္ဂလာဆောင်မယ်...။ မင်္ဂလာ ခမ်းမပါလုပ်”

ဟိုကောင်တွေက ဘာမှမပြောပါဘူး။ မင်္ဂလာခမ်း မလုပ် ပေးကြတယ်။ မျက်နှာတွေက မကြည်လင်တာသိသာတယ်။ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ ဒီလူကြီး ဘယ်လောက်ထိဆက် ကြောင်မယ်ဆိုတာ ကြည့် နေကြတဲ့ပုံပဲ...။။

မင်္ဂလာခန်းမလုပ်ပြီးတော့ ဆိုင်းဘုတ်ပါရေးထားသဗျ...။။

စောကြည်ဖြူ + မိဖြူ + မိညို+မိကျား...။

ပြီးတော့ ယုန်နေရာချတာတောင် စောကြည်ဖြူကို အလယ်
ကထားပြီး မိကျားကအငယ်ဆုံးလေ...။ ယုန်နေရာချရတာလွယ်
တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်တွေအတင်းလိုက်ပြေးနေလို့ မနည်း
ဖမ်းဖမ်းပြီး နေရာချရတာ... အောင်မာ... မဏ္ဍပ်မှာ ပန်းတွေ
ဘာတွေဆင်လိုက်သေး... ယုန်မနားရွက်မှာလည်း ပန်းတွေပန်ထား
ပေးသေးတာ။ စောကြည်ဖြူကတော့ နက်ကတိုင်နဲ့ကိုယ် တိုင်းချုပ်
ပေးတာဗျ...။ ဘာဆိုလဲ ယုန်နဲ့ နက်ကတိုင်...။ အတော်ကို
လည်း ကြည့်ရဆိုးပါတယ်ဗျာ...။ ပြီးတော့ လမ်းဘေး ကရေခဲမုန့်
တစ်ခွက်ဝယ်ပြီး...။

“ကဲ... မင်္ဂလာချိန်ကျပြီဟေ့... ရေခဲမုန့်စားကြ...။”

ဆိုပြီးရေခဲမုန့်ခွက်ကို သူတို့ ရှေ့ချပေးလိုက်တယ်...။
ကျန်တဲ့ သုံးကောင်ကတော့ အနံ့ခံပြီးမစားကြတော့ဘူး။ ဘာဆိုလဲ
ယုန်နဲ့ ရေခဲမုန့်။ ဒါပေမယ့်မိကျားကတော့ ပြေးပြီးစားတာ...
ဒါကိုကျွန်တော်က...။

“ဟေး... တွေ့လားမိကျားလေးရေခဲမုန့်ဝင်စားပြီ...။ ဧကန္တ သူ
မယားကြီးဖြစ် ချင်တာနဲ့တူတယ်...။ သီပေါမင်းတုန်းကလဲ အဲဒီလို
ဖြစ်ဖူးတာပဲ...။ သီပေါမင်းနဲ့ စုဖုရားကြီးမင်္ဂလာဆောင်တာကို
စုဖုရားလတ်က အလယ်ဝင်ထိုင်ပြီး မယားကြီးလုပ်ခဲ့တာလေ”

ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံးကျွန်တော့်ကိုကြောင်ကြည့်နေကြတယ်။
ဒီလူကြီးဒိုင်ကြောင်တွေ လွတ်နေပြီဆိုပြီး။ ကျွန်တော်ကတော့
ခပ်တည်တည်ပဲ မင်္ဂလာပွဲပြီးတာနဲ့ ခြံထဲယုန်တွေကိုလွှတ်ထားတယ်။
အပြင်လောကကို နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေတွေ့ရလို့လားတော့မသိဘူး။

ယုန်လေးတွေမှာပျော်လို့ . . . ရွှင်လို့ . . . ။ စားလိုက်တဲ့အစား
ကလည်းဘာ . . . ။ ကန်စွန်းရွက်တစ်စည်းချ ပြိုက်ခနဲကုန်တယ်။
မုန်လာဥနီတစ်လုံးထား ရွှပ် . . . ခနဲပဲ . . . ။ အဆိုးဆုံးကယုန်ထီး
စောကြည်ဖြူဗျ . . . ။ စားတာမှ ကန်စွန်းရွက်ဆို အရိုးကိုက်ပြီးပြန်
မလွတ်တော့ဘူး။ ဟိုး . . . အဖျားရောက်တဲ့အထိ တစ်ထိုင်တည်းစား
တာ . . . ။ မုန်လာဥနီဆိုရင်လည်း တစ်လုံးလုံးကို တစ် ထိုင်တည်းစား
ပစ်တာ။ အစားကြမ်းလို့ စိတ်ဆိုးမယ်ကြံကာရုံသေး တယ် . . . ။

“အေးလေ . . . သူ့မှာလည်းမယားသုံးယောက်နဲ့ဆိုတော့ဒီလောက်
စားထားမှဖြစ်မှာ . . . ”

ဆိုပြီး ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေးနဲ့ခွင့်လွှတ်လိုက်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့
ညရောက်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲခြံထဲမှာလွှတ်ထားလိုက်တယ်။
မနက်အိပ်ရာကနိုးလာတာနဲ့အိမ်ကလူတစ်ယောက်ကလာပြော
တယ်။

“ယုန်လေးတစ်ကောင်သေပြီ . . . ”

တဲ့ . . . ။ ဒါနဲ့ . . .

“ဘယ်ယုန်လဲ”

“မကျားလေးလေ . . . မနေ့ကဆရာကျွေးတဲ့ရေခဲမုန့်တွေ
နင်းကန်စားပြီး ဝမ်းလျှောသေတာ . . . ”

တဲ့ . . . ။ ကိုယ့်မှာစိတ်မကောင်းပါဖြစ်သွားရတယ်။ စိတ်မ
ကောင်းတာနှစ်ဖက်လုံးအတွက်စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပါ။ တစ်ဖက်က
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့သေသွားတဲ့မိကျားအတွက်။ တစ်ဖက်က
မယားသုံးယောက်နဲ့ထားပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့

မုဆိုးဖိုဘဝရောက်သွားတဲ့ယုန်ထီးစောကြည်ဖြူအတွက်ပါ။ ဒါပေမယ့်
ဖြေသာပျံတယ်လေ သူ့မှာ မိဖြူနဲ့မိညိုဆိုတဲ့ မယားနှစ်ကောင်တောင်
ကျန်သေးတဲ့ဟာ...။ ဒါနဲ့ပဲ ကျန်တဲ့သုံးကောင်ကိုပဲ ဂရုတစိုက်နဲ့
ကြည့်နေရတော့တာပေါ့။ အစားအစာကိုလည်းဂရုတစိုက် ရေဆေး
ပြီးကျွေးရတယ်။ နောက်ပြီး သူတို့နဲ့မတည့်တဲ့ ဂေါ်ဖီကိုလည်းဖယ်ပေး
ရတယ်။ နေ့လယ်လောက်ထိက တော့အေးအေးဆေးဆေးပဲ...
ညရောက်တော့မှ...။

“မိညိုလေးဆုံးရှာပြီ...” တဲ့...။

“ဘယ်လိုဆုံးတာလဲ... ကွ”

“ညနေကလူလစ်တဲ့အချိန် ခြံပြင်ထွက်သွားတာလေ...
အဲဒီမှာ ဟိုဘက်အိမ်ကဝန်းတွတ်ထည့်လိုက်လို့ ရေမြောင်းထဲပြုတ်
ကျပြီးသေ သွားတာ...”

သွားပြန်ပြီနောက်တစ်ကောင်။ ကိုယ့်မှာ စိတ်မကောင်း
ရင်းစိတ်မကောင်းခြင်းတွေထပ်လာတယ်။ တစ်ဖက်ကစိတ်
မကောင်းတာ ဒုက္ခတွေကြားထဲဆုံးသွားတဲ့မိညိုအတွက်။ တစ်ဖက်က
စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာက ဟိုကောင်ယုန်ထီး စောကြည်ဖြူအတွက်
ပါ...။ နောက်ဆုံးတော့...။

“အေးလေ... တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ပဲကောင်းပါတယ်... ရောဂါ
ကင်းတာပေါ့...”

လို့ပဲစိတ်လျှော့လိုက်ရတယ်...။

အောင်မာ အဲဒီလင်မယားနှစ်ယောက်ကလည်းချစ်ရှာသဗျ
...။ တစ်ကောင်ကအစားကောင်းတွေ့ရင်နောက်တစ်ကောင်ကို

ပြေးခေါ်ပြီး အတူစားတာ။ တစ်ကောင်ကရှေ့က သွားရင်လည်း တစ်ကောင်ကလိုက်တာပဲ...။ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ကြည်နူး ဖို့ရောင်းလိုက်တာ။အေးလေ... နောက်ဆိုသူတို့သားတွေပေါက် လာရင် အိမ်ကလေးတွေ ထပ်ဆောက်ပေးဖို့လိုဦးမှာ...။

အဲဒီညအိမ်ကလူတွေစကားဝိုင်းထဲမှာ အဲဒီလင်မယား ရေပန်း အစားဆုံး။ တစ်ကောင်က တစ်ကောင်ကိုဘယ်လောက် ချစ်တဲ့အကြောင်း။ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်တဲ့အကြောင်းပေါ့။ ဒီယုန်အကြောင်းပြောနေတာနဲ့ တင် ညအတော်နက်မှအိပ်ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုနဲ့မနက်လည်းမိုးလင်းရော...။

“ဟ...ဟ... လုပ်ပါဦး...”

“ဟိုမှဗျ... ဟိုမှာပါသွားပြီ...”

“လိုက်ကြဦးဟေ့... လိုက်ကြပါဦး...”

စသည်ဖြင့်အော်သံကြားတော့ လန့်နိုးလာတယ်...။

“ဟ...ဟ... ဘာဖြစ်တာလဲကွ... ဘာဖြစ်တာလဲ...”

ကိုယ့်မှာ အိမ်မီးပဲလောင်လား၊ သူ့ခိုးပဲဝင်လားဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ကတုတ်ပိုင်းကြီးယူပြီးအလန်တကြားပြေးဆင်းလာရတယ်။ အိမ်အောက်ရောက်တော့ ထူးခြားတာဘာတစ်ခုမှမတွေ့ရဘူး...။

“ဟေ့... ဘာဖြစ်တာလဲကွ... ဟေ့”

ဆိုတော့တစ်ယောက်က

“ဆရာယုန် ကြောင်ချီပြေးသွားပြီ...”

“ဟာ...”

သွားပြန်ပြီတစ်ကောင်... ဒါနဲ့ပဲ...

“ဘယ်ကောင်ပါသွားတာလဲ... စောကြည်ဖြူလား...”

“မိဖြူ... ဆရာ”

“ဟာ...”

အာမေဇိုတ်သံနဲ့အတူရင်ထဲမှာပါ ဟာသွားတယ်။ ကောင်းစားစေချင်လို့ကိုယ့်မှာနာမည်ပေးပြီး မိန်းမသုံးကောင် ပေးစားတာ အခုတွေ့သုံးကောင်လုံးသေပြီ...။

တောက်...။ ဘာမှမတက်နိုင်တော့ပါလား။ ကံဆိုးလိုက်တာ။ ယတြာချေထားတဲ့အမတွေသေကုန်တာ... ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။

ဒါနဲ့အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး မျက်နှာလေးဘာလေးသစ်ပြီး အိပ်ရာထဲလှဲနေရုံရှိသေးတယ် တစ်ယောက်ကတက်လာပြီး..

“ဆရာ...”

“အေး... ဘာလဲ”

“ယုန်မလေးသုံးကောင်တွေ ဆုံးရှုပြီဆရာ...”

“အေး... ငါသိသားပဲ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ...”

“ဒါပေမယ့်... ဝမ်းသာစရာသတင်းကတော့ ခြံထဲမှာ ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ သင်းကွဲကြက်ကလေးတစ်ကောင်ရောက်နေတယ်ဆရာ... ပြန်မောင်းထုတ်လို့လည်းမရဘူး... အဲဒါ... ဆရာ မွေးဦးမလားလို့...”

ကျွန်တော်အိပ်ရာကငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်တယ်။ နောက်အလောတကြီးနဲ့...

“အဲဒီကြက်က ဘာလေးလဲ . . .”

“တိမ်မှန်မှောင်ကြက်သွားပြီး . . .”

“အထီးလေးပဲ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ . . .”

ကျွန်တော်အတော်လေးကို စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ကြည့်လေ . . . ။ အိမ်မှာဘယ်နေရာကြည့်ကြည့်အထီးချည်းပဲ။ အခုလည်း လာပြန်ပြီ ။ ကြက်ထီး . . . တဲ့ . . . ။

“တောက် . . . သင်းကွဲတေလေကြက်”

ပါးစပ်ကဘယ်လိုထွက်သွားမှန်းတောင်မသိပါဘူး . . . ။ ခြံထဲယောင်လည်လည်နဲ့ ဝင်လာတာတောင်အထီးတဲ့ . . . ။ ယတြာဘယ်လိုချေရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး . . . ။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်တောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာစဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး။ ဒါကို ငတိက . . .

“ဆရာ . . .”

“ဘာလဲကွ . . .”

ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ပျက်စွာရေရွတ်သံ။

“ဆရာတလောကခြံထောင့်မှာစိုက်ထားတဲ့ သင်္ဘောပင်လေ ဆရာ . . .”

ကျွန်တော်မျက်မှောင်ကြက်လိုက်မိတယ်။

“ဘာလဲ . . . အဲဒီသင်္ဘောပင်သေသွားပြန်ပြီလား . . .”

“သေတော့မသေဘူးဆရာ . . .”

ကျွန်တော်မျက်မှောင်ကြက်ရင်း

“ဒါဆိုဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

ငတိပြောသင့် မပြောသင့်စဉ်းစားသလိုနဲ့ခေါင်းကုပ်ပြီး...

“အဲဒီအပင်လည်း... အဖိုပင်ဖြစ်နေတယ်ဆရာ...”

“ဟေ့...”

“အဖိုပင်ဆိုတော့ အသီးမသီးဘူးလေ... ဒါကြောင့်ခုတ်ပစ်လိုက်ရင်ကောင်းမလားလို့...”

ကျွန်တော်အိပ်ရာပေါ်အတောင့်လိုက်ကြီး ဝုန်းခနဲပြုတ်ကျသွားတော့တယ်...။

စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ... ကျွန်တော့်ရဲ့ကံဇာတာ။ ယုန်မွေးတော့လည်း အမတွေ အားလုံးသေ။ ယောင်လည်လည်နဲ့ ခြံထဲရောက်လာတဲ့ သင်းကွဲကြက်တေလေကလည်းအထီးတဲ့။ စိတ်လိုလက်ရ သင်္ဘောပင်လေးတစ်ပင်စိုက်မိပါတယ်... အဖိုပင်ဆိုတော့... ကဲ... ဘယ်နှယ်လုပ်ကြ မတုန်းဗျာ...။ ဒါကို ငတိကမပြီးသေးဘူးဗျာ...။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဆရာ... သင်္ဘောပင်ကိုထာဝီပတ်ရင်တော့ အမပင်ဖြစ်သွားပြီးအသီးသီးတယ်တဲ့... အဲဒါထာဝီပတ်ပေးရကောင်းမလားလို့...”

ကျွန်တော်လည်း သူ့စကားကြောင့်ပိုစိတ်ညစ်သွားပြီး...

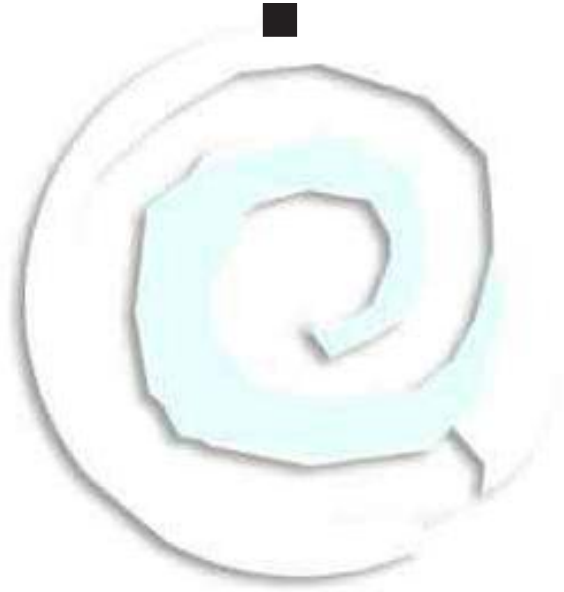
“အေး... အဲလိုဖြစ်တယ်ဆို ငါ့အတွက်ပါ ဓားကြီး ပါတိတ်တစ်ကွင်းလောက်ပိုဝယ်ခဲ့ကွာ...”

ကျွန်တော့်စကားကိုငတိက...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ဆရာ...”

ဆိုပြီးအူကြောင်ကြောင်နဲ့ထွက်သွားလေတော့တယ်...။

ကဲ... အကြည်တော်ကို လူပျိုလား လူပျိုလားမေးနေတဲ့
မိတ်ဆွေများခင်ဗျာ...။ အခုကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ...။
ဆရာသမားတို့ဆီမှာယကြာကောင်းကောင်းလေးများ ရှိသေးရင်
ပေးသနားကြပါဦးလို့...။



www.foreverspa.com.mm

၁၅၀၀၀



www.foreverspace.com.mm

ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အချစ်ရတနာများ



ကျွန်ုပ်တို့အတွက်
အချစ်ရတနာများ...

www.foreverspace.com.mm



စာသင်ခန်းနှင့် ကျွန်တော်ခွဲခွာလာတာ နှစ်ပေါင်းမနည်း တော့ပြီ။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် စာသင်ခန်းနှင့် ကျွန်တော် ပေါင်းဖက်ခဲ့သည်မှာလည်း ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု စွန်းရုံသာရှိမည်။ ငယ်စဉ်ကတော့ စောကြည်ဖြူဆိုတာ စာလုံးဝသင်လို့မရတဲ့ကောင် အဖြစ်သတ်မှတ်ခြင်းခံရပြီး ဆရာ၊ ဆရာမများကို ဒုက္ခအပေးဆုံး ကျောင်းသားအဖြစ် နာမည်ကြီးခဲ့သည်။

မူလတန်းစတက်စဉ်ကတည်းက အတန်းမှာလေးဆယ့် ခြောက်ယောက်ရှိလျှင် ကျွန်တော့်အဆင့်က လေးဆယ့်ခြောက်၊ လေးဆယ့်ငါး ယောက်ရှိလျှင် ကျွန်တော့်အဆင့်က လေးဆယ့်ငါးပင်။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

အဲ... တစ်ခါကတော့ အဆင့်တက်ဖူး၏။ လေးတန်းနှစ်တွင် ကျွန်တော်ဟို့စာသင်သား သုံးဆယ့်ကိုးယောက်ရှိစဉ်က ကျွန်တော့် အဆင့်သုံးဆယ့်ရှစ်သို့ တစ်ဆင့်တိတိ တက်သွားဖူး၏။ ထိုသို့ တက်သွားရခြင်းအကြောင်းမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက် သူ့ မိဘနယ်ပြောင်းရ၍ နှစ်ဝက်ခန့်၌ပင်ကျောင်းထွက်သွား၍ ဖြစ်သည်။

ထိုလေးတန်းနှစ်မှ လွန်သောအခါ ကျွန်တော်သည်လွန်စွာ စာကျေသောကျောင်းသားဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည်။ စာကျေခြင်း အကြောင်းမှာလည်းတခြားတော့မဟုတ်။ ကျွန်တော်ငါးတန်းနှစ်မှစ၍ နှစ်နှစ်ကို တစ်တန်း၊ သုံးနှစ်ကို တစ်တန်းနှုန်းဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံးနေခဲ့သော ကြောင့်ဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုသော် ကျွန်တော်မောင်စောကြည်ဖြူ စာညံ့၍ လောဟု မေးစရာရှိ၏။ မညံ့ပါ။ သို့သော် သင်္ချာဘာသာရပ်တွင်တော့ အတော့ကို ပါရမီထူးသည်ဟုဆိုရမည်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် ဆိုရလျှင် ကျွန်တော် ကျောင်းစတင်စ သူငယ်တန်းမှစ၍ ကျောင်း ထွက်ခဲ့သည်အထိ မည်သည့်အချိန်တွင် သင်္ချာဖြေဖြေ... (၂)မှတ် ထက်ပိုရသည့် မင်္ဂလာနှစ်သစ်မျိုးတစ်ခါမှမကြုံခဲ့ဖူးပါ... အမြဲတမ်း တော့ သုညချည်းပဲ။

သင်္ချာမှတ်(၂)မှတ်ရခဲ့လျှင် ကျွန်တော့်မှာ ဘုရားပေးသည့် ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခုရသလို လွန်စွာပျော်ခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်ခါ တလေ တော့လည်း စဉ်းစားမိ၏။

“ဪ... ငါသင်္ချာညံ့ခဲ့လို့ လောင်းကစားသမားမဖြစ် တာ။ ဖဲသမားမဖြစ်ခဲ့တာ...”

ငါးကန်းဒုတိယနှစ်တွင် သင်္ချာလွန်စွာညံ့သော ကျွန်တော့်ကို အဖေက “ကျူရှင်ထားပေးပါသည်။ သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ဆယ်ရက်လောက်အတွင်း၌ပင် ကျူရှင်ဆရာက ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာပြီး၊ ကျွန်တော့်အဖေရှေ့ငိုယိုကာ တောင်းပန် နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ဆရာရယ်... ဆရာ့ရဲ့သားကို ကျွန်တော့်ကျူရှင်ကပြန် ထုတ်ပေးပါ။ ယူထားတဲ့ ကျူရှင်လခကိုလည်း ကျွန်တော်သုံးဆပြန် လျော်ပိုမယ် ဆရာရယ်...”

အဖေက ကျူရှင်ဆရာကိုကြည့်လိုက်၊ ကျွန်တော့်ကိုကြည့် လိုက်နှင့်...

“ဘာလဲဆရာ... ဒီကောင်ကျူရှင်မတက်လို့လား...”

ကျူရှင်ဆရာက ခေါင်းကိုငုံ့ရမ်းပြီး...

“မဟုတ်ဘူးဆရာ... ကျူရှင်အတက်မှန်လို့ကို ခက်နေ တာ”

“ဒါဆို ကျူရှင်မှာဆရာပြတာမကြည့်ဘဲ ကျန်တဲ့ ကျောင်းသားတွေကို လိုက်နှောင့်ယှက်လို့လား...”

ကျူရှင်ဆရာက ခေါင်းခါပြန်၏။

“အဲလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးဆရာ... ကြည့်တာမှကျွန် တော့်ကိုစိမ်းစိမ်းကြီး မျက်ပေတုံးကြီးနဲ့ကုလားနွားဝယ်မလို ကိုစိုက် ကြည့်နေတာ...”

“ဒါဆို၊ စာသင်ချိန်မှာအိပ်နေလို့လား”

ကျူရှင်ဆရာက ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါပြန်ပြီး...

“မဟုတ်ဘူးဆရာ. . . ခေါင်းကြီးကိုထောင်မတ်ပြီး မျက်လုံးကြီးက ဒီလိုကြီးကိုပြူးလို့”

အဖေမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဒါဆိုဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ. . . ဒီကောင်အတန်းထဲမှာ မငြိမ်လို့လား. . . ”

“ငြိမ်ပါတယ်ဆရာ. . . အတန်းထဲမှာများ လှုပ်ကုန်မလှုပ်ဘူး. . . ဘုရားကဘိုးဘိုးကြီးရုပ်တုလို တည်တည်ကြီးကြီးငြိမ်နေတာ”

ကျူရှင်ဆရာစကားကြောင့် အဖေစိတ်ရှုပ်သွားပုံရ၏။

“ဒါဆိုဘာဖြစ်လို့လဲဗျ. . . ပြောမယ့်သာပြောစမ်းပါ။ ဒီကောင် ဆရာ စာပြတာမကြည့်လို့လား. . . ”

ဆိုတော့မှ ဆရာမျက်နှာကြီးငိုမယောင်သန်းသွားပြီး. . .

“အဲဒါကိုပြောတာဆရာ. . . အဲဒါကိုပြောနေတာ. . . တီး. . . ”

ဆိုပြီးငိုမလိုဖြစ်သွားမှ အဖေက. . .

“ပြောပါဦးဆရာ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျ. . . ကျွန်တော်စာသင်တိုင်း ဒီကောင်က သူ့မျက်လုံးအထောင်ကြီးနဲ့ စိမ်းစိမ်းကြီးလာ စိုက်ကြည့်နေတော့ ကျွန်တော်နေရခက်တာပေါ့ဗျ. . . ကျွန်တော်ပဲမဟုတ်တာလုပ်မိလို့လား သူ့ဆီကပဲ ပိုက်ဆံချေးထားမိလို့လားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တောင်မသင်္ကာဖြစ်မိတယ် နောက်စာမေးရင်လည်း မထုံတက်တေးနဲ့ တစ်လုံးမှမသိဘဲ ကျွန်တော့်ကိုပဲ စိန်းစိန်း ကြီးစိုက်ကြည့်နေတာ ကျွန်တော်ဘယ်လိုနေရမလဲ ဆရာ. . . ကျွန်တော်ကကောင်း

ရောင်း ကောင်းဝယ် ကျွဲရှင်လေးပြစားနေတာ ဒါကိုဒီကောင်က မသင်္ကာသလိုလို မယုံသလိုလိုမျက်လုံးမျိုးကြီးနဲ့ လာကြည့် နေတော့ ကျွန်တော် နေရခက်တာပေါ့. . . အဲဒီတော့ ဒီကောင်ကို ကျွဲရှင်က လာပြန်ထုတ်လိုက်ပါ ဆရာရယ်. . . ကျွန်တော်ယူထားသမျှ ထက် သုံးလခပိုလျော်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ် . . . သူ့မျက်လုံးမျိုး တခြား ကျောင်းသားတွေဆီကူးသွားရင် ကျွန်တော်မွေးရပ်မြေကိုခွာပြီး ထွက်ပြေးဖို့ပဲရှိတော့တယ်ဆရာရယ်. . . ဟီး. . . ”

ကျွဲရှင်ဆရာဆိုတာ ငိုပြီးတောင်းပန်ရတယ်။ ကျွန်တော့် အဖြစ်က အခုခေတ်ဆိုနေကြတဲ့ သီချင်းလိုဖြစ်နေတယ်။ စူးရဲတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ မကြည့်နဲ့သူရာ. . . စိမ်းကားတဲ့မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ မကြည့်နဲ့မောင်ရာ. . . ဆိုတာ ကျွန်တော်မှ၊ ကျွန်တော်အစစ်။ ကျောင်းမှာဆိုလျှင်လည်း မကြာခဏမိဘခေါ်ခံရ၏။ အပြစ် ကတော့ အမည်ဖော်လို့မရတဲ့အပြစ်။

“ဒီကောင်ကျောင်းမှာ ဘာလုပ်လို့လဲ. . . ”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ဒါဆိုဘာလို့ မိဘခေါ်ရတာလဲ. . . ”

“ဘာမှမလုပ်လို့ခေါ်ရတာပေါ့”

ကျွန်တော့်အပြစ်က အတော်ကြီးသည်။ အမည်ဖော်ရခက်ခဲ သောအပြစ်။ ဘာမှမလုပ်သောအပြစ်။ အဓိက အပြစ်ရှိသော နေရာ က ကျွန်တော့်မျက်လုံးပင်. . .

“ဒီကောင်ငဲ့ကို မကြည်လို့လား။ ဒီကောင်ငါပြောနေတာ မယုံကြည်လို့လား. . . ”

ဟူ၍ ထင်ကြစမြဲပင်...။

ထို့ကြောင့် မတော်တဆ ကျွန်တော်အတန်းအောင်လာလျှင်...။

“စောကြည်ဖြူတစ်ယောက် အတန်းတက်လာပဟေ့”

ဆိုလျှင် ဒီအတန်းပိုင်ဆရာမမခေါ်ချင် ဟိုအတန်းပိုင်ဆရာမခေါ်ချင်နှင့် သူ့အတန်း ထား၊ ကိုယ့်အတန်းမထားနဲ့ ဟူ၍ ရန်ဖြစ်ကြရတာအမော...။ နောက်ဆုံးတော့ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော်တည်းဟူသော မဟာဗြဟ္မာခေါင်းကို ပိုက်ရစမြဲပင်...။

တစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိ၏။ ကျွန်တော်ကျောင်းသားဘဝမှာ ကောင်းကွက်ကို ရွာကြံပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သမိုင်းဘာသာရပ်တွင်တော့ အနည်းငယ်တော်သည်ဟု ဆိုရမည်။ မြန်မာစာတွင်လည်း ကျွန်တော်မတော်ပါ။ သမိုင်းတွင်တော့ ကျွန်တော်အနည်းငယ်တော်သည်ဟုယူဆရပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်သမိုင်းဘာသာရပ်ကို စိတ်ဝင်စား၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းကသင်ပေးလိုက်သော သမိုင်းအကြောင်းများကို အပြင်တွင် စာသင်သည်ထက်ပို ပြည့်စုံသော စာအုပ်များကို လိုက်လံရှာဖွေဖတ်ရှုတတ်ပါသည်။ စာမေးပွဲများဖြေဆိုသည့်အခါများတွင်လည်း သင်ထားသည်ထက် ကိုယ်ပိုဖတ်ထားသည်များပါ ထည့်ဖြေတတ်ပါသည်။

ထို့နောက်မှ စာမေးပွဲဖြေဆိုသမျှ မအောင်သော ကျွန်တော်၊ စာသင်သမျှတစ်လုံးမှမတတ်သော ကျွန်တော်၊ သင်္ချာကိုနှစ်မှတ်

ထက်ပိုမရသော ကျွန်တော်ကျောင်းစာသင်ခန်းနှင့် လမ်းခွဲခွဲရပါသည်။ ကျွန်တော်ကျောင်းက ထွက်သောနေ့က ကျောင်းမှဆရာဆရာမများ ကျောင်းအုပ်ကြီး အစီအစဉ်နှင့်ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများပင်ကျင်းပကြသည်ဟု သတင်းကြားရပါသည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာက ဆန်းကြယ်လွန်းလှသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ငယ်စဉ်ကစာသင်၍ လုံးဝမတတ်ခဲ့သော ကျွန်တော် ပြင်ပစာပေများကို လေ့လာဖတ်ရှုရင်း စာရေးဆရာဘဝကိုရခဲ့ပါသည်။ ပရိသတ်များ လက်ခံအားပေးမှုကြောင့် ကျွန်တော်လူအနည်းငယ်သိသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အတိတ်ကကိုယ်ည့်ခဲ့သော အညံ့များက ကျွန်တော့်ကိုလွှမ်းမိုးဆဲပင်...။

တမြန်နှစ်ကကျွန်တော်ကိုယ့်နယ်ကလေးဆီ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနယ်မှသူငယ်ချင်းများနှင့်တွေ့တော့...။

“စောကြည်ဖြူ မင်းအခုဘာလုပ်နေလဲ...။”

ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းများ အလယ်ရင်ကိုကော့၍...။

“ငါ စာတွေရေးနေတယ်ကွ...။”

“ဪ...။”

သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော့်ကိုကရုဏာသက်သော မျက်လုံးမျိုးနှင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။ အတန်ကြာမှ...။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မေးပါသည်။

“မင်းဘယ်ဇာတ်မှာရေးနေတာလဲ...။” တဲ့။

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ကျောင်းစာကိုစိတ်မဝင်စားခဲ့ပုံကို

ပြန်မြင်ယောင်ရင်း အတော်ရှက်မိသွားသည်။ သူတို့ပြောတာမှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကသာ ငယ်စဉ်ကအတိုင်းနေသွားလျှင်တော့ ဇာတ်ပွဲတွေမှာ လိုက်ရေးသော ဇာတ်ရေးဆရာအဆင့်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အမြင့်ဆုံးနေရာသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ယခုရော. . .”

ပြီးခဲ့သော စာဆိုတော်လရာသီ ဟောပြောပွဲများတွင် ကျွန်တော့်အား ဖိတ်ခေါ်ကြသောကြောင့် စာပေဟောပြောပွဲများ အများအပြား ကျွန်တော် လိုက်ဟောပြောရပါသည်။ မြို့တစ်မြို့ တွင်တော့ ကျွန်တော့်ကို စာသင်ပေးခဲ့သော ဆရာမတစ်ဦး နှင့်ပြန်ဆုံခဲ့ရပါသည်။ နှစ်တွေမြောက်မြားစွာကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဆရာမလည်း အတော်ကလေးကို အိုမင်းရင့်ရော်နေပါပြီ။ ကျွန်တော် တောင် သုံးဆယ်ကျော်နေပြီကိုး. . . ။

စာပေဟောပြောပွဲ၏ ရှေ့ဆုံးခုံတွင် ဆရာမကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရသွား နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။

“ဆရာမ ကျွန်တော့်ကိုမှတ်မိသေးလား”

ဆရာမက ကျွန်တော့်ကိုပြုံးကြည့်ပြီး. . .

“အေးကွယ်. . . ဆရာမက ကျောင်းတွေ အများကြီး စာသင်ခဲ့ရတာဆိုတော့ ဇေဝဇေဝပဲ. . .”

“ကျွန်တော်စောကြည်ဖြူလေ. . . ဆရာမ. . .”

အဲဒီတော့မှ ဆရာမမျက်လုံး ဝင်းလက်သွားပြီး. . .

“ဟယ်. . . မှတ်မိတာပေါ့. . . နင်က ဆရာမအခန်းမှာ သုံးနှစ်တောင်နေသွားတာပဲ. . . ဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလောက်

နှစ်ကြာကြာဆိုတွေ့ရတဲ့ ကျောင်းသားဆိုတာ အရှားသားလား ကွယ်. . .”

ဆရာမမှတ်မိသွား၍ ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ဒါကို ဆရာမ က. . .

“ဒါနဲ့ နေပါဦး . . . သားက ဘယ်လိုလုပ် ဒီမြို့ကိုရောက် လာတာလဲ . . . ဆရာမကတော့ မင်းတို့မော်လမြိုင်ကျောင်းက ပြောင်းခဲ့ရတာလေ . . အခုအလည်လာတာလား”

ဆရာမစကားကို ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး . . .

“မဟုတ်ဘူးဆရာမ . . . ကျွန်တော်ဒီဟောပြောပွဲကိုပဲ တမင်သက်သက်လာတာ”

ဆရာမမျက်လုံးများဆီက အံ့အားသင့်သော အရိပ် အယောင်မြင်ရ၏။ ကျွန်တော့်ကိုလည်းမယုံသလို အကြာကြီး ငေးကြည့်နေ၏။ အတော်လေးကြာမှခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းလေး ညိတ်ပြီး . . .

“အေး . . . အေး ငယ်ငယ်ကစာကိုစိတ်မဝင်စားခဲ့တဲ့ ကောင်လေးက ဟောပြောပွဲတွေ နားထောင်တတ်နေပြီပေါ့လေ”

တဲ့ . . . ။ကျွန်တော်ဘာမှမပြောပဲ ပြုံးနေမိလိုက်သည်။ ထို အချိန်မှာပဲ ဟောပြောပွဲစင်မြင့်ပေါ်က ကြားလိုက်ရသည့်အသံက-

“ယခုဆက်လက်ဟောပြောရန် အလှည့်ကျသူက ဆရာ အကြည်တော်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာအကြည်တော် ဟောပြောပွဲစင်မြင့် ပေါ်ကို ကြွပါခင်ဗျာ. . .”

ကြေညာသံကြားတော့ ဆရာမခေါင်းထောင်ပြီး စင်ပေါ်

ကြည့်သည်။ ဆရာမခမျာ အကြည်တော်ကို ဝေ့ရှာနေပုံရ၏။
ကျွန်တော့်ကသာ ဆရာမကိုနှုတ်ဆက်၍ . . .

“ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲဟောပြောပွဲ စင်မြင့်ကို
သာ လည်ဆန့်ကြည့်ရင်း . . .

“အေး . . . အေး . . . သား . . . စောကြည်ဖြူ . . .
နောက်မှ တွေ့မယ်နော်”

တဲ့ . . .။ ကျွန်တော်လည်းဘာမှမပြောတော့ဘဲ စင်မြင့်
ပေါ်တက်လိုက်သည်။ ဆရာမက ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တွေ့ကြီး
ငေးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်စင်ပေါ်ရောက်တော့ ဆရာမကို
လှမ်းပြုံးပြပါသည်။ ဆရာမက အံ့အားသင့်စွာ ပါးစပ်လေးဟ
မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့်။ ကျွန်တော့် ဟောပြောပွဲ အစီအစဉ်စ
ပါပြီ။

ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို မယုံသလို ငေးကြည့်နေသည်။
ကျွန်တော်ပရိသတ်များကို ကျွန်တော့်ဘဝနှင့် ယှဉ်သော
ရယ်စရာ များပြောပြပါသည်။ တစ်ရံလုံး ဝမ်းသာအားရ တဝါးဝါး
တဟားဟားရယ်ကြပါသည်။

ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို အံ့အားသင့်စွာငေးကြည့်နေသည်။
ဟောပြောပွဲအချိန်မြင့်လာသည်နှင့်အမျှ ရယ်သံတွေပိုကျယ်
လောင်ပါသည်။

ဆရာမက ကျွန်တော့်ကိုငေးကြည့်နေတုန်း။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ
မျက်ရည်တွေဝေ့သီနေမည်ထင်ပါသည်။

လူငယ်များက -

“ဟိလူးတဲ့ဟေ့ . . . ”

လို့ထအော်ကြပါသည်။

ဆရာမ တပ်ထားသောမျက်မှန်လေးချွတ်ပြီး မျက်ရည်
သုတ်တာကိုမြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်မိပါသည်။ လူတွေရဲ့ရယ်သံနှင့်
ဆရာမ၏ မျက်ရည်တို့ရောထွေးနေပါသည်။

ဆရာမ၏မျက်ရည်က ကျွန်တော့်လိုစာသင်လို့ မရသော
ကျောင်းသားဆိုးတစ်ယောက် သည်လို ဟောပြောပွဲစင်မြင့်ပေါ်
ရောက်နေသည့်အတွက် လောကကြီးကို သနားမိလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်
သူတို့ရဲ့ ဆိုဆုံးမမှုများကို မြင်ယောင်ရင်း ပြန်လည်အသိတရားရခဲ့
သော သူ့ကျောင်းသားလေးအတွက် ကျခဲ့ရသည့် ပီတိမျက်ရည်လား၊
ကျွန်တော် မသိလိုက်ပါ။

စာသင်ခန်းထဲမှ ဆရာဆရာမများကို ဂါရဝထားလျက် . . .

လေးစားခွာ ကြို : စားလျက်
အကြည်တော်



စာကြည့်တိုက်

ကျွန်တော်တို့အတွက်အသုံးပြုရန်

ILLUSTRATED BY KO SAN 2008